

រឿង

ស្នែកចាកផុតទៅ

និពន្ធ គូរគំនូរ និង រចនាក្របដោយ
អ្នកស្រី កែវ ចន្ទីបូរណ៍
មីនីសូតា សហរដ្ឋអាមេរិក

P.O.Box 600279
Saint Paul, MN 55119
USA
khmervissal@yahoo.com

ទាក់ទងទូរទៅ

016-318-023

012-774-751

ខែវិច្ឆិកា ២០០៦

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់យ៉ាង

CHANBOKEO.COM

ស្នាដៃខ្លះៗរបស់អ្នកស្រីកែវចន្ទបូរណ៍

១- រឿង សំនៀងស្តេហ៍កវី ៣- រឿង ផ្កាយរង្វងមេឃ ៥- រឿង កុលាបស្ទឹងខៀវ ៧- រឿង លិខិតមរតកសម្ងាត់ ៩- រឿង ចរណ៍ស្នងទ័យា ១១- រឿង បើសិននៅមានថ្ងៃស្អែក ១៣- រឿង សារាណីយមាតា ១៥- រឿង ស្បែកចាកផុតទៅ ១៧- រឿង ក្រែមីត្រតតននារី ១៩- រឿង បើអាចបង្វិលផែនដី ២១- រឿង មេឃដ៏សក្តិសិទ្ធិ ២៣- រឿង អាមេរិកនៃនគរមាស ២៥- រឿង បក្សីស្តួនស្តួន ២៧- រឿង មួយខែក្បែរមធ្យម ២៩- រឿង មន្តស្តេហ៍ស្រីខ្មៅ ៣១- រឿង ក្រមុំព្រៃកូនខ្លា ៣៣- រឿង បទុមបឹងបិសាច ៣៥- រឿង ស្រីនាចក្នុងមាសា ៣៧- រឿង សោភាមាសបង ៣៩- រឿង ស៊ីស្លាប់ឬស៊ីរស់ ? ៤១- រឿង ក្រោមដៃស្បែកស្នើម	២- រឿង និស្ស័យស្តេហ៍ ៤- រឿង ស្នាមព្យញ្ជីម ៦- រឿង ក្លិនផ្កាមាសតី ៨- រឿង បំណុលជីវិត ១០- រឿង អំបែងអណ្តែត ១២- រឿង លំអង្កាស្តេហ៍ ១៤- រឿង ទារុណស្នងចិត្ត ១៦- រឿង តន្ត្រីបេះដូង ១៨- រឿង ខ្នើយវាសនា ២០- រឿង លើវបុរេកាល ២២- រឿង មួយពាន់ទំព័រ ២៤- រឿង អាគ្រាតថ្ងៃរះ ២៦- រឿង ពិសេសភាពមា ២៨- រឿង ផ្ការីកក្រៅស្រួន ៣០- រឿង អនង្គលាភា ៣២- រឿង ពណ្តាយពេជ្រ ៣៤- រឿង ផ្ការាជបឹងរាំង ៣៦- រឿង វាយោស្នងចិត្ត ៣៨- រឿង មេឃរងា ៤០- រឿង សារិកា ៤២- រឿង ម្តប់អសោក

ISBN: 99950-79-05-4

9 789995 079055

សូមឧទ្ទិសស្ត្រីដៃនេះជូនចំពោះ

- លោក មេងស្តង់ស៊ីស ជាស្វាមី
- កុមារី ស៊ីស៊ីស៊ី ម៉ែបុណ្យជាប្រុស
- លោកឪពុក ប៊ុនថង អ្នកម្ចាស់ កែវយៀង ប្តូរទាំងប្តូរព្រមទាំងក្រុមគ្រួសារ
- លោកឪពុកក្មេក មេងស្តង់ និងអ្នកម្ចាស់ក្មេក កូនសាវ៉ាន់ ព្រមទាំងកូនចៅ
- សាស្ត្រាចារ្យគិមមាសក្រយ រស់សាន់ អ្នកស្ទើង ចាន់សុខា បណ្ឌិតយុតិមទ្វយ
- អ្នកស្រីនៅសារីម វិទ្យាសម្តែងសហរដ្ឋអាមេរិក VOA
- អ្នកស្រី ប៉ូចសង្វាវ៉ាន វិទ្យាបារាំងអន្តរជាតិ RFI
- លោក លីតាយហុង អ្នកគ្រូ ទូចសារៀង អ្នកគ្រូ កែវសុផុន លោកជើងស្រី អ្នកស្រីប៉ក់សារីសី
- អ្នកគ្រូម៉ៅចសុខារី វិទ្យាល័យនេតយ៉ង់ បាត់ដំបង ។
- លោកអ៊ុយសុនាច លោកជិនសៅវិន លោកជាសយនា កាសែតកោះសន្តិភាព
- លោកខុនាហ្វូឌី នាយកកម្មវិធីសម្របសម្រួលសិល្ប៍ស្រីស្រាម ភ្នំពេញ
- សាស្ត្រាចារ្យ យូសុភា មជ្ឈមណ្ឌលគរុកោសល្យភូមិភាគកំពង់ចាម
- លោក ខេងពិទ្ធកិត្យា អ្នកស្រីអី តារាណែត មជ្ឈមណ្ឌលខេមរសិក្សាសៀមរាប
- អ្នកស្រី ភាគរ ផលា និងក្រុមគ្រួសារ

WFO.COM

CH

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទីប្តូរណ៍

វាចាអ្នកនិពន្ធ

កាលពីខែសីហាឆ្នាំ២០០៦ អ្នកនិពន្ធបានទទួលសេចក្តីស្នើមួយ ពីសុភាពស្រ្តីម្នាក់
ដែលសុំឲ្យនាងខ្ញុំសរសេររឿយរៀងជាសៀវភៅ ឡើង ដើម្បីបង្ហាញជូននូវជីវិតរបស់នារីម្នាក់
មកពីកម្ពុជាក្រោម ដែលត្រូវតែស្វែងរកជាមួយជីវភាពនៅភ្នំពេញ ដើម្បីក្រុមគ្រួសាររបស់ នាងផង
និងដើម្បីអនាគតរបស់ខ្លួនផង ។

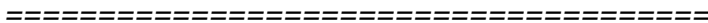
ដោយពិនិត្យឃើញថា រឿងនេះមានបង្កប់នូវខ្លឹមសារសង្កេត មូលដ្ឋាននីយធម៌
និងសុភមង្គលក្នុងសង្គមគ្រួសារ នាងខ្ញុំក៏សរសេរ
ចិត្តនិពន្ធកែវខ្លឹមសារសាច់រឿងចំនួន៨០ភាគរយថែមទៀត ដោយ ប្រតិស្ឋតំណង់ដើមឲ្យថា
“ស្លែកចាកផុតទៅ” ដើម្បីឆ្លើយតបទៅ សុភាពស្រ្តីមួយរូបនោះផង
និងដើម្បីកំនរអារម្មណ៍ប្រិយមិត្តអ្នក អានទាំងឡាយដែល
ធ្លាប់គាំទ្រស្នាដៃរបស់នាងខ្ញុំកន្លងមកនោះ ផង ។ នាងខ្ញុំសូមទទួលនូវមតិយោបល់ពីមិត្តអ្នកអាន
តាមរយៈ អាសយដ្ឋានដូចខាងក្រោមនេះ ៖

CHANBOKEO.COM

Pannalai Khmer Vissal
P.O.Box 600279
Saint Paul, MN 55119, USA
Khmervissal@yahoo.com

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទីបូរណ៍
មិនីសូតា សហរដ្ឋអាមេរិក
ខែវិច្ឆិកា ២០០៦

កំណាព្យ

ពោលឃើញកូនខុស

ពោលកូនធ្វើខុសកុំស្តីថែម

ណែនាំផ្លូវល្អចាកផុតគ្រោះ

កូនកាន់កាំបិតចិត្តមុតនៃ

ប្រាថ្នារបៀបថ្មីលែងនៃល

កូនជិះកង់ដួលកុំឡើយសើច

ឲ្យកូនងើបឡើងសាកម្តងទៀត

កូនឡើងដើមឈើធ្លាក់ដួលសំ

ណែនាំកូនយើងរបៀបអ្វី

កូនធ្វើលំហាត់មានខុសខ្លះ

ឲ្យគ្នាស្រពោនទឹកចិត្តរស់

កូនមានសង្សារហៅប្រៀនប្រាប់

តឹងពោកនាំនាច់ អូរឆ្លោយការ

ធ្វើជាម៉ែឪត្រូវសំភី

ប្រៀនការណែនាំល្អវិសាល

ម៉ែឪត្រូវត្រៀមហៅពិគ្រោះ

កុំដេរបន្លោសស្តីចំនែល ។

ម៉ែឪត្រូវប្រៀនឲ្យក្រៃល

កុំឲ្យមុតនៃសាម្តងទៀត ។

ពន្យល់ប្រយោជន៍ស្វែងរកស្លៀត

សំភីគ្រប់ស្លៀតលុះត្រាជ័យ ។

កុំដេរចិត្តឲ្យកូនភ័យ

ពោលឡើងជាថ្មីលែងមានគ្រោះ ។

កុំដេរបញ្ជីចងកូនងោះ

ថ្ងៃក្រោយកូនច្បាស់គេចសាលា ។

ពិគ្រោះប្រញាប់ពន្យល់សា

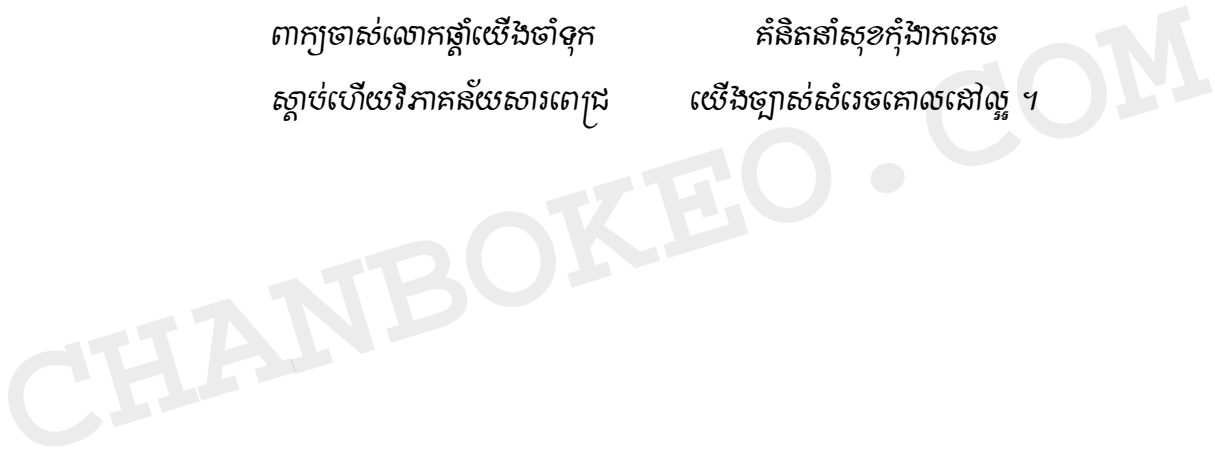
គប្បីពិចារណាផ្លូវកណ្តាល ។

វែកខ្ពស់ទីល្អត្រកាល

ទើបកូនយល់ថ្លាសភព្វរំលឹក ។

ចង្រវាក់អោយដឹក ចង្រវឹកអោយហាលថ្ងៃ

បាយសាំស្ទុះឆ្នាំចង្រវាយរាក់	យកវែកជ្រោយជាក់អោយរសោះ
បាយប្រៃពោរឡើងពេញឆ្នាំឯអស់	រួចហើយស្អុយសោះនីភោគា ។
ស្តុចការសិក្សាមានជំរៅ	ចង្រវាក់ដឹកទៅអោយសព្វសារ
គាស់យកមករៀនច្រើនសាស្ត្រា	អាត្មាដែលឯលង្រដំរៅស្ងួត ។
ឯគរកប្បាសច្បាស់ជារឹក	បេះប្រឡេះហែកហាលថ្ងៃពិត
សំពោងឆែក្រែងបើមឫទ្ធិ	ច្រកខ្ចើយកើយនិព្វិចិត្តក្សេមក្សាន្ត ។
ចង្រវឹកចំរើនខាងភោគផល	ហាលថ្ងៃរចល់កុំអោយខាន
ធ្វើស្រែចំការ កបង្កើន	ឧស្សាហ៍ក្រវើនគង្រសំរេច ។
ពាក្យចាស់លោកផ្តាំយើងចាំទុក	គំនិតនាំសុខកុំងាកគេច
ស្តាប់ហើយវិភាគន័យសារពេជ្រ	យើងច្បាស់សំរេចគោលដៅល្អ ។

តំណក់ទឹក

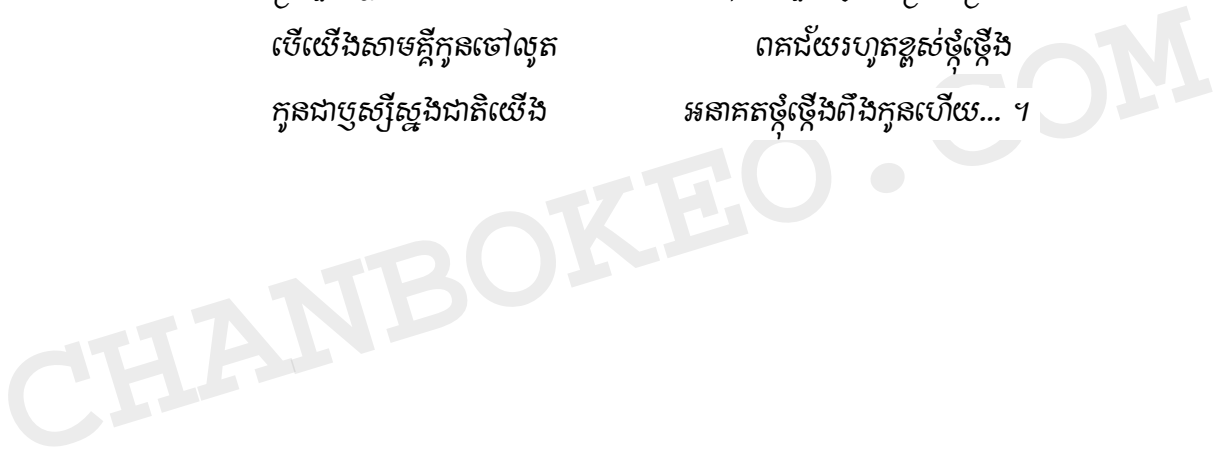
តំណក់ទឹកស្រក់អាចប្រោះថ្នូ
ស្រក់ចុះតិចៗអាចលិចលង់
វិស័យរូបយើងអ្នកទាបខ្សោយ
បើប្រើឯតក់ៗយ៉ាងប្លែកផ្តាច់
ពង្សាតរំណាចដោយប្រាជ្ញា
សីលធម៌តម្រះជាគោលមុំ
កុំឡើយលះបង់ចិត្តតស៊ូ
ចេះតូចធ្វើតិចគ្រាន់ជាងខ្លា

ស្រក់តក់ៗយូរពេញបំពង់
ស្រក់យូរៗគង់សីបូលដាច ។
រូបតូចតែមួយគង់សំរេច
ថ្ងៃមួយសំរេចការងារអំ ។
ស្មារតីហានក្លាផ្លាខត្តម
ពង្រីកទីធំឡើងកល្យាណ ។
តក់ៗយូរៗគង់នឹងថ្កាន
យូរប្រមូលបានបំពង់ពេញ ។

CHANBOKEO.COM

ជោគជ័យព្រោះអ្វី ?

សិស្សរៀនជោគជ័យគ្និតឧស្សាហ៍	ឱហាតសិក្សាមិនទំនេរ
ដឹកប្រសចាប់គល់ប្រឹងថែមទ្វេ	រៀនចេះតូចកែព្រោះព្យាយាម ។
គន្លឹះមួយទៀតគឺម៉ែឪ	ណែនាំប្រសើរណាយកូនត្រៀម
ជួយលើកទឹកចិត្តមិនឲ្យក្រៀម	កូនញញឹមភ្លាមប្រឹងលើសសើម ។
ម្យ៉ាងព្រោះសិស្សមានគ្រូបរវរ	ជួយត្រាយផ្លូវល្អជាងឆ្លើម
នាំការសិក្សារីកចំរើន	សិស្សរៀនក្រវើនមិនច្រអូស ។
ចុងក្រោយគឺមកពីសង្គម	ជួយជ្រោងឧប្បម្ភច្រើនចម្រុះ
ក្រសួងរដ្ឋាមិនបង់បោះ	ហុចនៃជួយអ្នកសត្រូវទ្រើង ។
បើយើងសាមគ្គីកូនចៅលូត	ពគជ័យរហូតខ្ពស់មុំថ្កើង
កូនជាប្រស្សីស្នូលជាតិយើង	អនាគតមុំថ្កើងពីងកូនហើយ... ។

ស្រលាញ់កាយកប់ ស្អប់កាយឡើង

ស្រលាញ់ផ្លែផ្កាចូរដាក់គ្រាប់
ស្អប់ស្មៅទន្ធនាគ្រូកាយឡើង
ស្រលាញ់សាស្ត្រាចាប់សៀវភៅ
បើស្អប់ចិត្តពាលប្រទុស្តរាយ
ស្រលាញ់ម៉ែឪត្រូវត្រងត្រាប់
ពិចារណ៍អត្ថសល្លភិរម្យ
ស្អប់ភាពក្រក្រី...កាយកុំស្ងៀម
ធ្វើការសស្រាំផលអីងកង
ឆ្កេះបើស្រលាញ់សូមកាយកប់
កវីជំរាបលោកអ្នកអាន

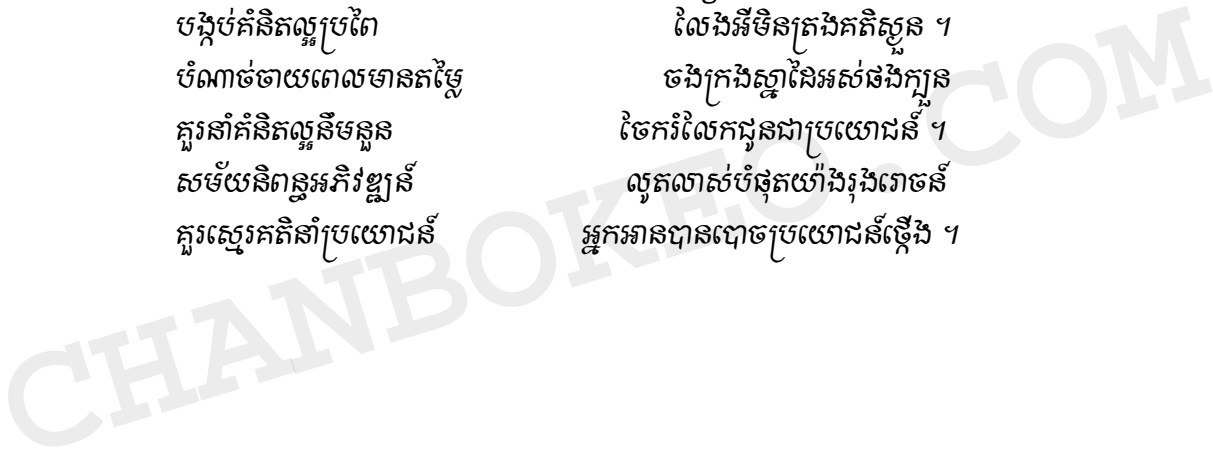
ស្រវាភាយកប់ដាំដាក់ទ្រើង
ដីកប្បសរំលើងកុំសល់ឡើយ ។
អានកប់ខ្លួនទៅកុំខ្វល់ខ្វាយ
កាយកាត់បោះគ្នាយកុំសន្សំ ។
កប់ពាក្យម៉ែប្រាប់ក្នុងអារម្មណ៍
កប់ក្រឹត្យឧត្តមក្នុងបេះដូង ។
ឧស្សាហ៍ព្យាយាមទាំងដើងគ្នា
ភោគទ្រព្យយសហោងឡើងកល្យាណ ។
បើសិនជាស្អប់កាយកុំខាន
បើសិនភ្លេចប្រាណ...ខានប្រយោជន៍ ។

អ្នកនិពន្ធអភិវឌ្ឍន៍

រឿងប្រលោមលោកមនុស្សយក្សនាគ
កំប្លែងលើឆាកស្តែងព្រាងព្រាង
សង្កេតបុរាណប្រាសាទ
សង្កេតអរិយធម៌ខ្មែរ
ចែងនូវសម័យស្រុកជឿនលឿន
ធ្វើកញ្ចប់ឆ្មោះយ៉ាងល្អឯក
ខេមរានិពន្ធច្រើនក្បួនខ្ពស់
សរសេរស្រាវជ្រាវស្រាយចំណង
អ្នកមើលអ្នកអានអ្នកទស្សនា
បង្កប់គំនិតល្អប្រពៃ
បំណាច់ចាយពេលមានតម្លៃ
គួរនាំគំនិតល្អនីមន្ត
សម័យនិពន្ធអភិវឌ្ឍន៍
គួរស្មើគតិសាំប្រយោជន៍

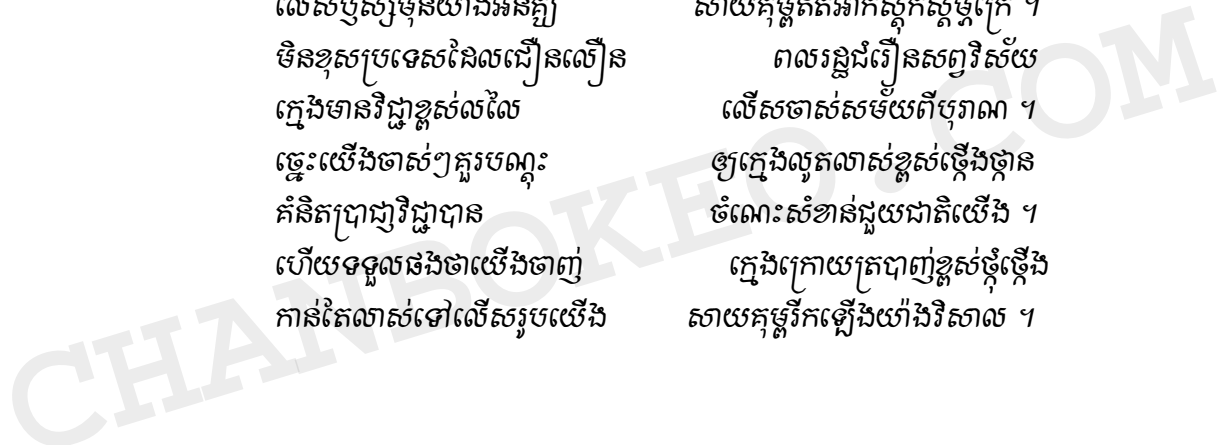
រឿងកុនតភាគដួនដំញាតិ
តែងឆ្លៀតបញ្ចាំងនូវសង្គម ។
សង្គមប្រពៃខ្ពស់ខ្ពស់
បង្ហាញគ្រប់មុំស្រស់ស្រាយ ។
គេនិពន្ធរឿងលែងរាងកែ
ចែមពន្លាកនៃកញ្ចប់ខាតផង ។
អ្នកប្រាជ្ញសង្វាតក្បួនចម្រើន
ធ្លាក់គំនិតដំឡូចរំណែ ។
ជួបរឿងពិស្តារមានអត្ថន័យ
លែងអីមិនត្រង់គិតស្លូត ។
ចងក្រងឆ្នាំនៃអស់ផងក្បួន
ចែករំលែកដូនជាប្រយោជន៍ ។
លូតលាស់បំផុតយ៉ាងរុងរឿង
អ្នកអានបានបោចប្រយោជន៍ថ្មីង ។

ប្រស្សីសាយគុម្ព

ប្រស្សីមួយមែកដាំសាយគុម្ព
ភ្លោះកូនថ្មីៗមិនឈប់ឈរ
បើប្រស្សីក្រោយក្លាយតូចស្អុត
ស្រកម្តងបន្តិចតូចជាងមុន
ដូចប្រទេសជាតិក្លាយខ្សោយទន់
ទំពាំងក្រោយទ្រោមស្រុតគុម្ពគល់
ប្រស្សីសាយគុម្ពពីទំពាំង
លើសប្រស្សីមុនយ៉ាងអនក្ស
មិនខុសប្រទេសដែលជឿនលឿន
ក្មេងមានវិជ្ជាខ្ពស់លែង
ឆ្មោះយើងចាស់ៗគួរបណ្តុះ
គំនិតប្រាជ្ញាវិជ្ជាបុរាណ
ហើយទទួលផលចម្រើនចាញ់
កាន់តែលាស់ទៅលើសរូបយើង

ព្រោះទំពាំងធំលូតលាស់មក
ជាប្រស្សីល្អខ្ពស់លើសមុន ។
គុម្ពច្បាស់ជាហោចប្រសិទ្ធិសិរី
គុម្ពទ្រោមត្រុតលែងឲ្យផល ។
បើបច្ច្រាជនយសកាយកល
ជាតិច្បាស់ជាយល់ហាយនៈ ។
ជាន់ក្រោយធំខំខ្ពស់ប្រត្យក្ស
សាយគុម្ពឥតអាក់ស្តកស្តម្តែក្រៃ ។
ពលរដ្ឋជឿនសព្វវិស័យ
លើសចាស់សម័យពីបុរាណ ។
ឲ្យក្មេងលូតលាស់ខ្ពស់ឡើងផ្កា
ចំណេះសំខាន់ជួយជាតិយើង ។
ក្មេងក្រោយត្របាញ់ខ្ពស់ថ្មីឡើង
សាយគុម្ពរីកឡើងយ៉ាងវិសាល ។

ទុកទៅវាចាស់ ប្រើណាស់វាថ្មី

កាំបិតទុកយូរមិនប្រើការ	ច្រេះចាប់មុខវាគឺរលំរលត់
បើប្រើរាល់ថ្ងៃថ្មីចាំឯណាស់	សម្លៀកកាប៉ះមុតលែងរឹត ។
ដូចជាគំនិតប្រាជ្ញាមនុស្ស	ប្រើណាស់គង់ភ្លឺថ្លាដូចថ្ងៃ
បើខ្លួនមិនប្រើក្លាយអប្រិយ	គិតអីមិនចេញស្រាយមិនបាន ។
បញ្ចេញប្រាជ្ញាប្រើគំនិត	មិនត្រូវលាក់ទុកឆ្លើរពិសាន
ឆ្លៀតពេលទំនេរសេរសេរអាន	យូរគង់ដឹងប្រើនកើតច្រមុះ ។
ដុសខាត់គំនិតវិភាគភ្លឺថ្លា	ស្មារតីប្រាជ្ញាយល់ជ្រៅជ្រះ
ប្រើណាស់ដុះណាស់ភ្លឺថ្លាកង	ជំនះកម្លោះខ្លៅអន្តរាយ ។

CHANBOKEO.COM

សាង...

ស្រុកផុតសង្គ្រាមនាំគ្នាសាង	ភូមិគ្រឹះស្រឡាងសាងផ្លូវជាតិ
សាងសង្គ្រាមការស្រស់វ័រនាថ	វត្តអារាមទៀតល្អរមណីយ៍ ។
គ្រីស្ទានតូចអំនុះស្លេកស្កុះ	លូតលាស់ត្រចះវាតនីឆ្លី
ទេសចរណ៍ចេញចូលច្រើនមូលមីរ	សំភ័ក្ត្រងំន្គាស់ខ្មែរលូតលាស់ ។
ចៃនិរ្យយើងសាងអាគារល្អ	ភ្លេចសាងសីលធម៌ខ្ពស់ត្រចះ
ប្បាតប្បាវិន័យតាមអម្រឹព្រះ	ខេមរានិរាសចាកគុណអម្រឹ ។
សម័យជឿនលឿនអភិវឌ្ឍន៍	ខ្មែររៀនចេះស្ទាត់កុំព្យូទ័រ
បែរភ្លេចខំសាងអំពើល្អ	និលញាតិក្រីក្ររស់វិនាថ ។
សាងសង់ប្រទេសមានគ្រប់ជ្រោយ	សាងអាគារហើយសាងមនុស្សទៀត
សាងទាំងសីលធម៌វប្បធម៌ជាតិ	ទើបខ្មែរចាកប្បាតហាយនភាព ។

អំពៅ

ពៅអើយអំពៅនូវសជាតិផ្លែម	បាននឹកបានក្លែមចាប់ចិត្តកន្លង
អំពៅពេញទឹកប្រជាប្រិយ៍ហោង	កៀបអស់ទឹកនងញាតិលែងរាប័រក ។
ធ្វើជាមនុស្សត្រូវមានប្រាជ្ញ	កុំអោយកុសការអ្នកផ្សេងកៀបយក
កេងយកប្រយោជន៍អោយយើងស្អុយខក	ស្តួចអំពៅកាកគេកៀបអស់ជាតិ ។

អ្នកស្រី កែវ ចន្ទីប្តូរណ៍

វគ្គទី១

ចាំស្លែក...!

- ចាំស្លែក ចាំអ្នកប្រាប់បង តែពេលនេះ អ្នកងុយគេងហើយ...!
- ប្រាប់បងសិនមើល អ្នកនី! បងចង់ដឹងពិតមែនណា! ប្រាប់បង មើល ចាំអ្នកស្រឡាញ់បង... ដូចបងស្រឡាញ់អ្នកអញ្ចឹង!

- តែអ្នកកំពុងអស់កម្លាំងងងុយគេងណាស់... បងកិត្យា!
- នេះ ជាត្រីទីមួយរបស់យើងណាអ្នក... ហេតុអ្វីក៏ឆាប់ងងុយគេង ម៉្លេះព្រលឹង ? ឬក៏អ្នករៀននឹងថ្មី ?

មាលីនីលូកនៃបិទកុងតាក់ភ្លើងនៅក្នុងបន្ទប់គេង តែត្រូវកិត្យា ចាប់ដៃជាប់ ហើយស្រនីថែមទៀតថា ៖

- កុំទាន់បិទ...! បងសម្លឹងមុខគូស្នេហ៍របស់បងមិនទាន់ឆ្លែតទេ! ហើយបងក៏ចង់និយាយអ្វីៗជាមួយអ្នកច្រើនទៀតណា!

មាលានីញញឹម ឆ្លើយថា ៖

- បងមានពេលចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅរហូតមួយជីវិតឯណោះ មើលថ្ងៃ ណាក៏បាននៃ ម៉េចចាំបាច់តែយប់នេះផង... ?
- នោះព្រោះតែយប់នេះ ជាយប់ដែលយើងទើបនឹងទទួលចំណង ដៃផ្កាស្លាសោះអី!

គឺជាយប់ពិសេសតែមួយដែលមានតម្លៃបំផុត សំរាប់គូស្នេហ៍កម្លោះក្រមុំដែលរៀបការដំបូង ។ កិត្យាស្រនីដាក់គូស្នេហ៍ផង ឈ្មោកមុខយកនាសាត្រដុសនឹង ផ្តាច់ដំរើរលោងរបស់នាងផង ហាក់ចង់បង្ហាញនូវអារម្មណ៍រំភើបព្រឹ ព្រួចរបស់គេចំពោះនារីគូជីវិត ។ ថែនិស្ស មាលីនីបែរជាបិទភ្នែក លួចជ្រួញចិញ្ចើមទៅវិញ នៅពេលនាងទទួលនូវការថ្នាក់ថ្នែមរបស់ ស្នាមី ។ ឃើញដូច្នោះ ក្យាទុចងក់ ងើបមុខឡើង សួរនារីថា ៖

- មានអ្វីរំខានចិត្តអូនឬ មាលានី ?

មាលារីបើកភ្នែកឡើងមកវិញ ឃើញកិច្ចាធ្វើទឹកមុខប្លែក ក៏ ប្រែទឹកមុខញញឹមមកវិញ ហើយនិយាយបន្តបន្ទាប់ថា ៖

- គឺអូនអស់កម្លាំងពេកនោះអីបង! សូមទោសណា ដែលអូនធ្វើ អោយបងខ្មោចខ្មាញ់!

តែកិច្ចាហាក់ដូចជាមិនអស់ចិត្តសោះ ចំពោះកិរិយាមាលានី ប៉ុន្តែ គេមិនហ៊ានសួរនាងអោយល្អក់អារម្មណ៍ទេ ត្បិតគិតថាថ្ងៃនេះ ជាថ្ងៃមង្គល មិនគួរនិយាយអ្វីធ្វើអ្វីដែលបង្កនូវឱស្តានក្នុងជីវិត គ្រួសារជាលើកដំបូងរបស់គេឡើយ ។ គេក៏ងើបអង្គុយឡើង ស្រវា មាញ់ភ្លយមកដល់អោយមាលានី ហើយស្រសីថា ៖

- បើអញ្ជឹង អូនសំរំគេងយកកម្លាំងទៅណា! បងលែងរំខានអូន ហើយ ។ ចាំព្រឹកស្អែក យើងនិយាយគ្នាទៀត ។

គេក៏ឈ្លោកទើបថ្លាសភរិយាបន្ថែមៗ រួចងើបដើរចេញពីបន្ទប់ ដោយបិទទ្វារថ្នមៗ ហាក់មិនចង់អោយមានសម្លេងមករំខានដល់ អារម្មណ៍របស់ប្រពន្ធដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់គេនោះឡើយ ។

មាលានីឆ្ងល់សម្លឹងតាមកិរិយារបស់ស្វាមី នឹកស្តាយក្នុងចិត្ត ដែលកិច្ចាដើរចេញពីបន្ទប់ផ្សំដំណែកនាពេលនោះ ។ ចិត្តមួយចង់ ព្រៃសកហៅអោយគេត្រឡប់មកវិញ ចិត្តមួយទៀតវារែក មិនហ៊ាន ហៅ ព្រោះហាក់ដូចជាអៀនខ្មាសបន្តិច ដូចជាយួនខ្មាញ់បន្តិច ដែលគេមិនសំដែងភាពទន់ភ្លន់យកចិត្តនាង ។ មាលានីប្រែខ្លួនចុះ ឡើងនៅក្នុងក្រែយ៉ាងរលាបរលាស់ លឺកត់ម្នែកតែក្នុងថា ហេតុអ្វី បានជារូបនាងតបប្រមល់ចំពោះព្រឹត្តិស្តាយ៉ាងដូច្នោះ ?

ការពិត នាងជាអ្នកសំរេចចិត្តជ្រើសរើសកិច្ចាជាគូជីវិតដោយ ខ្លួនឯង ដោយគ្មានចាស់ទុំមេបុណ្យបង្ខំបង្ខំនាងទេ ប៉ុន្តែ ហេតុ ម៉េចក៏នាងមិនមានការរំភើបរំជើបរំជួលចិត្ត ចំពោះកូនកម្លោះកិច្ចា សោះអញ្ជឹង ? មាលានីមិនយល់ចិត្តខ្លួនឯងទេ... ភ្លាមនោះ ទឹក ភ្នែកច្រើនដំណក់ក៏ស្រក់ចុះមកប្រឡែងផ្តាច់របស់មាលារី...

យូរម៉ៅកន្លងទៅ...

មាលានីប្រែខ្លួនឡើង ឃើញម៉ោងជាងពីរអាគ្រាតទៅហើយ ។ រីឯកិត្យាក៏បាត់រូបទៅ មិនឃើញវិលត្រឡប់មកបន្ទប់គេឯវិញដែរ មិនដឹងថានាយចេញទៅគេឯណា យប់នោះ ។ មាលានីនឹក ពិភាល់ក្នុងចិត្តភ្លាម ក៏ស្ទុះងើបងើរចេញមកក្រៅ ដើម្បីហៅនាយ អោយទៅគេឯខាងក្នុងបន្ទប់វិញ ។ ចៃដន្យ កិត្យាមិនបាននៅក្នុង ផ្ទះទេ ។ មាលានីស្ទុះរត់ទៅមើលម៉ូតូ ឃើញចតទុកនៅកន្លែង ដដែល ក៏រួនម្រូងខ្សាកនឹកថា នាយប្រហែលមិនបានចេញដើរទៅ ក្រៅទេ សង្ស័យតែទៅលួចពួនសំដីគេឯជាមួយប្អូនៗរបស់នាង ហើយ ។

នាយពួនរឹបដើងដើរចុះដើរឡើង ស្រ្តីចាស់ម្នាក់ងើប ចេញពីមុខមកសួរថា ៖

- អានី! មានការអីកូន បានជាត្រិះត្រុះកណ្តាលយប់អាគ្រាត ?

មាលានីឮហើយបែរក្រោយ ឃើញម្តាយនាងងើបដើរមករក នាងទាំងសើងម៉ើង ក៏ឆ្លើយតបថា ៖

- គឺ... អត់មានអីទេ ម៉ែ គ្រាន់តែកូនមានការភ្ញាក់ឆ្លើលក្នុងចិត្ត បន្តិច ដែលកូនកំពុងផ្លាស់ប្តូរដំណើរជីវិត ព្រោះកូនមិនធ្លាប់គេឯ បន្ទប់ចែកគ្រែជាមួយនរណាពីមុនមក ។

- ម៉ែនៃ នេះជាយប់ផ្សំដំណេកណាៗកូន! តាមទម្លាប់ចាស់បុរាណ គេ ហាមមិនអោយកូនកម្លោះក្រមុំដើរចេញពីបន្ទប់ នៅរាត្រីផ្សំដំណេក ទេណា ព្រោះវាជាប្រផ្នូលមិនល្អរបស់គូស្រករយើង ។

មាលានីនៅស្ងៀម មិនហ៊ានមាត់កជាមួយម្តាយទេ ហើយក៏មិន ហ៊ានប្រាប់ដែរថា កិត្យាមិននៅក្នុងបន្ទប់ ។

- ចាំសម្តែង! កូនទៅគេឯវិញហើយ ។

ចាំហើយ នាងក៏ឈ្លោកមុខដើរចូលបន្ទប់វិញ ក្នុងចិត្តនៅគិត ឆ្ងល់ថាតើកិត្យាគេគេចទៅគេឯណា យប់នេះ ? នាយក្តីតប ប្រមល់ មាលានីគេឯរសាបរសល់ទៀតហើយ ។ ទ្រាំមិនបាន នាង ក៏លួចបើកទ្វារចេញពីបន្ទប់ ដើរត្រិះត្រុះក្នុងផ្ទះ អើតរកសត្វ តាម ក្តារងឿ និងកន្លែងទំនេរៗនៃទៀតក្នុងផ្ទះ ។ ចៃដន្យ គេមិនបាន នៅកន្លែងណាដែលអាចអោយមាលានីរកគេឃើញទេ ។ ខកចិត្ត ពេក មាលានីក៏ទាញក្រមាដណ្តប់ខ្លួនសំរុកនៅក្នុងកៅអីឆ្នើមួយក្នុង បន្ទប់គ្រួសារ

ដែលមានតាំងកូនទូទស្សន៍តូចមួយ ក្តារងឿមួយ និងរូបថតក្រុមគ្រួសាររបស់នាង
រង់ចាំការវិលត្រឡប់របស់កិត្យា ។

ការពិត មាណីនីជាកូនទី៦ ក្នុងចំណោមកូនទាំង១២នាក់របស់ ពូនិងនិងមីងម៉ៅន
ដែលទើបតែផ្តាសម្រស់ទីមករស់នៅឯភ្នំពេញនេះ កាលពី៤ឆ្នាំមុន ។ ពីដើម
គ្រួសារពូនិងមីងម៉ៅននៅស្រុកផ្លូវលើ ខែត្រព្រះត្រពាំង កម្ពុជាក្រោម ធ្វើស្រែចិញ្ចឹមជីវិត ។
ប៉ុន្តែ ដោយ ហេតុថា គាត់មានកូនច្រើនផង ស្រែស្រូវក៏មិនសូវផ្តល់ផលល្អ សំរាប់លៀងជីវិតផង
ណាមួយចង់អោយកូនចៅទៀនសូត្រអក្សរ សាស្ត្រខ្មែរអោយបានជ្រៅជ្រះផង
ណាមួយគាត់ពូល្យីចៅនៅភ្នំពេញ សំបូរការងារធ្វើផង ពូនិងមីងម៉ៅនដាច់ចិត្តលើកស្រែចំការ
អោយ ទៅញាតិសន្តានរបស់គាត់ រួចហើយក៏បបួលគ្នាស៊ាំកូនចៅ ផ្តាសម្រស់
លំនៅមករស់នៅឯក្រុងភ្នំពេញនេះទៅ ។ ពេលនេះ គាត់ជួលផ្ទះ តូចមួយនៅម្តុំភ្នំពេញខេត្ត ។
កូនចៅធំៗខ្លះដែលមានប្តីប្រពន្ធ ក៏ បានចូលធ្វើការរោងចក្រ ។
រីឯកូនតូចៗក៏បានចូលរៀនសាលា នូចបំណងមែន ។ ចែនស្ស កូនខ្លះដែលស្ថិតនៅក្នុងយុវវ័យ
បាន ទទួលការសិក្សាខ្លះៗកាលពីនៅកម្ពុជាក្រោម មិនអាចបន្តការសិក្សា នៅភ្នំពេញបានទេ
ព្រោះដោយសារការខ្វះខាតក្នុងគ្រួសារផង និង ដោយសារសេវានៃការទទួលចុះឈ្មោះចូលរៀន
មានបែបបទខុស គ្នាផង មិនអាចអោយកូនទាំងនោះចូលរៀនបានតាមកំរិតដែលខ្លួន ត្រូវរៀន
ម៉្លោះហើយ ក្មេងៗក៏បាក់ទឹកចិត្ត នាំគ្នាចេញរកការធ្វើ អស់រលីងទៅ ។ នៅក្នុងចំណោមនោះ
មានមាណីនីម្នាក់ដែរ ។

ភ្នំស្រាងៗ...

សួរសម្លេងមនុស្សចាក់សោររួចហើយបើកទ្វារចូលមក ធ្វើឲ្យ មាណីនីភ្ញាក់ព្រើត
ងើយបែរមើល ឃើញកិត្យានៅចូលមកទាំង ទទ្រេតទទ្រោត ។

នាងក៏ស្ទុះងើបទៅជួយគ្រាប់មាណាពឡើង ព្រម ទាំងលាន់មាត់សួរនាយថា ៖

- បងកិត្យា! ទើបតែមកពីណាហ្នឹង ? ដឹងទេ ថាអ្នកបារម្ភពីបង ពេញមួយយប់ ?
- កិត្យាងើបមុខឡើងញញឹម នាំភ្លើងស្រាមកជាមួយផង ៖
- គឺមកពីជប់លៀងជាមួយពួកម៉ាក ។
- ជប់លៀង ? ហេតុអ្វីជប់លៀងកណ្តាលអាធ្រាត្រអញ្ចឹង ?
- គឺជប់លៀងលាភាពកម្លោះរបស់បងនោះអី !

ពួសជីនេះភ្លាម មាលានីធ្លាក់ថ្លើមភ្នែក... ស្រុតទឹកចិត្តអស់រលីង ពីខ្លួន ។
ចិត្តដែលនឹកបានម្តងពីសុខទុក្ខរបស់កិត្យាកាលពីយប់ ក៏
រលត់បាត់កំស្លុលពីបេះដូងរបស់នាងភ្លាម ។ រីឯភាពឃ្នាន់ខ្លាញ់និង
ការតូចចិត្តក៏ត្រឡប់វិលមកសាងនាទីជំនួសភ្លឹប ពេញឱរាសិយាយ មិនចេញតែម្តង ។
ពេលនោះ មាលានីគិតក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯងថា ៖

- នេះ គ្រាន់តែខ្ញុំធ្វើជារឿងអ្វីចាស់កម្លាំងបន្តិច បងក៏យកលេសលួច ចេញទៅក្រៅ
ទៅរកស្រីញីបណ្តោះអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្លួន ជំនួស ប្រពន្ធដែលខ្លួនរៀបការត្រូវផ្សំសំណែកជាមួយ...
នេះ យើងរៀប ការនឹងគ្នាមិនទាន់បានមួយថ្ងៃផង ប្តីហ៊ានដើរចេញពីផ្ទះទៅរកស្រី កំនរៗ
នៅក្រៅទៅហើយ ចុះទំរាំរស់នៅជាមួយគ្នារាប់ឆ្នាំទៅទៀត
តើបងនឹងព្រហ័ណសាក់ប្រពន្ធចែមយ៉ាងណាទៀតទៅ ? នេះហើយ
ឬមានយោទរបស់មនុស្សប្រុស ? ពិតជាគួរអោយស្តាប់មែន !

មាលានីគិតនៅក្នុងចិត្តផង ខ្លាញ់ខឹងនឹងកិត្យាផង លួចខាំឆ្មេញ តែម្នាក់ឯង
ស្ទើរតែស្រក់ទឹកភ្នែកម្តងៗ ប៉ុន្តែ នាងខំតាំងចិត្តយ៉ាង មុតមាំថា
នាងមិនចុះចាញ់ស្ថានការណ៍នោះជាដាច់ខាត ។ បន្ទាប់ពី គ្រាហ៍កិត្យាទៅដាក់នៅលើក្រែករួចហើយ
មាលានីក៏បិទទ្វារ លួចដើរ ចេញទៅក្រៅផ្ទះ និងទឹកត្រជាក់ទទះមុខជាច្រើនសា អោយស្វាង
ពីកំហឹងដែលកិត្យាចេញទៅជប់លៀងនៅក្រៅ ក្នុងវាត្រីផ្សំសំណែក មង្គលការ ។ ប៉ុន្តែ មិនថា
នាងយកទឹកត្រជាក់ដោះមុខប៉ុន្មានដងទេ ចិត្តមាលានីនៅតែពុះកញ្ជ្រោលនិរន្ត... មិនព្រមចម្រើយ
បន្តិច សោះឡើយ ។

បែរមកកិត្យាវិញម្តង...

ការពិត ពេលកិត្យាដើរចេញពីបន្ទប់ទៅ ពីក្បាលព្រលប់នោះ
ព្រោះគេប្រាថ្នាចង់សាកចិត្តមាលានី ថាតើនាងមានការចាប់អារម្មណ៍ លើរូបគេជាប្តីប៉ុណ្ណា
ហើយចង់ដឹងថា តើប្រពន្ធនឹងមកហៅគេ វិញដែរឬទេ ? ប៉ុន្តែ គេរង់ចាំច្រើនម៉ោងទៅហើយ
មិនឃើញ នាងចេញមកហៅនរៈត្រឡប់ទៅរកបន្ទប់វិញសោះ ។ ពេលនោះ
គេក៏នឹកភ្នែកទៅដល់វិយាបចររបស់នារីដែលបញ្ចេញភាពតោចតោយ ដាក់ខ្លួនពេលផ្សំសំណែក ។
កិត្យាក៏នឹកអស់ចិត្តភ្លាមតែម្តង ៖

- ប្រហែលជាគេមិនស្រឡាញ់យើងទេនឹង បានជាមិនឃើញមាន អារម្មណ៍ មានកិរិយារំដើបរំជួលរីករាយជាមួយយើងអ្វីបន្តិចយ៉ាង នេះអញ្ចឹង ?

តើយើងមានធ្វើអ្វីខុសចំពោះនាងមែនទេ ? ហេតុអ្វី បាន

ជានាងធ្វើព្រងើយៗមិនចាប់អារម្មណ៍អំពីវាត្រីទីមួយរបស់ យើងនូច្នោះ ?

គេអង្គុយគិតនឹង សួរខ្លួនឯងផង ជាច្រើនលើកច្រើនសា ប៉ុន្តែ នៅតែរកចម្លើយមិនឃើញនិយាយ ។ នោយការអុញច្របក្នុងចិត្ត ខ្លាំងពេក កិត្យាក៏ទាញទូរសព្ទឡើង ៖

- សំរោង! គ្នាសុំពីងឯងបន្តិចបានទេ ?

- មានការអ្វីទៅ កិត្យា ?

- មកទទួលខ្ញុំម៉ាតែភ្លាម... ចាំខ្ញុំប្រាប់!

- ពុទ្ធា! យប់នេះ ជាយប់ផ្សំនំណែកណា! កិត្យាទៅណាមិនបាន ទេ ខុសតំណាមហុរណា ។

- ប៉ុន្តែ គ្នាមានរឿងតបប្រមល់ក្នុងចិត្ត គ្មានអ្នកពិគ្រោះ ទើបចង់ និយាយជាមួយឯងបន្តិច ។

- ហ្ន៎! ការពិតទៅ គ្នាមិនចង់ទៅយកឯងទេ... នឹងនិយាយចាស់កាល ណា

ខ្ញុំច្បាស់ជាត្រូវភ្លេងចាស់ៗបាក់ឆ្នឹងខ្លះហើយ ។

- ហេតុអ្វីចាស់ៗគាត់វាយឯងបាក់ឆ្នឹងផង ?

- ព្រោះ ខ្ញុំទៅនឹកឯងចេញពីផ្ទះនៅយប់ផ្សំនំណែកនោះអី ? ទី មួយវាខុសនឹងទំនៀមទម្លាប់ ទីពីរចាស់ៗអាចនឹងសង្ស័យ ហើយ គិតថាខ្ញុំនេះជាសង្សារខ្ចីយប់សង្កឹមមិននឹង បានជាប្រចម្ព័ន្ធហួត និយាយមកខុសនឹកឯងចេញពីផ្ទះ មិនអោយផ្សំនំណែកជាមួយប្រពន្ធ ទាំងយប់អាស្រ័យ ។

- ឯងនេះនិយាយតែផ្តាសមែន ។ ណឺយចុះ! មិនមកយកខ្ញុំក៏ បានដែរ!

ចាំខ្ញុំកម្ចីត្តុខុបដិះទៅផ្ទះឯងចុះ ។

- ស្លាប់ហើយ! កុំម៉ៅអី! ផ្ទះខ្ញុំមិនទទួលពួកម៉ាកប្រុសកណ្តាល អាស្រ័យនូចគ្នា ។

- ហេតុអ្វី ?

- គ្នាប្រាប់ហើយតើហ្ន៎ ថាមិនចង់អោយអ្នកស្រុកគិតថា សំរោងខ្ញុំ នេះ ជាសង្សារខ្ចីយប់សង្កឹមនោះអី... ចមែន!

គ្រាន់តែសំរោងទម្លាក់ទូរសព្ទចុះភ្លាម កិត្យាខឹងឆែវ រអ៊ូរថា ៖

- រាប់គ្នាជាពួកម៉ាកធ្វើអ្វី កាលបើមិនយល់ទុក្ខអុះគ្នាអញ្ចឹង ? បើ ឯងមិនមកទទួល
ក៏យើងនៅមានផ្លូវដើរនិរន្តរ៍ហ្នឹង ។

សត្វក៏ទាញរាវពាក់ ឈរសម្លឹងម៉ូតូមួយស្របក់ ក៏គិតថា ៖

- ខ្ញុំមិនត្រូវយកម៉ូតូទៅជាមួយទេ ព្រោះខ្ញុំចង់នឹកស្រា... នឹក អោយណីម្តង...
នឹកលាងភាពអុញច្របក្នុងចិត្ត ព្រោះតែនារីដែល យើងស្រឡាញ់ គេមិនស្រឡាញ់យើង
មិនចាប់អារម្មណ៍ពីយើង... យើងនឹងនឹក! នឹក! នឹកហើយ លេកតាមផ្លូវអោយឆ្កែលិទ្ធិមាត់ម្តង
ដើម្បីអោយពិភពលោកនឹងថា យើងគួរចិត្ត ត្បិតប្រពន្ធមិនព្រម អោយរួមសំណែកជាមួយ...
ថ្ងៃបើយើងបានរៀបការត្រឹមត្រូវតាម ប្រពៃណីហើយក៏ដោយ ។

បន្ទាប់មក គេក៏ដើរចេញពីផ្ទះ សំដៅផ្ទះ... ពេលនោះយប់ ជ្រៅបន្តិចហើយ
ចរាចរក៏ស្ងាត់ ។ នរណាៗក៏ចូលនិស្រ្តានអស់ដែរ តើនឹងទៅរកម៉ូតូឧបដិះនៅឯណាបាន ។
កិត្យាចេះតែដើរផង គិត ផង មិនដឹងដល់ត្រង់ណាទេ ក៏លើកទូរសព្ទហៅមិត្តរបស់គេម្តង ទៀត
៖

- សំរោង! បើឯងមិនមកទទួលយើងពេលនេះទេ យើងនឹងឡើង
ស្ពានជ្រោយចង្វារលោតទឹកសម្លាប់ខ្លួនយប់នេះហើយ ។

- នែ! នាយកិត្យាចំក្នុងអើយ! ហេតុអ្វីឯងគិតគួរៗអញ្ចឹង ? កុំធ្វើអ្វីផ្លែស្ពានណា ឮទេ ?
ការសម្លាប់ខ្លួនមិនមែនជាចម្លើយ សំរាប់ដោយស្រាយបញ្ហាក្នុងជីវិតទេ!

- យើងមិនធ្វើស្ពានទេ បើសិនជាយើងមានគេឯងយល់ចិត្តយើង ខ្លះៗ !

- អី... អញ្ចឹង ចាំគ្នាស្តាប់រឿងឯងចុះ ក្រែងគ្នាយល់ចិត្តឯង ដើម្បី
កុំអោយឯងធ្វើអ្វីផ្លែស្ពានដូច្នោះ ។ ឯងនៅចាំយើងត្រង់ហ្នឹង ហើយ ។ បន្តិចទៀត
គ្នាទៅទទួល ។

ពាក្យគម្រោមរបស់កិត្យាពិតជាមានប្រសិទ្ធិភាពមែន ។
មិនបានកន្លះម៉ោងផង សំរោងក៏ដឹះម៉ូតូមកដល់ ឧបកិត្យាចេញ ទៅ ។

- ឯងទៅណាហ្នឹង សំរោង ?
- ទៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ។
- ហើយ... នៅផ្ទះឯងហ្នឹងមានស្រាផឹកទេ ?
- ខ្ញុំមានដែលលក់ស្រាឯណា នឹងមានស្រាស្តុកទុកក្នុងផ្ទះនោះ ?
- បើអញ្ចឹង ខ្ញុំមិនទៅទេ... ខ្ញុំចង់ទៅកន្លែងណាដែលមានស្រាផឹក

វិញ ដើម្បីលាងអារម្មណ៍ហ្ន៎ហ្នង ។

- យប់អាគ្រាតហើយ សម្លាញ់! តើមានហាងស្រាឯណាគេបើកផ្ទើរ នេះ ?

- ថ្ងៃក៏មិនមាន ម៉េចក៏ថាអត់កើត ?

- មាននៅឯណាទៅ ?

- នៅហាងការ៉ាអូខេនោះអី ? ទៅទីនោះមានស្រាទឹក ហើយមាន

ចំរៀងអោយយើងស្រែកច្រៀងឡឡាម៉ាសាឡាញ់ផង ។ ខ្ញុំកំពុង ចង់ច្រៀង...

- គ្នាមិនដែលយើញឯងចេះច្រៀងផង ហេតុអីច្រែនេះ ឯងចង់ ច្រៀងអីចឹង កិត្យា ?

- គឺអាស្ត្រីដែលរុកគ្នានក្នុងបេះដូងខ្ញុំនេះ វាខ្លាចពេក បានជាចង់

ស្រែកច្រៀងទម្លាយអារម្មណ៍ខ្លះៗ...!

សំរោងនិកនិឡើមយូ បន្តរទ្រូងជំនួសពួកម៉ាក...

នៅក្នុងបន្ទប់ការ៉ាអូខេមួយដែលមានតែសំរោងនិងកិត្យា...

នារីបំរើពីរនាក់គោះទ្វារហើយដើរចូលមក សួរថា ៖

- បង! ត្រូវការនារីកំនរម៉ូឡាននាក់ដែរ ?

កិត្យាដើមមុខឡើងមើលនារីដ៏ស្រស់សោភាពីរនាក់នោះ យើញ នាងឆាត់ម្សៅលាបក្រែមយ៉ាងស្រស់ ។ គេក៏ឆ្លើយថា ៖

- យើងមិនត្រូវការនារីមកបំរើទេ... យើងចង់បានតែខ្មើយ!

នារីពីរនាក់នោះបែរសម្លឹងមុខគ្នា ញញឹមហើយក៏ស្រដីថា ៖

- សំណាងល្អណាស់! នាងខ្ញុំបាទ ទាំងពីរនេះក៏ខ្មើយល្អម!

- ហ្ន៎ស ? ថាម៉េច ?

- គឺ... ស្ងួចបងចង់បាននោះអី!

កិត្យាយកនែទះច្រាស ប៉ាច់ៗ ឧទានថា ៖

- ស្រេចហើយ អាវ៉ាអើយ! ហេតុអីក៏យើងមាត់ទិញម៉្លេះលោក ?

សំរោងល្អចញញឹម ហើយស្រដីតិចៗដាក់ពួកម៉ាក ថា ៖

- សមមុខហើយ! និយាយធ្វើស្ងួចមិនដែលនឹងថា ស្រុកខ្មែរឥឡូវ មានខ្មើយស្អាតៗ បំរើភ្ញៀវនែរទេហ្ន៎ហ្នង ?

រំពេចនោះ កិត្យាបែរមុខនិយាយទៅពីរនាក់នោះវិញថា ៖

- តែយើងមិនពេញចិត្តនឹងមីអូនតយង័យឯងពីរនាក់ហ្នឹងទេ យើង ចង់បានចំរៀងការអូខេ បទណាក៏បានដែរ អោយតែយើងអាច ស្រែកច្រៀងទម្លាយដួងចិត្តមកក្រៅ មានប្រសិទ្ធភាពបំផុត ។

- បទណាមួយទៅបងសម្លាញ់ ? (នារីខ្ចើយសួរ)

- សួរច្រើនម៉េះ ?... យើងប្រាប់ហើយ ថាអាបទណាក៏បានដែរ អោយតែជាបទដែលធ្វើអោយយើងអាចស្រែកម៉ារ៉ាសភ្លាម ឆ្ងាយ ពោះរៀនចេញតាមមាត់ទាំងចង្វាយ !

នារីបំរើពីរនាក់នោះបើកភ្នែកឆែកដោយការភ្ញាក់ផ្អើល រួចហើយ ក៏សួរកិត្យាត្រាមគ្នា ថា ៖

- នៅស្រុកខ្មែរនេះ មានអាបទបែបហ្នឹងដែរ ?

- ខ្លះអី ! មានទាំងអាបទដែលដាក់ម៉ារ៉ាស ឆ្ងាយចេញគ្រប់កន្លែង យាត់មិនជាប់ផង សូម្បីតែអ្នកស្តាប់ក៏ឆ្ងាយតាមដែរ (កិត្យាឆ្លើយ)

- អូហ្នី មានបទស្ទីអញ្ជឹងដែរ ? នាងខ្ញុំបាទដូចជាមិនដែលដឹង..!

- ម៉េចក៏មិនដែលដឹង ? នោះគឺបទព្រាបសុវត្ថិនោះអី !

- ហ្នាក់ ! ខ្ញុំចាំព្រាបសុវត្ថិច្រៀងពីរោះណាស់ ! ម៉េចក៏បានជាអ្នក ច្រៀងក្តី អ្នកស្តាប់ក្តី បែរជាឆ្ងាយគ្រប់កន្លែងយ៉ាងហ្នឹង ?

កិត្យាញាក់មុខហើយអង្គុយធ្វើព្រងើយមិនចង់ឆ្លើយ ។ សំរោង ឃើញហើយក៏តបជំនួសថា ៖

- គឺមកពីស្រែកច្រៀងកាលណា បែកញើសចេញតាមរោមគ្រប់ កន្លែង កាលហ្នឹងនោះអី !

- អូហ្នី អញ្ជឹងទេហ្ន៎ស !

នារីខ្ចើយពីរនាក់នោះសើចហែសៗ ហើយក៏នើរចេញទៅ ។

ការពិត កិត្យាមិនដែលនើរលេងនឹកស្រាពីមុនមកទេ ។ នេះជា លើកទីមួយហើយដែលគេធ្វើបញ្ឆោះជីវិតខ្លួនឯង ។ សំរោងឃើញ កិត្យាលើកស្រាអកទាំងមុខជូរហួញ ហាក់បីដូចជាស្រានោះមានដាក់ គ្រាប់ពង្រឲ្យគេនឹកលេបទាំងគ្រាប់អញ្ជឹង ។ បន្តិចមក កិត្យាក៏ លើកក្បាលមីក្រូមកស្រែករ៉ូងរ៉ាងឡើង... ទំនងដូចជាកំពុងចង់ បារពោះរៀន អោយចេញតាមមាត់ដូចគេចានោះហើយ ។

- បានហើយកិត្យា! នេះឯងច្រៀងឡើងដោះអារដោះខោជិតអស់ ពីខ្លួនហើយ ។
គ្នាដូចជាវេទនាភ្នែកដល់ហើយ ។ តើកាលណាបាន ឯងច្រៀងអស់ចិត្តហ្នឹង ?
- មិនទាន់អស់ចិត្តទេ... សុំស្រែកម៉ាសនុះទៀតសិន ។
ថាហើយ កិត្យាក៏ចាប់ស្រែកច្រៀងរ៉ូងៗទៅទៀត ។ សំរោង ក៏គ្រវីក្បាលឡើង ។
- គ្រវីក្បាលរឿងអីហ្នឹងសំរោង ?
សំរោងមិនឆ្លើយទេ បែរជាសួរត្រឡប់ទៅវិញថា ៖
- នឹងទេ ថាកិរិយាឯងពេលនេះ ដូចស្ត្រីដែរ ?
- ដូចអ្វីទៅ សំរោង ?
- គឺដូចយក្សស៊ីរីហល់ ក្លៀនដុះមិនចេញ!
កិត្យាភ្ញាក់ព្រើតស្ទាងស្រាតែម្តង ៖
- តោះទៅផ្ទះវិញ! (កិត្យាពោល)
- ឈប់ច្រៀងហើយប្តីស ?
- ឈប់ហើយ ព្រោះគ្នាមិនមែនជាយក្សក្លៀនដុះពេញពោះ ។
- លូ! គ្នាកំពុងឱ្យយកេងស្រាប់ផង!
សំរោងក៏បើកទ្វារបកដៃហោតារីបំរើមកគិតប្រាក់ ស្រាប់តែនារី ខ្ចីយពីរនាក់នោះលាន់មាត់ ៖
- ស្លាប់ហើយ ច្រៀងមិនទាន់បានប៉ុន្មានបទផង ម៉េចប្រញាប់ទៅ ម៉្លេះបង ?
យើងនៅមានអ្វីល្អៗទទួលបងទៀត ។
- អី... បើអញ្ចឹង យើងសុំផ្ញើទុកសិន ចាំលើកក្រោយមកតរឿង ទៀត (សំរោងឆ្លើយ)
អស់ថ្លៃប៉ុន្មានដែរ ?
- ៣៨ដុល្លារ !
- ប្តីស ថាម៉េច ? ៣៨ដុល្លារ ? អីក៏ថ្លៃម៉្លេះនាងអូនតយងីយ ?
- មិនថ្លៃទេ! នេះជាតម្លៃស្តង់ដារចំរៀង បើសិនជាមានការបំរើ ពិសេស
ត្រូវអស់ជិត១០០ដុល្លារឯណោះ ។
សំរោងមិននិយាយអីទេ ក៏រាវប្រាក់អោយគេ ។ តាមផ្លូវត្រឡប់ មកវិញ
សំរោងរអ៊ូររង្វីវដាក់កិត្យា ៖
- ថ្លៃក្រោយយកលុយមកសង កុំភ្លេចសងការផងណា សម្លាញ់!
នេះប្រាក់ខែរបស់គ្នាមួយខែតែ៤៥ដុល្លារទេ គ្រាន់តែចូលការអូខេ

ពីរម៉ោងអស់ដល់ទៅ៣៨នាទី... អោយតែរបៀបនេះតែពីរដង ខ្ញុំ
ច្បាស់ជាងាបមុនឯងមិនខានឡើយ ។

តែកិច្ចាធ្វើមិនឮ ព្រោះស្រវឹងដល់បន្ទុកហើយ ។ គេបែរជា សួរសំរោងថា ៖

- នែ! សំរោង! ឯងធ្លាប់មានប្រពន្ធហើយ តើឯងប្រាប់ឈ្មោះ
ក្នុងការល្អងលោមប្រលោមចិត្តស្រីៗអោយគ្នាខ្លះបានទេ ?

សំរោងឮញឹមហើយឆ្លើយថា ៖

- មានន័យថា ប្រពន្ធឯងមិនអោយឯងចូលមុន យប់នេះមែនទេ
បានជាក្រហល់ក្រហាយនៅមិនសុខ ?

- គឺស្រៀងៗហ្នឹង...

- មានន័យថាម៉េច ? គេដេញឯងមែនហ្នឹង ?

- គឺ... គេមិនបានដេញច្រំទេ តែគេធ្វើបូកភោះតើយមិនអោយខ្ញុំ ប៉ះខ្លួនគេទេ ។

- ស្រីក្រមុំព្រហ្មចារីយ៍ គេប្រកាន់ខ្លួនបន្តិចអញ្ចឹងឯង ។ គ្រាន់តែ ផ្ទុមចិត្តគេបន្តិចទៅ
អ្វីៗក៏តាមសម្រួលដែរ ។ យី! កិច្ចាឯងនេះ តែប៉ុនហ្នឹងសោះ ក៏ធ្វើបូកជាងដឹកដាក់ប្រពន្ធវិញ!
ចមែនតែម្តង!

- មានន័យថា...

- ត្រូវហើយ... ម្តងនេះ ឯងទៅសាកម្តងទៀតទៅ... យ៉ាងណាៗ ក៏កុំគិតខុស
ហើយនឹកតូចចិត្តតែឆ្កែសតែផ្កាស ។ ម្យ៉ាងទៀត ឯង

មិនត្រូវដើរចេញពីបន្ទប់ផ្សំដំណេកពេលយប់អាគ្រាត ទៅរកលោត ទឹកសម្លាប់ខ្លួននូច្នោះទៀតទេ
ឮហើយឬនៅ ?

កិច្ចាឯងក្បាល ទំនងដូចជាបានគូរចិត្ត ប៉ុន្តែ ជាតិស្រវឹងក្នុង ខ្លួនបានធ្វើអោយគេរឹងរត់
ដើរមិនរួចដោយខ្លួនឯង ។ សំរោងក៏ ជួយគ្រាហ៍មិត្តចុះពីម៉ូតូដើររហូតដល់មាត់ទ្វារផ្ទះ រួចផ្តាំថា
៖

- គ្នាសុំទៅដេកហើយ សម្លាញ់! ព្រឹកនេះ គ្នាអត់បើកទូរស័ព្ទទេ នូច្នោះ យ៉ាងម៉េចយ៉ាងម៉ា...
រៀននោះស្រាយដីវិតដោយខ្លួនឯងខ្លះ ទៅ ឮហើយឬនៅ ?

ផ្តាំហើយ សំរោងក៏បត់ម៉ូតូត្រឡប់ក្រោយចេញទៅវិញ ។ កិច្ចា
ក៏ឈ្ងោកដើរទ្រេតទ្រោតចូលផ្ទះវិញ ជួនអីមាណានីនៅអង្គុយឯក

ចាំផ្លូវនេះនៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវស្រាប់ ក៏ស្ទុះមកជួយគ្រាហ៍រូបគេ យកទៅដាក់ក្នុងបន្ទប់គេឯង ។

ប៉ុន្តែ ដោយហេតុតែស្រវឹងខ្លាំងផង ងងឹយខ្លាំងផង គេក៏ប្រាសខ្លួនលើគ្រែ
លង់លក់ស្រមុកខ្មុរនៅមុន ពេលដែលគេអាចនិយាយពន្យល់អ្វីអោយមាសានីស្តាប់បាន ។ រីឯ
មាសានីវិញ រិតតែខ្លាញ់នឹងកិរិយារបស់នាយ ខ្លាំងឡើងៗ ។

ថ្ងៃត្រង់ពេលបាយ...

នៅលើកន្ទេល ពូនងមីងមៀននិងកូនចៅជាច្រើននាក់ នាំគ្នា
អង្គុយលើកន្ទេលបរិភោគអាហារ ។ មីងមៀនសួរមាសានីថា ៖

- កូននី! ហេតុអ្វីមិនហៅប្តីរបស់ឯងមកទទួលបានបាយ ?
- គឺ... គេមិនស្រួលខ្លួនណាម៉េច... គេកំពុងអស់កម្លាំង អោយគេ សំរាកសិនចុះ ។

មីងមៀនឃើញកូនមុខស្លាំង ហើយឃើញនាងមានភ្នែកក្រហម ទំនងដូចទើបតែពីយប់ហើយ
ក៏បន្តិវាចាទៅកូនស្រីថា ៖

- ជីវិតមានប្តី វាមិនសប្បាយដូចក្មេងៗខ្លះគិតនោះទេ ។ ការមាន គ្រួសារ
គឺជាការទទួលបន្ទុកភារកិច្ចធ្វើក្នុងជីវិត ។ ដូច្នោះ កូនត្រូវ
រៀនទទួលរក្សាហើយនោះស្រាយដោយសមត្ថភាពរបស់កូនហើយ! បើសិនមានបញ្ហាអី
ត្រូវរៀនប្រឈមមុខរកកន្លែងចំណងទាក់ទង ហើយរៀនស្រាយវាឡើង
ដើម្បីកុំអោយជីវិតវាហួហួង ។ ក្នុង៧ថ្ងៃ ដំបូងនៃជីវិតរៀបការ
កូនមិនត្រូវអោយមានស្នាមទឹកភ្នែកស្រក់ ផ្តាច់របស់កូនទេ ។ តាំងចិត្តអោយរឹងមាំណាស់
ទើបយើងអាច យកឈ្នះជីវិតដោយជោគជ័យបាន ។

មាសានីកំពុងតែមានអារម្មណ៍ល្អកំករ កាលបើឮសំដីម្តាយ របស់នាងភ្លាម
ស្រាប់តែមានកម្លាំងប្រើសតែម្តង ។ នាងក៏ញញឹម
កម្លាចិត្តម្តាយនាងឡើង ៖

- ខ្ញុំមិនអីទេ ម៉ែ! សូមម៉ែកុំព្រួយអី! អានីកូនមែរឹងប៉ុន្តែណាស់!
- មីងមៀនក៏ញញឹមតបវិញ ៖

- អញ្ចឹង! កូនត្រឡប់ទៅមើលប្តីវិញទៅ ។ ក្នុងមួយអាទិត្យនេះ មិនបាច់មកបំរើម៉ែពុកទេ ។
ត្រូវយកពេលនិយាយជាមួយប្តីអោយ ស្តាប់គ្នាបន្តិចសិនទៅណា
ហើយឆ្លើយវាឯណាអោយគេមានអារម្មណ៍ កក់ក្តៅជិតជិតជាមួយកូន

រួចហើយចាំនាំគេអោយមកជិតជិត នឹង ពុកម៉ែព្រមទាំងប្អូន ដើម្បីអោយគេមានអារម្មណ៍ថា
ខ្លួនគេជា សមាជិកម្នាក់ក្នុងគ្រួសាររបស់យើងដែរ មិនមែនអ្នកក្រៅតទៅ ទៀតទេ ។

មាលានីស្តាប់ម្តាយពន្យល់ផង ជួយរៀបចំបានដួសអាហារបំរើ គ្រួសារថ្ងៃត្រង់ផង ។
ចំណែកឪពុករបស់នាងនៅអង្គុយក្បែរនោះ ដែរ ប៉ុន្តែមិនឃើញមាត់កម្ចីទេ
ឃើញតែហៅកូនៗដទៃទៀតចូល បរិភោគបាយដូចម្តាប់រាល់ថ្ងៃជានិច្ច ។ បន្តិចមក
មាលារីយើង ក៏លាងដៃលាងជើង ងើរចូលទៅបន្ទប់របស់នាងវិញ...

នៅចុងជើងកិត្យា...

មាលានីអង្គុយសម្លឹងមុខនរ: ដែលកំពុងលង់លក់ក្នុងដំណេក ។ នារីល្អច្រ្កាញ់ចំព្រើម
ស្រម័យនឹកទៅដល់អតីតកាលមួយរបស់នាង ដែលតែងតែមករំខានចិត្តមិនអស់មិនហើយ...

០០០០០០០០០០០០០០០០០០០០០០០០

០០០០០

០

វគ្គទីពីរ ដង្ហើមដួងចិត្ត

ខែត្រព្រះត្រពាំង កម្ពុជាក្រោម...

ឆ្នាំ២០០៣...

នារីម្នាក់ អាយុប្រមាណ ១៨ឆ្នាំ ក្នុងសំលៀករាវឆាយសរសៃវង់
ខោខ្មៅទើបជិះកង់ចេញពីសាលារៀន ងើរចូលក្នុងផ្ទះ ស្រាប់តែ ៖

- មាណី! ពុករបស់ក្មួយមករង់ចាំទទួលទៅផ្ទះនែក!

នារីយើងងាកភ្នែក ឃើញឪពុកមារបស់នាង ឈ្មោះណាម៉េច ញញឹមដាក់នាង
ថែមទាំងបូញមាត់ចង្អុលទៅបុរសចំណាស់ម្នាក់ ទៀតដែលអង្គុយរង់ចាំនៅក្នុងផ្ទះជាស្រេច ។

- ពុក! ជំរាបសួរ!

មាណីចតកង់ទុកហើយប្រញាប់ស្ទុះរត់មករកឪពុករបស់នាង ព្រមទាំងសួរថា ៖

- ពុកមកទទួលខ្ញុំធ្វើអ្វី?

- គឺ ពួកយើងបានលើកដីស្រែអោយសាច់ញាតិយើង ហើយបំរុង នាំគ្នាទៅភ្នំពេញ
ដើម្បីរកការធ្វើ ។

- ពុទ្ធា ពុក! ខ្ញុំទើបតែបញ្ចប់ថ្នាក់ទី១១ មិនទាន់បញ្ចប់មធ្យម សិក្សាផង
ធ្វើម៉េចនឹងខ្ញុំអាចមានតម្រូវការងារធ្វើបាននៅស្រុក គេទៅ?

ការពិត មាណីមករស់នៅជាមួយពូណាម៉េចដែលនៅធ្វើការងារ ក្រុងដើម្បីទទួលការសិក្សា ។
បំណងរបស់នាង មានតែម្យ៉ាងទេ គឺរៀនអោយបានធ្វើជាវេជ្ជបណ្ឌិត

ដើម្បីត្រឡប់មកស្រុកជួយអ្នក ស្រុកក្រីក្រខ្លះខាត ដែលមិនមានសមត្ថភាពទៅព្យាបាលនៅទីក្រុង
បាន ។ ដូច្នោះហើយ ទើបនាងចេញមករស់នៅឆ្ងាយម៉ែខ្ញុំ តាំងពី តូចមក ។
ចំណែកឪពុកម្តាយរបស់នាងនៅស្រុកស្រែ រកស៊ីធ្វើ ស្រែចិញ្ចឹមមាន់ទា រស់នៅអត្តខាតណាស់ ។
ណាមួយកូនច្រើន ណាមួយមិនចេះអក្សរជ្រៅជ្រះ ។ ជីវភាពរបស់ពួកនិងមីងមៀន
មានការខ្វះខាតក្រៃលែង ។

- ទោះជាយ៉ាងណា ម៉ែពុកបានសម្រេចចិត្តហើយកូន! ទៅរៀបចំ ឥវ៉ាន់មក
ធ្វើដំណើរទៅផ្ទះវិញទាន់ភ្លឺនៅឡើយ ។

ឪពុកនាងមានប្រសាសន៍ប្រាប់នាងដោយសន្តិសុខ ប៉ុន្តែនារី បែរជាខកចិត្ត
ស្ទើរតែស្រក់ទឹកភ្នែកទ្រហោយនៅទីនេះតែម្តង ។ មាណវីខំទប់ស្មារតី
តាំងចិត្តក្លាហានមិនអោយឪពុករបស់នាងខក ចិត្តចំពោះនាងឡើយ
ព្រោះនៅក្នុងចំណោមកូនទាំងអស់ គាត់មាន
ជំនឿលើនាងច្រើនជាងគេក្នុងការជួយនាំមុខគ្រួសារសំដៅភាពចម្រុះ ចំរើន ។
ឆឹតាយើងក៏ឈ្លោកមុខងើរស្ងៀមស្ងាត់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ។

មាណវីបត់ឥវ៉ាន់ដាក់កន្ត្រកបណ្តើរ នឹកស្រណោះអាណិតខ្លួន បណ្តើរ ៖
- ឱ! សាលារៀនអើយ... ហេតុអ្វីខ្ញុំត្រូវឃ្នាតអ្នកទាំងតក្កហល យ៉ាងនេះ ? ខ្ញុំស្តាយណាស់...
ដែលខ្ញុំគ្មានឱកាសស្គាល់អ្នកបន្តទៅ ទៀត... ឱ! មិត្តសម្លាញ់ទាំងឡាយ... សូមអភ័យទោសផង
ដែលខ្ញុំ គ្មានឱកាសលាអ្នកជាចុងក្រោយ ។

ភ្លាមនោះ មាណវីស្រវាបានរូបថតយុវជនមួយរូប ក្នុងវ័យ ១៨-១៩ឆ្នាំ
ដែលនាងសៀតទុកនៅក្នុងសៀវភៅចំណារប្រចាំថ្ងៃ របស់នាង ៖

- បងបែន! តើបងសុខទុក្ខយ៉ាងណាដែរ ប៉ុន្មានខែមកនេះ ? ខ្ញុំ
ជិតត្រឡប់ទៅស្រុកវិញហើយ... ខ្ញុំនឹកបងណាស់ នឹងទេ ? តើម៉ែ ពុកមានប្រាប់បងទេ
ថាគាត់បំរុងនាំក្រុមគ្រួសារទៅរស់នៅភ្នំពេញ ទាំងអស់គ្នា រួមទាំងមាណវីផង ?

ឆឹតាយើងក៏យករូបថតមកចម្លើយ រួចហើយក៏សៀតទុកទៅក្នុង សៀវភៅរបស់នាងវិញ
ទើបប្រញាប់ប្រញាប់យួរកន្ត្រកខោអាវ ចេញមក ។

នៅមុខផ្ទះ មាណវីលើកដៃសំពះឪពុកមានរបស់នាង ព្រមទាំង ម្តាយមីង
ដែលបានជួយទំនុកបំរុងអោយនាងរៀនសូត្ររហូតបាន ដល់ថ្នាក់ទី១១នេះ
ចែមទាំងបានជួយបង្រៀនអក្សរខ្មែរនៅផ្ទះឲ្យ នាងចេះអានចេះសរសេរយ៉ាងច្រើនទៀតផង ។

- ពូ! ក្មួយជំរាបលាសិនហើយ!

មាលានីនិយាយទាំងសម្លេងអួលៗរកកលនឹងយំ ។ ឪពុកមារបស់នាងឃើញដូច្នោះ ក៏និយាយកម្លោះចិត្តនាងថា ៖

- នៅភ្នំពេញ មានសាលារៀនទំនើបៗច្រើនណាស់ ។ អាសីអាច ទៅចុះឈ្មោះរៀនបន្តបាន មិនអីទេ! អោយតែក្មួយរស់នៅជួបជុំ គ្រួសារដោយសុខសប្បាយ រឿងរៀនសូត្រដោះស្រាយទេ ។

- ចាស! លោកពូ!

បន្តិចមក ពូនិងក៏នាំកូនស្រីឡើងរថយន្តឈ្នួលត្រឡប់ទៅស្រុក វិញ ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានមិត្តនិរទេសមាលានីរត់មកពីខាង ណាមិនដឹង ស្រាប់តែមកដល់ចំណតឡានដែរ ថែមទាំងលើកដៃ បបក់បបោយផ្តាំពីចម្ងាយមកថា ៖

- អាសី! បើឃ្នាតទៅហើយ សូមចងចាំពួកយើងផង! បើជីវិត នៅភ្នំពេញមិនភ្លឺ... ពួកយើងនៅទីនេះ នឹងស្វាគមន៍ការវិល ត្រឡប់របស់ឯងជានិច្ច ណាអាសី! យើងជាមិត្តនឹងគ្នារៀងរហូត ទៅ!

មាលានីក្រឡេកឃើញមិត្តនីលើរថយន្តឈ្នួលមក ហើយបាន ភ្ជាប់ពួនូវពាក្យស្នើសុំផ្តាំទាំងនោះគ្រប់ម៉ាត់ ។ បេះដូងនាងក៏រំពង ឡើងដោយក្តីអាឡោះរាល់យ... ទឹកភ្នែកពីរតំណក់ក៏លូតឆ្លៀតហូរ ចេញមកប្រឡែងកែវភ្នែករបស់នាង... ប៉ុន្តែមាលានីខំយកដៃស្អិត យ៉ាងរហ័ស មិនអោយឪពុករបស់នាងសង្កេតឃើញទាន់ទេ ។

ប៉ុន្មានម៉ោងក្រោយមក ពូនិងនិងមាលានីក៏បានមកដល់ភូមិ កំណើតវិញ ។ ក្រុមគ្រួសាររបស់នាង បានរត់មកទទួលមាលានី យ៉ាងខ្លៀវខ្លា ។ ប៉ុន្តែ ការស្វាគមន៍ដ៏កក់ក្តៅរបស់ពួកគេ មិនបាន ធ្វើអោយនារីយើងរីករាយសោមនស្សប៉ុន្មានឡើយ ព្រោះពេលនេះ នាងកំពុងតែកាត់ផ្តាច់និស្ស័យជាមួយការសិក្សារបស់នាង ដែល នាងធ្លាប់គេងគិតរំពឹងថានឹងរៀនចប់នៅឆាប់ៗខាងមុខនេះ ។

ក្រោយពីបរិភោគបាយជុំគ្រួសាររួចហើយ មាលានីក៏នើរឆ្លង វាលស្រែទៅដឹកមីមួយដៃលើមិនឆ្ងាយពីផ្ទះនាងប៉ុន្មាន ។

- អូននី!

យុវជនម្នាក់កំពុងដឹកគោឡើងពីស្រែ ។ កាលបើក្រឡេកឃើញ

វត្តមានរបស់មាតានី គេក៏ស្រែកហៅទាំងភ្នែកឆ្លើយ ។ មាតានី
យើញបុរសហើយក៏ញញឹមស្នូតតបទៅគេវិញ ។

- បងបែន សុខសប្បាយទេហ្នឹង ? ហេតុអ្វីបងមិនគង់ក្នុងផ្ទះ តទៅទៀត អញ្ចឹង ?
មានស្តាយចំណេះចេះនឹងទេហ្នឹង ?

នរៈយើងយកគោទៅចងអោយស៊ីស្មៅ ទើបរិលត្រឡប់មករក អិតារិញ ហើយឆ្លើយថា ៖

- អាតានីហើយតើហ្នឹង! ក្រុមគ្រួសាររបស់បងមានប្រុសតែម្នាក់ ។ កាលបើអត់ពីពុកទៅ
គ្មាននរណាមានសមត្ថភាពរឹងមាំគ្រប់គ្រាន់ ធ្វើជាជំហរគ្រួសារទេ ទើបបងដាច់ចិត្តលាផ្ទះ
មកជួយប្អូននិងម៉ែ ធ្វើស្រែវិញ ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ ។

អ្នកទាំងពីរដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះនៅក្រោមដើមឈើមួយ ។ បែន អង្គុយស្ងៀម
សម្លឹងមុខមាតានិយ៉ាងយូរទើប សួរថា ៖

- អាតានីយាយបងប្លែកណាស់ មិនរីករាយស្ទុចរាល់ដឹងទេ ។ អូន មានរឿងអ្វីខានចិត្ត
មែនទេ ?

នារីដក់ក្បាល ៖

- ចាំសមែនហើយ! ក្តីស្រមៃរបស់ខ្ញុំកំពុងមានដំណើរឈានចូល ទីដឹងហើយ...
ហើយរឿងរបស់យើង ក៏មិនដឹងថាមានដំណើរ យ៉ាងណា តទៅទៀតដែរ ។

- អូនចង់មានន័យថាយ៉ាងម៉េចហ្នឹង អាតានី ?

មាតានីធ្វើទឹកភ្នែករលីងរលោង ហើយឆ្លើយថា ៖

- បងបែន! បើសិនជាខ្ញុំធ្លាស់ទៅរស់នៅភ្នំពេញជាមួយពុកម៉ែ តើបងនៅរង់ចាំខ្ញុំដែរទេ ?

- ចាំម៉េច ? អូនធ្លាស់ទៅភ្នំពេញ ?

- ចាំស! យើងនាំគ្នាទៅរកការធ្វើ ។ ចំណែកអូនវិញក៏ត្រូវឈប់ រៀនដែរ ។ មិនដឹងថា
ខ្ញុំអាចចូលរៀនបន្តនៅស្រុកខ្មែរបានដែរឬ ក៏យ៉ាងណា ព្រោះកម្មវិធីសិក្សារបស់យើងខុសគ្នា ។

បែននិកនិយាយយ៉ាងវែងហើយឆ្លើយថា ៖

- បើនៅតែទទួលបង បងសន្យាថានឹងចាំទទួលអូនជាកូនសាគត រហូត
មិនចាំត្រូវចាំយូរប៉ុណ្ណាទេ ។

- ពិតមែនហ្នឹង ? ១០ឆ្នាំ ២០ឆ្នាំទៀត បងនៅចាំទេ ?

- ចាំ! បងសូមស្រឡាត់អានីចុះ! មានតែអានីទេ ដែលបងត្រូវ ព្រួយ
ព្រោះអានីមានឱកាសស្គាល់បុរសទីក្រុងដែលខ្ពង់ខ្ពស់ជាង បង មានឱកាសអាចរៀនសូត្រ

សាងជីវិតស្រស់ស្រាយជាងបង... មិន នឹងថា អានីនៅទទួលបងដែរឬទេ នៅរវាងបួនដប់ឆ្នាំខាងមុខ
ទៀតនោះ... ព្រោះពេលនោះ បងក៏នៅតែជាបុរសស្រស់ចំការនី
សាមញ្ញមួយរូបនៅស្រុកផ្លូវលើនេះ មិនផ្លាស់ប្តូរ ប៉ុន្តែអានីនិងក្លាយ ជាបញ្ជាវន្តឈ្មោះ...
មិននឹងថា អ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះបង... ?

មាលានីនៅស្ងៀមមួយស្របក់ ទើបស្រីវិញថា ៖

- តែអ្នកគិតថា ជូនពុកម៉ែនិងបងប្អូនទៅភ្នំពេញសិន ។ ពេល ដែលពួកគេបានការធ្វើ
មានទីលំនៅសមរម្យហើយ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ មករៀនទីនេះវិញ ហើយយើងក៏មានឱកាសជួបជុំគ្នា
ដូចដែល យើងធ្លាប់គ្រោងទុក ។ បងបែននៅចាំខ្ញុំណា! កុំធ្វើអោយនឹខកចិត្ត ណាបង!
- បាទ! (បែនញញឹមឡើង) បងរង់ចាំអានីជានិច្ច ។
- មែនណា!
- ច្បាស់ហើយ! បងមិនអោយនឹខកចិត្តទេ ។

ភ្លាមនោះ អ្នកទាំងពីរក៏ញញឹមដាក់គ្នាយ៉ាងបំព្រង បញ្ជាក់នូវ
ជំនឿចិត្ត ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក យ៉ាងជ្រាលជ្រៅក្រែកលែង ។
ព្រឹកស្អែកឡើង...

នៅចំណតឡានឈ្នួល...

ក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេរៀបចំវាន់ដាក់ឡានឈ្នួល ។ នៅ ម្ខាងទៀត
ម៉ែងម៉ៀននិងកូនចៅកំពុងតែស្រវាអោបលាគ្នាជាមួយ ញាតិមិត្តក្នុងភូមិ ។ នៅក្រោយខ្នងពួកគេ
មាលានីឈរស្ងៀមស្ងាត់ តែម្នាក់ឯង ភ្នែករំពៃរកមើលនាយបែន សង្សាររបស់នាង ។ ភ្លាម នោះ
ឡានឈ្នួលក៏ស្តើងអោយសញ្ញាចេញដំណើរ ។ ទាំងអស់គ្នាក៏
ស្ទុះស្រឡើងរថយន្តអស់ទុកអោយមាលានីឡើងក្រោយគេ ។

រថយន្តឈ្នួលរិលកង់ហើយ ។ មាលានីរេភ្នែករកមើលបែនម្តង ទៀត ជាចុងក្រោយ
ស្រាប់តែឃើញនរណាម្នាក់ទៅលើដើម ឈើមួយ ទំនងល្អចង្អុតទឹកភ្នែកតែម្នាក់ឯង ។
មាលានីក៏លើកដៃ បបក់បបោយឡើងទាំងទឹកភ្នែករលីងរលោង មិននឹងថា នាយបែន
បានឃើញសញ្ញាលាគ្នា របស់នាងជាចុងក្រោយនោះដែរឬក៏យ៉ាង ណាទេ ។
នារីក៏ចេញដំណើរទៅទាំងឱកកកកូលអ្នកណែននិយាយ មិនចេញ... ប៉ុន្តែ
ធ្វើម៉េចម៉េចនាងជាកូនស្រីហើយមិនទាន់ពេញវ័យ អាចគ្រប់គ្រងជីវិតនោយខ្លួនឯងបាន

និច្ចោះនាងត្រូវតែទទួលយក គ្រួសាររបស់នាង មុននាយបែនជាសង្សារហើយ ថ្ងៃបើបេះដូង
របស់នាងត្រូវរំហែកឈឺចុកចាប់យ៉ាងណាក្តី ។

នៅភ្នំពេញ សង្កាត់បួស្សីកែវ...

ពូនិងកប្បាសផ្ទះតូចចង្អៀតមួយ ដែលមានតម្លៃពិបាកនឹងរៀប រាប់
រួចហើយក៏បញ្ជូនកូនចៅធំៗអោយចេញដើររកការធ្វើ ។

មាណីនីកាន់កុងប្រអប់មួយដើរចូលផ្ទះទាំងទឹកមុខល្អិតល្អៃ ។

- បានចូលរៀនទេ មីអូន ?

ម៉ាឡា ជាបងស្រីរបស់នាង ស្រីស្រី ។

- អត់ទេបង! ព្រោះគេថា ការសិក្សារបស់ខ្ញុំជាភាសារៀតណាម ហើយពេលនេះ
ខ្ញុំមិនមានកាន់បណ្ណាគ្រួសារត្រឹមត្រូវនៅភូមិស្រុក គេនេះផង ។ ម្យ៉ាងទៀត
វិជ្ជារបស់ខ្ញុំខាងអក្សរសាស្ត្រខ្មែរក៏នៅ ស្ទើរ

លោកគ្រូប្រហែលជាមិនអាចរៀនទាន់គេនៅក្នុងថ្នាក់ទេ ។

- អញ្ជឹងមីអូនឯងគិតយ៉ាងម៉េចវិញ ? ទៅរកការងារនៅរោងចក្រ ស្ទូបបងវិញហ្ន៎ស ?

មាណីនីដាក់ខ្លួនអង្គុយក្បែរបងស្រី ហើយស្រីថា ៖

- បើសិនជាអាចចៀសបាន ខ្ញុំមិនចង់ធ្វើការរោងចក្រទេ បង! ខ្ញុំចង់ទៅរៀនវិញ
ព្រោះថា...ក្តីស្រម័យរបស់ខ្ញុំគឺ មាណីនីនឹងមាន មុខការជាពេទ្យថែរក្សាជំងឺ
មិនមែនកម្មកររោងចក្រទេ ។

- តែជីវិតរបស់យើងត្រូវតែផ្លាស់ប្តូរតាមកាលៈទេសៈ ។ តើមីអូន ធ្វើពេទ្យយ៉ាងម៉េចនឹងកើត
បើឯងចូលសាលាមិនបានយ៉ាងនេះ ?

- គឺខ្ញុំដើរធ្វើការខាងខាត់ក្រចក លាបក្រចកអោយគេ សំអិត សំអាងកាយអោយគេ តាមផ្សារ
ឬតាមផ្ទះ តក់ៗរាល់ថ្ងៃទៅ ដើម្បី សន្សំកម្រៃសំរាប់ចូលរៀនវិញ ណាបង ។

- រៀននៅឯណា បើភ្នំពេញនេះ គេមិនទទួលឯងអោយចូលរៀន ផងនោះ ?

- គឺវិលត្រឡប់ទៅរៀននៅខេត្តព្រះត្រពាំងកម្ពុជាក្រោមវិញនោះ អី!
ពេលណាខ្ញុំសន្សំលុយបានសមគួរ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅវិញហើយ..

- ឯងហ៊ាននែន បើទៅវិញម្នាក់ឯង ? ចំណែកពុកម៉ែវិញ ក៏ច្បាស់ ជាខឹងនឹងឯងស្លាប់ហើយ
បើគាត់នឹងថាឯងមានគម្រោងរត់ទៅនៅ ស្រុកកំណើតវិញ ។

- ខ្ញុំរត់ទៅរៀនទេតើហ្នឹង ហេតុអ្វីបានជាគាត់ត្រូវខឹងនឹងខ្ញុំផង ?
- ព្រោះគាត់នឹងគិតថា ឯងរត់ទៅរកនាយបែនសង្សាររបស់ឯង មិនមែនទៅរកសាលាទេ ។
- គាត់មិនបានដឹងរឿងបងបែននឹងខ្ញុំទេ! មានតែបងប៉ុណ្ណោះទេ ដែលដឹង ។

បើបងមិនជំរាបគាត់ ម៉ែពុកមិនខឹងនឹងខ្ញុំឡើយ ។
 ម៉ាឡានៅស្ងៀម កាលបើឮដូច្នោះ ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តនាង ហាក់ដូចជា
 មានការត្រូវចម្រើនចំពោះប្អូនយ៉ាងណាមិនដឹង កាលបើដឹងថា
 មាណាសឹកកំពុងរៀបចំផែនការត្រឡប់ទៅកម្ពុជាក្រោមវិញ ។

បន្តិចមក មាណាសឹកកាន់កាប់ប្រអប់របស់នាង ដែលផ្ទុកនូវ ប្រដាប់ប្រដានរាបសំរាងក្រចក
 សំរាងមុខ និងដៃដើម ដើរចេញ ទៅក្រៅ ដើម្បីបន្តការងាររបស់នាង
 ក្នុងការរកលុយសន្សំទុកទៅ រៀនបន្តវិញនោយចប់មធ្យមសិក្សា ។

ពីរបីខែក្រោយមក...

មាណាសឹកកំពុងអង្គុយខាត់ក្រចក នោយភ្ញៀវម្នាក់នៅផ្ទះរបស់ គេ
 ដែលនៅឆ្ងាយពីផ្ទះជួលរបស់នាងប្រហែលជាមួយគីឡូម៉ែត្រ ស្រាប់តែមានបុរសសង្ហាម្នាក់
 ជិះម៉ូតូយ៉ាងថ្មីទំនើបមួយមកដល់ ។

- សួស្តី បងណែត! សុខសប្បាយទេ ?

គេស្រដៀងទៅរកនារីម្នាក់ផ្ទះដែលកំពុងអង្គុយនោយមាណាសឹកខាត់ ក្រចក ។
 នាណែតក៏ងើបមុខឡើងញញឹម ៖

- ពុទ្ធនោអើយ តារា! ទៅធ្វើការនៅស្ងៀមរាប មិនដែលមកផ្ទះ រាប់ខែហើយ...
 បងស្មានថាប្អូនភ្លេចផ្លូវមកផ្ទះយើងវិញហើយតើ !

តារាញញឹមហើយលើកដៃនោះវែននាខ្មៅចេញពីភ្នែក រួច ហើយដើរចូលផ្ទះ ។ រំពេចនោះ
 គេក៏ទាក់ភ្នែកនឹងវត្តមានរបស់
 មាណាសឹកនៅក្នុងផ្ទះរបស់គេ ។

- គេជានរណាដែរ បងណែត ?

មាណាសឹកដឹង លួចបូញមាត់ទៅរកមាណាសឹក ដែលកំពុង ឈ្ងោកមុខ
 ខាត់ក្រចកដើរនោយនាណែតផង ។

- អូហ្ន! គេមិនមែនជាអ្នករស់នៅក្នុងផ្ទះយើងទេ ។ គេគ្រាន់តែ
ជាអ្នកសំអាងកាយអោយបងម្តងមួយយាមទេតើហ្ន ។ ល្ងាចនេះ បងត្រូវទៅញាំការគេ
ទើបហោតាងអោយមកជួយបន្តិចទៅ ។

តារាងើរចូលទៅក្នុងផ្ទះ ប៉ុន្តែ កន្ទុយភ្នែកលួចបក់រាវៗភ្លឹប ភ្លែត លើនារីយើង ។ ប៉ុន្តែ
មាលានីមិនបានឃើញទេ ព្រោះ អាស័យដ្ឋានធ្វើការសម្រិតសម្រាំងអោយនាណែត មិនបានចាប់
ភ្លឹកនឹងក្រសែភ្នែករបស់បុរសសង្ហានោះឡើយ ។

បន្តិចមក មាលានីក៏លាចេញទៅ ។ តារាងើរមើលពីក្រោយ ឡើងភ្លឹកអារម្មណ៍ ។

- នែ! សម្លឹងគេម៉្លេះ តារា ? (នាណែតខ្មោច)

តារាភ្ញាក់ព្រើត សើចខ្លឹកៗហើយស្រងឹតថា ៖

- មកពីចាប់អារម្មណ៍នឹងសោភណ៍នារីចម្លែកនោះអី បងណែត!

- ណើយ! តារាអើយ! វាល្អៗស្អិតយើង ទៅចាប់ភ្លឹកអ្វីនឹងមនុស្ស អង្កាច់អង្កោច
នើរខាត់ក្រចកលៀងជីវិតអញ្ចឹងនោះ ?

- គ្រាន់តែជាអ្នករកស៊ីខាត់ក្រចកសំអាងកាយអោយគេ តើមានអ្វី អន់ឬខូចខាតទៅបង ?

- គឺមនុស្សខ្លាត់ព្រាត់ណា... កុំសូវយកខ្លួនបៀតពេក ក្រែងប៉ះ មនុស្សមិនល្អទៅ ។

តារាជ្រួញចិញ្ចើមឡើងទំនងមិនយល់ស្របតាមការយល់ឃើញ របស់បងស្រីគេនោះឡើយ ។
ភ្លាមនេះ គេក៏ចាប់ម៉ូតូបញ្ជោះ ។

- ទៅណាហ្នឹង តារា ?

- ទៅនើរលេងទីក្រុងភ្នំពេញនោះអី!

- ក្រែងបងមកលេងផ្ទះហ្នែស ? ម៉េចក៏មិននៅផ្ទះ ? បន្តិចទៀត ប៉ាម៉ាកត្រឡប់មកវិញហើយ ។

- បាទ! ខ្ញុំទៅក្រៅម៉ាត្រែត ចាំខ្ញុំត្រឡប់មកវិញអោយទាន់ពេល បាយជុំគ្នា ។

ចាហើយ គេក៏ហាក់ឡើងម៉ូតូ បរវិងចេញទៅ ទុកអោយបងស្រី
នៅឈរមើលពីក្រោយធ្វើរាំង ។ បន្តិចមក គេក៏បានមកទាន់

មាលានីដែលកំពុងនើរយួរតុប្រអប់បំរុងចូលទៅផ្ទះមួយទៀត ។

- សួស្តី អ្នកសំអាង! (តារាហោមាលានី)

នារីក៏ងាកមុខមករកតារាហើយឆ្លើយថា ៖

- លោកហោខ្ញុំមែនទេ ?

- មែនហើយ! ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់សួរថា អ្នកសំអាងទទួលសំអាង ក្រចកជើងក្រចកដៃបុរសដែរទេ ?

មាលានីញញឹម ៖

- ទទួលបាន! ប៉ុន្តែ មិនទទួលបានធ្វើតាមផ្លូវយ៉ាងនេះទេ ព្រោះមិន សមគួរ ណាមួយឆ្ងល់ហុយផង ធ្វើមិនបានស្អាតឡើយ ។

- បើដូច្នោះ អ្នកសំអាងអោយខ្ញុំទៅកន្លែងណាដែរ ?

- គឺលោកត្រឡប់ទៅផ្ទះលោកវិញទៅ ចាំខ្ញុំទៅធ្វើជូនដល់ផ្ទះ ។

ភ្លាមនេះ តារាសឹកឃើញដល់គាណែតជាបងស្រី និងឪពុកម្តាយ ដែលបំរុងនឹងបរិភោគអាហារជុំគ្នា ដូច្នោះបើហៅទៅផ្ទះនាយពេល នេះ ដូចជាមិនសមកាលៈទេសៈទេ ។ គេក៏សួរវិញថា ៖

- ហើយចុះអ្នកសំអាងចូលផ្ទះមួយនេះ ដើម្បីធ្វើក្រចកដែរហ្នឹង ?

- បាទ! គឺម្ចាស់ផ្ទះគេណាត់អោយមក ។

- ដូច្នោះ ខ្ញុំសូមចូលទៅផង ព្រោះខ្ញុំក៏មានមិត្តម្នាក់នៅផ្ទះនេះដែរ ស្រីម្នាក់ក៏មកបើកទ្វាររបង ស្រាប់តែលាន់មាត់ឡើង ៖

- អូហ្នឹង តារាសឹក! ស្លាប់ហើយបាត់មុខបាត់មាត់យូរម៉្លេះ ?

- ទៅធ្វើការក្រៅខែត្រហ្នឹងណា ទើបតែមកផ្ទះវិញថ្ងៃនេះ... ហើយ សឹកប្រានីពេកទើបឆៀងចូលលេង ។

ប្រានីញញឹមឡើង កាលបើឮដូច្នោះ ។

បន្តិចមក មាលានីក៏អង្គុយខាត់ក្រចកអោយប្រានីតាមភារកិច្ច របស់នាង ដោយទុកឱកាសឲ្យតារាសឹកប្រានីដដែកគ្នា ។ ចៃដន្យ តារាសឹកនិយាយលេងជាមួយប្រានី ដែលជាមិត្តធ្លាប់រៀនកាលពី នៅវិទ្យាល័យមែន ប៉ុន្តែភ្នែករបស់គេធ្លោតជាប់នឹងមាលានីមិនព្រិច សោះឡើយ ។ លុះខាត់លាបក្រចកអោយប្រានីហើយ មាលានីក៏ បែរមករកតារា ។

- ស្តីហ្នឹងតារា ? បុរសស្តីចង់អោយគេធ្វើក្រចកអោយ ? តើ.. កុំ ប្រាប់ខ្ញុំណាថា តារាឯងជាខ្មើយ! (ប្រានីឧទាន)

- ហើយសុំធ្វើជាបុរសខ្មើយម្តងម្កាលផងមិនបានទេហ្នឹង ប្រានី ?

- មិនបានទេ..

- យី! មិត្តស្តី មិនចេះយោគយល់ស្តាប់ចិត្តមិត្តអញ្ចឹង ?

ការពិត ប្រាសីមីនបានយល់ទេ ថាបុរសយើងកំពុងតែចង់មាន ទំនាក់ទំនងជាមួយមាសានី ។
ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា ភារក៏ធ្វើមុខ ស្លឹកអោយមាសានីកាន់កាន់ដើង
កាត់ក្រចកខាត់សាច់ចុះឡើងៗ ទាំងទឹកមុខញញឹមព្រាយ ។ គេសម្លឹងតាមម្រាមនៃរបស់នាង
ដែលយកមកត្រង់ម្រាមរបស់គេដើម្បីកាត់ក្រចក... អ្វីយ! គួរឲ្យ រំភើបម៉្លេះទេ
ព្រោះគេមិនដែលមានស្រីណាហុចនៃអោយកាន់
នូវឆ្មោះ ម្តងណាសោះ មួយជីវិតមកហើយ ។

ពេលវេលានៃការរំភើបដើមរំជួលបេះដូងរបស់ភារ បានត្រូវ កាត់យ៉ាងខ្លី
ដោយពាក្យមួយម៉ាត់តា ៖

- រួចរាល់ហើយលោក! (មាសានីស្រងឹឡើង)
- អូហ្ន ហេតុអ្វីក៏ឆាប់ម៉្លេះ ?
- ព្រោះលោកមិនត្រូវការលាបក្រចកដូចជានារីៗនោះអី!

ភារនឹកឡើងស្តាយពេលណាស់ ដែលគេរកលេសអោយនារី
កាន់កាន់ដើងរបស់ខ្លួនទៀតមិនបាន ។ ដោយទើសទាល់ គេក៏
នឹកប្រាក់ហុចអោយនាង ស្រាប់តែមាសានីគ្រវីក្បាល ៖

- ក្រគាសប្រាក់ដល់ទៅ១០ម៉ឺនរៀល.. ? ខ្ញុំគ្មានប្រាក់រាយអាចទេ!
- បើអញ្ជឹង នាងយកទាំងអស់ទៅ (ភារតប)
- សូមទោស! ខ្ញុំសូមទទួលតែប្រាក់ថ្លៃកម្លាំងខ្ញុំចុះ លោក!

មាសានីស្រងឹការពារដើងព្រួល ក្រែងលោបុរសយកប្រាក់ជន្លូ ចិត្តនាង ។

- អញ្ជឹង ធ្វើម៉េចទៅ បើខ្ញុំគ្មានរាយ ?
- លោកជំពាក់សិនក៏បានដែរ ចាំថ្ងៃក្រោយលោកសងខ្ញុំវិញចុះ
ព្រោះខ្ញុំស្គាល់ផ្ទះរបស់លោកហើយ ។

- ប៉ុន្តែភារមិនចូលចិត្តជំពាក់ទេ ។ បើអញ្ជឹង អ្នកសំអាងឯងយក ទាំងអស់សិនចុះ ចាំថ្ងៃក្រោយ
ចាំមកធ្វើការកាត់ជំពាក់វិញ យ៉ាង ម៉េចដែរ អ្នកសំអាង ?

មាសានីឯកក្បាលយល់ព្រម ភ្ញីតយល់ឃើញថា នាងក៏ត្រូវការ លុយនៃ
ហោចណាស់ពេលនេះ នាងមានម៉ូយប្រចាំ មិនបាច់ដើរ រកពេលក្រោយ ។ ភ្លាមនោះ
ស្រាប់តែភារលួចខ្សឹប សួរនាងថា ៖

- ហើយចុះផ្ទះអ្នកសំអាងឯង នៅដល់ណាដែរ ?

មាលានីភ្នាក់ព្រើត ហើយឆ្លើយថា ៖

- នៅជិតៗនេះឯង ។ ថ្ងៃក្រោយជួបគ្នាទៀត ចាំស!

ការពិត នារីយើងហាក់ដូចជាចាប់ភ្នឹកបន្តិចហើយថា ពារពុល
ផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍មកលើនាង យ៉ាងពិសេស ។ ដោយខ្លាចចិត្ត ម្ចាស់ផ្ទះផង ខ្លាចចិត្តពារពុល
នារីក៏ដើរគេចយ៉ាងលឿនចេញពីផ្ទះ មួយនោះ ទាំងដួងចិត្តញាប់ញ័រចម្លែកខុសធម្មតា ។

រីឯបុរសយើងវិញ ក៏ឈរសម្លឹងតាមមើលនារីរហូតដល់នាង
បាត់ស្រមោលទៅក្នុងប្លង់មនុស្សនិងចរាចរទាំងឡាយ តាមដងផ្លូវ នោះទៅ ។

០០០០០០០០០០០០០០០០

០០០០០

០

CHANBOKEO.COM

វគ្គទីបី ងងឹក

ក្រុងភ្នំពេញ ឆ្នាំ២០០៧...

នៅក្នុងបន្ទប់ដីតូចចង្អៀតក្រែកលែង ដែលមានតែក្រែកមួយ និង មនុស្សពីរនាក់ គឺ មាលានី និងកិត្យា...

កិត្យាប្រែខ្លួនឡើង បើកភ្នែក ក៏ឃើញមាលានីអង្គុយត្របោម ជង្គង់ ផ្នែកខ្នងទៅនឹងជញ្ជាំង សម្លឹងមុខនរៈ ធ្វើមុខស្ងួត បើកភ្នែកម៉ក់ៗ ។

- អូននី! (កិត្យាហៅនារីខ្សឹបៗក្នុងមាត់)

គេស្ទុះងើបឡើងទាំងសើងមម៉ើង ស្រាប់តែមានអារម្មណ៍ថា នៅវិលមុខនឹងឆោងនៅឡើយ ។ គេក៏ដាក់ក្បាលទៅលើខ្នើយវិញ ហើយលើកដៃបបក់ហៅប្រពន្ធ ៖

- នី! មកជិតបងបន្តិចបានទេ អូន ?

មាលានីសម្លឹងមុខបុរសមួយស្របក់ ក៏រំកិលខ្លួនទៅជិត ស្រាប់ តែកិត្យាស្រវាវេទាបនាងផ្ទាប់នឹងទ្រូងរបស់គេយ៉ាងណែន រួចហើយ ក៏សួរខ្សឹបៗដាក់ត្រចៀកនាងថា ៖

- យប់មិញ មាននឹកបងខ្លះទេ នីអូន ?

ក្លិនស្រាដែលបង្ហើរមកតាមដង្ហើមរបស់កិត្យា ផ្សំនឹងការដែល បាត់រូបនាយពីផ្ទះពេញមួយយប់ ក្នុងរាត្រីផ្សំនំណែក ដោយមិនដឹង ថាទៅណាមកណា បានធ្វើអោយមាលានីនឹកខ្លាញ់នៅក្នុងចិត្តឡើង សាជាថ្មីម្តងទៀតហើយ ។ មាលានីក៏បម្រះរឹង

ចេញពីរង្វង់ដែនរបស់ កិត្យា ស្វាមីវាត្រីទឹកខ្លះរបស់នាង រួចហើយងើបទៅអង្គុយនៅចុង ជើង ចងចិញ្ចឹមរឹប លែងរសាយតែម្តង ។

កិត្យាឃើញប្អូនប្រុសរបស់មាណសី ហាក់ដូចជាចង់តែគេចឆ្ងាយពី រូបគេ មិនព្រមមកនៅក្បែរសោះ សូម្បីតែគេបានរៀបការជាមួយ នាងត្រឹមត្រូវតាមប្រពៃណីទៅហើយក្តី ។ ពេលនេះ គេនឹកតូចចិត្ត កាន់តែខ្លាំងឡើងជាងម្សិលមិញទៅទៀត ។ កិត្យាបើកភ្នែកឡើង សម្លឹងភរិយា ដោយក្រសែភ្នែកសោកស្តាយ យ៉ាងណាមិននឹងទេ ដែលគេស្រឡាញ់នារីអស់ពីបេះដូង ប៉ុន្តែមាណសីបែរជាមិនទទួល ស្គាល់នូវអារម្មណ៍របស់នរៈអ្វីបន្តិចទៅវិញ ។

ការពិត មាណសីគេងនឹកព្រួយបារម្ភពីកិត្យាពេញមួយយប់ ស៊ូ នៅរង់ចាំមិនហ៊ានឆ្លេចភ្នែកគេង ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វី ពេលនាងឃើញ គេមកដល់ចំពោះមុខទៅហើយ បែរជានឹកឃ្នាន់ខ្លាញ់មិនចង់នៅ ជិតគេ ថ្វីបើរូបគេខិតខំបង្ហាញនូវភាពរំលឹបរំជួលក្នុងចិត្តរបស់គេ ចំពោះនាងយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ មាណសីនៅតែនឹកខ្លាញ់នឹងបុរស យើងដែលនើរចោលនាងពេញមួយរាត្រី... ខ្លាញ់ដែលគេមិនផ្តល់ ឱកាសអោយនាងសម្របសម្រួលខ្លួនចំពោះជីវិតគូស្រករ... ខ្លាញ់ ដែលគេដោះស្រាយអារម្មណ៍រាប់អាន ដោយការនើរចេញពីផ្ទះ... ខ្លាញ់ដែលគេមិនចេះយកពេលនិយាយគ្នាតាមសម្រួល ជាមួយនាង អោយយល់ចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។

កិត្យាគេងសណ្តូកជើង យកដៃគង់ច្រាសសម្លឹងមុខមាណសីមិន អស់មិនហើយ ប៉ុន្តែ ក៏មិនហ៊ាននិយាយស្តីអ្វី ព្រោះខ្លាចប៉ះពាល់ ដល់អារម្មណ៍របស់នាង ក្រែងលោនារីកាន់តែងងឹកឡើងចំពោះ នាយសាជាថ្មី ។ ចំណែកមាណសីអង្គុយត្របោមជង្គង់ ធ្វើមុខស្ងួត ចងចិញ្ចឹម សម្តែងការខ្វល់ខ្វាយក្នុងចិត្ត ទម្លាយអារម្មណ៍មិនចេញ បានត្រឹមតែលួចចោលកន្ទុយភ្នែកដាក់កិត្យាវិញម្តងៗតែប៉ុណ្ណោះ ។

ពេលវេលាបានហោះទៅយឺតៗ នៅក្នុងបន្ទប់...

ទាំងពីរនាក់អាល់យតែលួចអង្គុយ លួចគេងពិចារណាអំពីជីវិត គូស្រកររបស់គេ មិនបាននឹកនារករណ៍រាប់អានពោះទេ ។ ភ្លាម នោះ កិត្យាកូរពោះគ្រូកៗ លាន់ស្ទុះមកក្រៅ តែគេបែរជាគេងធ្វើ មិននឹង ព្រោះគេអាល់យតែចាប់អារម្មណ៍លើចិញ្ចឹមជ្រួញរបស់ ប្រពន្ធ ។ ភ្លាមនោះ មាណសីក៏ស្ទុះងើបឡើង ៖

- បងកិត្យា ហៅបាយហើយ មែនទេ ? បងងើបទៅលប់មុខសិន ទៅ !

ចាំខ្ញុំទៅរៀបបាយជូនឥឡូវនេះ ។

អិត្យាស្រងឹតដំបូង បើកទ្វារបន្ទប់ចេញទៅផង ទុកអោយកិត្យាបែរ
សម្លឹងតាមនាងដោយកិរិយាអស់អែកក្នុងចិត្ត ។

នៅលើកន្ទេលក្នុងផ្ទះបាយ កិត្យាទទួលបានអាហារយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ បំផុត ។ យូរៗម្តង
គេលួចចោលកន្ទុយភ្នែកដាក់នារី ក្នុងចិត្តបន់
អោយនាងសួរខ្លួនអំពីគេដែលបានគេចខ្លួនទៅដើរលេង យប់មិញ ប៉ុន្តែ គេបរិភោគបាយរួចហើយ
នៅតែមិនព្រមសួរនរណាម្នាក់ ម៉ាត់សោះ ។

ភ្លាមនោះ គេគិតក្នុងចិត្តថា ៖

- តើយើងគួរនិយាយជាមួយនាងពេលនេះ ? ឬក៏ចាំស្ងៀម អោយ នាងត្រជាក់ចិត្តបន្តិចសិន ?...
ណើយ ! ចាំស្ងៀមសិនក៏បានដែរ ព្រោះជជែកគ្នា ពេលមានអារម្មណ៍មិនល្អ
នាំតែល្អក់កកចិត្តលើស ដើមទេ ។

អាស្រ័យហេតុនោះហើយ ទើបកិត្យានៅស្ងៀម មិនព្រមមាត់ក អ្វីដាក់មាត់និទេ
គ្រាន់តែលួចមើលមុខនាងប៉ុណ្ណោះ ។

- តើ ! ពីរនាក់នេះ គហើយទេនឹង បានជាម៉ែនេះ មិនឃើញ និយាយអ្វីជាមួយគ្នាសោះ ?

ម៉ាឡាជាបងស្រីរបស់មាតានី ចំអន់ ។ នារីយើងពូហើយ ក៏ ចោលកន្ទុយភ្នែកដាក់កិត្យា
ឃើញនាយសម្លឹងមុខនាងភ្លៀកៗវិញ ដែរ ។ នាងក៏ពើជាញញឹម ហើយឆ្លើយថា ៖

- មកពីឃើញបងកិត្យាអស់កម្លាំង ទើបមិនសួរហ៊ានស្តីអ្វីនោះ !

កិត្យាឃើញមាតានីនិយាយស្តី គេនឹកត្រេកអរក្នុងចិត្តមកវិញ បន្តិច ។ ពេលនោះ
គេក៏និយាយកម្លាចិត្តប្រពន្ធវិញថា ៖

- ដល់ស្ងៀមមានកម្លាំង យើងនឹងជជែកគ្នាអោយច្រើនត្រចៀកបង មិនខានទេ មែនទេ អូននី ?

គេស្ងៀមភ្នែកទៅរកមាតានី ទំនងចង់អោយនាងតបមកវិញ
ថានារីនឹងនិយាយជាមួយខ្លួនស្ងៀមនេះ ដូចអម្បា មិនស្ងៀមស្ងាត់
នោះតើយូរច្រើននេះតទៅទៀត ។ ចៃដន្យ មាតានីគ្រាន់តែញញឹម
ស្ងួតហើយក៏ឈ្លោកមុខប្រមូលចានយកទៅលាង ដោយមិនមានស្តី តបអ្វីជាមួយនាយមួយម៉ាត់ ។

ដោយឃើញកិរិយានោះតើយូរវាងគួរស្នាមមិកិរិយាថ្មី ម៉ែងមៀនក៏ ហៅកូនទាំងពីរមកប្រាប់ថា ៖

- នេះកូនរៀបការរួចហើយ មិនមែនអ្នកដទៃចំពោះគ្នាទៅទៀត

ទេណាំ! នេះគួបទៀនបារីស្មារតី នាំគ្នាទៅវត្តច្រាយបង្គំលោកមួយ ភ្នែកទៅ
ដើម្បីសុំសុខសេរីស្មោះស្អាតដល់ជីវិតគ្រួសារថ្មីរបស់យើង ។

ការពិត មីងម៉ៅនេញអោយអ្នកទាំងពីរនាំគ្នាទៅវត្ត ដើម្បី
អោយកូនមានឱកាសស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នាជាប្តីប្រពន្ធ ដោយមិនមាន
ការរំខានពីក្រុមគ្រួសារដែលរស់នៅអ្វីក្នុងផ្ទះជាមួយគ្នា ។ ពួកនិង
នៅអង្គុយដំបែកកំប៉ុងដែលកូនៗទើបបានមក កាលបើយើងមីង ម៉ៅនេញកូនអោយទៅវត្ត
គាត់ក៏បន្ទូរឡើង ៖

- អី! ល្អណាស់កូន! ចេះទៅវត្តច្រាយបង្គំលោកស្តាប់អីខ្លះទៅ
ដើម្បីឲ្យចិត្តកូនស្ងប់ស្ងាត់ត្រជាក់នឹងគ្នា ។ បើមានអ្វីខុសឆ្គង កូន
នឹងចេះអត់អោនអរ្យាស្រយើងនឹងគ្នាជានិច្ច ។ ទៅចុះណាំកូន!

កិត្យានិងមាលានីអោនសំពះខ្ញុំពុកម្តាយ ឡើងម៉ូតូចេញទៅ ។ តាមផ្លូវ
កិត្យាស្រវាណូកចាប់ដៃប្រពន្ធអោយអោបចង្កេះរបស់នាយ ហើយស្រីនោះ ៖

- អង្គុយអោយស្រួលណាំអូន! ប្រយ័ត្នផ្លូវ! ម៉ូនេះ ចរាចរមិន សូវមានអំណោយទានទេ ។

មាណពកាន់ចង្កូតម៉ូតូដៃម្ខាង ហើយយកដៃម្ខាងទៀត កាន់ដៃ
មាលានីអោយអោបចង្កេះនាយរហូត ថ្វីបើនាងបានបម្រះបម្រុង ទាញដៃចេញប៉ុន្មានដងក៏ដោយ ។
បន្ទាប់ពីចេញពីកុដិលោកគ្រូចៅអធិការមក កិត្យាស្រីនោះ ៖

- ចង់ទៅដើរលេងឯណាទេ អានី? យើងទៅដើរលេងយកខ្យល់ អាកាសបន្តិចណាំ!

នារីគ្រូរីក្សាល ឆ្លើយថា ៖

- មិនដឹងទេ ស្រេចតែបងចុះ!

- អញ្ជឹង យើងចេញទៅដើរលេងនៅត្រើយម្ខាងបន្តិច ។

រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានបុរសម្នាក់ជិះម៉ូតូមកដល់ក្បែរអ្នក ទាំងពីរ ។ កិត្យាងាកបែរមើល
ស្រាប់តែលាន់មាត់ឡើង ៖

- យី! សំរោង? ឯងគេងឆ្អែតហើយនៅហ្នឹង? យប់មិញអត់

ងងុយអង្គុយកំនរខ្ញុំរហូតជិតភ្លឺឯណោះ?

- ឆ្អែតហើយ! ហើយចុះឯងវិញនោះ? មានត្រូវសំបងទេ ដែល
ចេញដើរចេញពីផ្ទះជិតម៉ាយប់?

- គឺ... បើឯងចង់ដឹង សួរប្រពន្ធខ្ញុំទៅ!

សំរោងញញឹមឡើង ហើយបែរទៅមាណសី រួចស្រងឹតថា ៖

- តើ ប្អូននី! ថ្ងៃក្រោយ មើលៗប្តីផង! យប់មិញ ប្អូនធ្វើអ្វីអោយ កិច្ចាអន់ចិត្តប្តីផង បានជាគេចេញទៅឡើងស្ពានជ្រោយចង្វាររកកល នឹងសម្លាប់ខ្លួន នៅយប់ផ្សំសំណែក អញ្ចឹង ?

មាណសីភ្ញាក់ព្រើត សម្លឹងមើលមុខសំរោង ទំនងចង់ដឹងថា តើ គេនិយាយលេងឬនិយាយមែនជាមួយនាង ។ ឃើញទឹកមុខរបស់ មាណសី សំរោងយល់ភ្លាម ថាមាណសីសង្ស័យ ។ គេក៏ស្រងឹតឡើង ជំរះអារម្មណ៍របស់នារីយើង ៖

- គឺ បងមិនបានកុហកទេ អានីអើយ! នាយកិច្ចាប្តីផងបំរុងចេញ ទៅលោតទឹកសម្លាប់ខ្លួនមែន ធ្វើអោយបងលោះព្រលឹងទាំងយប់ សុខចិត្តអត់ដឹងយូរតមកអង្គុយលោមគេរហូតទើសភ្លឺ អោយគេនឹក អោយគេស្រែកទម្លាយអារម្មណ៍ហ្ន៎ហ្ន៎ នៅហាងការងារខ្មែរស្រីខ្មែរ ទំរាំកិច្ចាស្វាងពីភាពតប់ប្រមល់ ទើបបងនាំមកផ្ទះវិញ ។ នេះ !

ប្តីផងមិនបាននិយាយប្រាប់ដឹងទេហ៍ តាំងពីមកដល់ផ្ទះវិញ ?

ឮប្រយោគនេះ មាណសីនឹកអាណិតកិច្ចាគ្រលួចក្នុងចិត្តតែម្តង ភ្ញិតនាងបានគិតច្រឡំពីរបៀបគេអោយស្រឡះឆេះ ។ ចំណែកកិច្ចា វិញ ភ្ញាក់ឆ្អើលណាស់ ដែលសំរោងហែកកេរ្តិ៍ចំណុចខ្សោយរបស់ នាយអោយមាណសីស្តាប់ ។ ការពិត រឿងខ្លះៗដែលជាចំណុច ខ្សោយរបស់បុរស គេមិនចង់អោយនារីដឹងទេ ខ្លាចនាងប្រមាថចិត្ត គេរិតតែខ្លាំងឡើង ។ ម្យ៉ាងទៀត គេចង់ប្រាប់នាងដោយខ្លួនឯង បើសិនណាមាណសីស្តាប់គេផ្ទាល់ ។ កិច្ចាមិនចង់អោយអ្នកទីបីមក បកស្រាយប្រាប់មាណសីជំនួសនាយឡើយ ។ ចែងនិរ មាណសីឆ្ងាយ ការសម្ងាត់មុនអស់ ធ្វើអោយនាយបាក់មុខអស់រលីង ។ ភ្លាមនោះ គេក៏ដេញសំរោងត្រង់ៗ ៖

- តើ សំរោង! បើមានការអ្វីនៅឯណា ក៏ទៅៗ ។ ខ្ញុំសុំខ្លួនជូន ប្រពន្ធនើរលេងសិន ។

ថាហើយ គេក៏បន្ថែមល្បឿនម៉្លត, បរវិងចេញទៅ ទំនងមិនចង់ អោយសំរោងដេញទាន់ជាន់កែងរឿងរបស់គេ តទៅទៀត ។ រីឯ សំរោងវិញ ក៏មើលតាមក្រោយអ្នកទាំងពីរ លួចញញឹមហើយគ្រវី ក្បាលតែម្នាក់ឯង បន្ទាប់មក ក៏បត់ក្បាលម៉្លតចេញទៅទិសម្ខាង ទៀត បាត់ទៅ ។

ការពិត សំរោងជាមិត្តរបស់កិច្ចាតាំងពីកុមារភាពម៉្លេះ ហើយ សំរោងទើបតែស្គាល់មាណសី ពេលដែលនាងចូលធ្វើការនៅរោង ចក្រ ជាមួយនាយ កាលពីឆ្នាំទៅមិញ ។ គេរាប់អាននាងដូចជាប្អូន ស្រីម្នាក់ ព្រោះមាណសីធ្វើការហួតចត់ រហ័សរហួន ហើយទទួល ខុសត្រូវកិច្ចការបានល្អផង ។ ជាពិសេស នៅកន្លែងការងារ នារី

យើងរួសរាយរាប់អានមិត្តគ្រប់ៗគ្នាដោយមិនឆ្កើងកម្រើង ថ្វីបើ ក្រោយមក
មាលានីបានឡើងលំដាប់បុណ្យសក្តិជាតាមកោយកម្មករ ម្នាក់ ស្លូតសំរោងហើយក៏ដោយ ។

នៅសួនច្បារក្បាលជ្រោយ...

កិត្យាចតម្ភុត្ត ហើយក៏ងើរនាំមាលានីទៅអង្គុយនៅកៅអីថ្មមួយ ក្រោមម្លប់ដំបូលសាលាសំណាក់
សំរាប់ចំហែកាយ ទទួលខ្យល់ អាកាសបរិសុទ្ធពីផ្ទៃទន្លេខ្មែរ នៅមុខបរមរាជវាំង ។ ឆីតាយើង
បែរសម្លឹងទឹករលកព្រិចៗ ក្រោមផ្ទៃមេឃស្រកាតាត ប្រណេញគ្នា
ជាសោភណ៍យ៉ាងស្រស់ត្រកាលមួយ... ធ្វើអោយនាងនឹកឃើញទៅ
និលវង្សៗទាំងឡាយក្នុងជីវិតរបស់នាង ដែលវិវត្តន៍ផ្លាស់ប្តូរខុសពី
ចិត្តដែលនាងបានបំបង់ទុកមកពីមុនទាំងអស់ ។ ឆីតានិកនឡើយ យ៉ាងវែង
បន្តរនូវភាពតានតឹងក្នុងចិត្ត ។

ឃើញកិរិយាស្រពោនរបស់ភរិយា កិត្យាយកដៃអង្អែលកេសា នាងថ្មមៗ ហើយស្រងឹតថា ៖

- នេះជាពេលវេលាសុភមង្គលរបស់យើងណាម្តង! យើងគួរតែ រីករាយសប្បាយចិត្ត
មិនមែនទេហ៍? បើអ្នកមានអ្វីខានក្នុងចិត្ត យើងអាចពិគ្រោះគ្នាបាន...

ក្រែងលោបានឆ្ងុសស្រាលមកវិញ នោះ ស្លឹងចិត្តរបស់អ្នកនឹងយល់សេចក្តីសុខខ្លះៗជាងមុន ។

មាលានីបែរមើលមុខកិត្យាមួយស្របក់ ហើយក៏ដាក់មុខចុះ រួច ស្រងឹតថា ៖

- មិនដឹងថា ជាការសមរម្យឬទេ បើអ្នកនិយាយប្រាប់បង ?
- មានរឿងអ្វីទៅដែលថាមិនសមរម្យនោះ អ្នកនឹង ? យើងរៀបការ នឹងគ្នាហើយ មានន័យថា
យើងមានដំណើរជីវិតតែមួយ រួមសុខ រួមទុក្ខជាមួយគ្នា ។ ទុក្ខសោករបស់អ្នក
គឺជាទុក្ខសោករបស់បង ដែរ ។ បើសិនជាមានអ្វីខានចិត្ត អ្នកប្រាប់បងមក យើងនឹងជួយ
គ្នាដោះស្រាយ ។

- តែរឿងរបស់អ្នកសាំញ៉ាំណាស់! បងច្បាស់ជាគុញទ្រាន់មិនខាន
- មិនទាន់និយាយប្រាប់បងឆង ម៉េចក៏ដឹងថាបងគុញទ្រាន់ ?

មាលានីមិនឆ្លើយទេ បែរជាសម្លឹងទៅក្មេងកំពុងងើរយួរទ្រុឌ ចាប់ក្បែរនោះ ក៏ស្រងឹតបន្តបំបាត់
៖

- គឺថា ពេលនេះអ្នកចង់ត្រលែងចាប់ពីរថ្ងៃ ដើម្បីបណ្តោះអាសន្ន ហ្ន៎ហ្ន៎ចេញ ។
បងទៅត្រលែងជាមួយអ្នកទេ ?

- ទៅ! បងក៏ចង់រំលោភក្តីតប្រមល់ក្នុងចិត្តដែរ ។ តោះអូន!
មាលានីញញឹមឡើង កាលបើអ្នកទាំងពីរនិយាយត្រូវគ្នាវិញ ។
កិត្យាបានទិញកូនចាបមួយឡ រួចហើយស្រសីថា ៖

- ម៉ោះ! យើងចែកគ្នាម្នាក់ពាក់កណ្តាល ដើម្បីព្រលែង ។ ពេលនេះ អូននីបន់ផ្សំទៅ
តើអូនចង់ប្រាថ្នាយ៉ាងម៉េចខ្លះ ?

មាលានីញញឹមព្រាយ លូកដៃទទួលចាបមួយពីកិត្យា ហើយ
ក៏ដើរត្រសងទាំងគូសំដៅមាត់ទន្លេ ។ នារីលើកដៃប្រណម្យបន់ ក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង ស្ងាត់ៗថា ៖

- សូមអោយអនាគតរបស់ខ្ញុំជួបតែភាពភ្លឺថ្លា កុំអោយខ្ញុំប្រទះតែ ការខកចិត្តតទៅទៀត
ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ !

រីឯកិត្យាវិញ បន់ស្រន់ថា ៖

- មិនចាំបាច់ក្តៅយ៉ាងណា មិនចាំបាច់បាក់បែកយ៉ាងណា សូម
អោយយើងរស់នៅជួបជុំគ្នាជាគ្រួសារតែមួយ ប្រកបដោយសេចក្តី
ស្រឡាញ់យ៉ាងប្តូរផ្លាច់ស្មោះស្ម័គ្រភក្តីចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក !

បន្ទាប់មក អ្នកទាំងពីរក៏បែរមុខញញឹមនាក់គ្នា ហើយក៏បើក
ទ្រុងឡើងព្រលែងចាបដំណាលគ្នា ។ កូនចាបតូចៗទាំងនោះក៏ហើរ ភិលឡើងទៅក្នុងអាកាស ។
កិត្យាស្រវាក់កាន់ដៃមាលានីហើយស្រសី ទៅកាន់នាងថា ៖

- សូមអោយយើងទាំងពីរបានទទួលសេចក្តីសុខរៀងរហូតទៅ !

មាលានីសម្លឹងមុខមាណពនោយក្រសែភ្នែកភ្លឺថ្លាបំព្រង ។ រីឯ
ភាពរាប់អានតប្រមល់ក្នុងចិត្ត តាំងពីព្រឹកព្រហាមមក ក៏រលាយ អស់រលីងពីបេះដូងរបស់នាង ។
យើងប្រពន្ធនញញឹមនាក់យ៉ាង ស្រស់កិត្យារំភើបចិត្តណាស់ ក៏ឈ្លោកខ្សឹបនាក់ត្រចៀកនារីថា ៖

- ញញឹមអញ្ជឹងទៅ អូនស្រស់ស្អាតណាស់ នឹងទេ ? ថ្ងៃក្រោយ
កុំភ្លេចញញឹមបែបនេះនាក់បងអោយបានញឹកញាប់ផងណា ប្រពន្ធ សម្លាញ់!

មាលានីនឹកអៀនខ្មាសបុរស ថ្កាច់ឡើងក្រហមទុំតែម្តង ។

រំពេចនោះ កិត្យានាក់ភ្នែកទៅម្ខាង ឃើញពួកអ្នកលក់កូនចាប
កំពុងនាំកូនចោរតក់ត្រប់កូនចាបដែលហើរធ្លាក់ដីទាំងនោះមកវិញ ក៏ស្ទុះទៅយាត់ពួកគេថា ៖

- ម៉ឺង! កូនចាបទាំងនេះ គឺជាចាប ដែលពួកខ្ញុំបានទិញយកមក ព្រលែងអំបាញ់មិញនេះ ។
ហេតុអ្វីក៏ចាប់វាមកវិញនូវចេះ ?

មីងម្នាក់នោះឮដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយថា ៖

- លោកក្មួយបានទិញចាបទាំងនេះមែន តែក៏បានព្រលែងវាចោល ហើយ ហេតុដូច្នោះ គ្មានសិទ្ធិមកទាមទារទៅវិញទេ ។

- ប៉ុន្តែ វាមិនសមរម្យទេ ដែលមីងនាំកូនចៅទៅចាប់វាយកមក លក់សាជាថ្មី បែបនេះនោះ ។

- សមរម្យឬមិនសមរម្យ វាសម្រេចនៅលើក្រពះទេ លោកក្មួយ អើយ ។ បើមីងមិនធ្វើយ៉ាងនេះ តើបានចាប់ណាស់អោយចាប់ លក់ទាន់ចិត្តនោះ ? ទោះនឹងចិញ្ចឹមវា

ក៏មិនទាន់សំរាប់លក់យក ប្រាក់លៀងជីវិតដែរ ។ កូនខ្ញុំច្រើននាក់ណាស់ ទារស៊ីរាល់ថ្ងៃ ហើយក៏មិនបានទៅរៀនទៅសូត្រនឹងគេដែរ ព្រោះយើងវាក្រ ។ គ្រាន់តែមីងរកស៊ីរបៀបៗនេះ វាមិនខុសទាស់អីទេ លោកក្មួយ ព្រោះមីងមិនបានធ្វើអ្វីទុក្ខវិបត បង្កទុក្ខអោយអ្នកដទៃណា ?

- មែនហើយ មីង ! មីងរកស៊ីនេះ សុចរិតមែនហើយ ព្រោះមីង មិនបានបង្កទុក្ខដល់នរណាទេ តែពេលនេះ ខ្ញុំគិតថា មីងកំពុងបង្ក ទុក្ខដល់ខ្លះៗហើយ...

- នរណាគេទៅ ទទួលទុក្ខដោយសារមីងនោះ ?

- គឺ មីងកំពុងបង្កទុក្ខអោយកូនចាបនោះអី ព្រោះមីងយកវាជា ឈ្មួត ដើម្បីរកលុយចិញ្ចឹមកូន... ហើយមីងធ្វើអោយបំណងប្រាថ្នា របស់ខ្ញុំមិនសំរេច

ព្រោះខ្ញុំផ្សងព្រលែងចាបអោយគ្នាមានសេរីភាព តែគេមិនបានទទួលសេរីភាពដូចខ្ញុំផ្សងសោះ ។

ដូច្នោះបំណងផ្សង របស់ខ្ញុំក៏មិនបានសំរេចដោយការព្រលែងសត្វទេ ព្រោះចាបទាំង

នោះត្រូវមីងចាប់ដាក់ទុកវិញនិរន្តរ៍ ។ បើដូច្នោះមែន

តើខ្ញុំផ្សងព្រលែងចាបតទៅទៀតដែរទេ កាលបើខ្ញុំឃើញហេតុ ការណ៍យ៉ាងនេះទៅហើយ ?

តើអោយបំណងរបស់ខ្ញុំសក្តិសិទ្ធិម្តេច បាន កាលបើចាបដែលខ្ញុំព្រលែងទាំងនោះ

មិនបានទទួលសេរីភាព ដូចដែលខ្ញុំបានផ្សងនោះ មីង ?

ភ្លាមនោះ មីងលក់ចាបធ្វើមុខស្រងូត បន្តិចមកក៏ឆ្លើយថា ៖

- មីងបានគិតថាមិនចង់ធ្វើដូច្នោះដែរ... ប៉ុន្តែ មីងក្រីក្រណាស់ លោកក្មួយអើយ !

តើអោយមីងមានសមត្ថភាពអីនឹងរកលុយលៀង ជីវិតទៅ កាលបើមីងគ្មានតម្រេះវិជ្ជា ប្តីក៏ស្លាប់ កូនៗក៏ល្ងង់អវិជ្ជា..

មាតានីឃើញទឹកមុខរបស់មីងលក់ចាប ដែលកំពុងយល់នូវ អំពើបាបរបស់ខ្លួនចំពោះសត្វ ក៏នឹកអាណិតគាត់ណាស់ ។ នាងនៅ ឈរកៀននោះ

បានស្តាប់ពាក្យសន្ទនារវាងអ្នកទាំងពីរយូរហើយ កាលបើឃើញ ស្ថានការណ៍ទំនងសោកសៅពេក ក៏ស្រងើងថា ៖

- ណឺយចុះមីង! ពួកខ្ញុំមិនហ៊ានជំរាបមីងទេ ថាគួររកស៊ីអ្វីដើម្បី លៀងជីវិត ។ ប៉ុន្តែ នៅកន្លែងទេសចរណ៍បែបនេះ មីងគួររកនឹក ធ្វើអ្វី ដែលទេសចរណ៍រីករាយនឹងជានិច្ច ហើយរក្សានូវសីលធម៌ វប្បធម៌ជាតិខ្មែរផង ហើយមីងក៏នឹងបានទទួលកម្រៃពីការលក់ដូរ នោះផង ។

- ដូចជាអ្វីខ្លះទៅ ក្មួយអើយ ?

មាណស៊ីយកដៃឈ្នួលម្នាក់នឹក តែនឹកមិនឃើញ ក៏បែរទៅ រកកិត្យាអោយជួយ មួយស្របក់ស្រាបតែគិតឃើញយោបល់មួយ ៖

- ចុះបើយើង បេះកំប្លោក ច្រៀកហាលថ្ងៃ ហើយរៀនកាត់ក្បាច់ ធ្វើជាកំប្រោង កន្តាំង ស្នាក់ កន្ត្រកយួរ ជាអង្រឹង មានក្បាច់ មាន ម៉ូដប្លែកៗ យកមកលក់វិញ នោះយ៉ាងម៉េចដែរ មីង ? ខ្ញុំគិតថា ស្រុកយើងសំបូរកំប្លោកណាស់ ប្រហែលជាមិនពិបាករកទេ ។

ស្រាបតែកូនស្រីដទៃម្នាក់ដែលនៅអង្គុយក្បែរនោះយូរហើយ ក៏ស្រងើងថា ៖

- មែនហើយម៉ែ! នៅក្រោយផ្ទះនាយាយរបស់យើង មានបឹង កំប្លោកដែរតើហ្នឹង ។ បើសិនជាយើងធ្វើតាមបងស្រី ប្រហែលជា យើងអាចរកលុយបានខ្លះៗ មិនខាន!

មីងលក់ចាបក៏ងក់ក្បាល ហើយញញឹមដាក់កិត្យានិងមាណស៊ី ៖

- អរគុណណាស់ដែលអ្នកទាំងពីរផ្តល់ការណែនាំដល់ជីវិតរបស់មីង ចាំមើល ឲ្យស្អាតៗ មីងសាកល្បងមុខរបរថ្មីនេះមើល ក្រែងលោមីង កាក់កបនឹងគេ ។

- ចាស!

- បាទ! មិនអីទេមីង!

អ្នកទាំងពីរឆ្លើយព្រមគ្នា ។ មុននឹងត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ កិត្យា បាននិកប្រាកប្រាំពាន់ហុចទៅអោយមីងលក់ចាប ហើយស្រងើងថា ៖

- ខ្ញុំក៏ជាអ្នកក្រសួងមីងដែរ ធ្វើការរោងចក្រ បានកម្រៃបន្តិចបន្តួច គ្រាន់នឹងលៀងក្រពះប៉ុណ្ណោះ ។ ប្រាក់នេះតិចតួចណាស់ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ សូមជូនមីងជាការលើកទឹកចិត្ត និងជារអនុសាសន៍ដែលយើងមាន គំនិតស្អាត ថាយើងមិនធ្វើបាបសត្វតទៅទៀត ហើយយើងនឹង ប្រកបមុខរបរអ្វីដែលសុចរិតជានិច្ច ដើម្បីភាពរុងរឿងក្នុងជីវិត របស់យើងទៅអនាគត ។ សង្ឃឹមថា ពេលខ្ញុំជួបមីងលើកក្រោយ

មីងនឹងក្លាយជាថៅកែលក់ឥវ៉ាន់អនុស្សាវរីយ៍ ធ្វើពីកំប្លោកក្នុងបីង ក្រោយផ្ទះរបស់មីងមិនខាន មែនទេមីង ?

មីងក៏លើកដៃទទួលពរពីកិត្យា ថែមទាំងឧទានថា ៖

- ម៉ាជាតិ ម៉ាជីវិតមីងនេះ មិនដែលមាននរណាគេចិត្តល្អជួយផ្តល់ គំនិតរកស៊ីដល់មីងទេ អស់យ៉ាងត្រឹមជួយទិញបាបមីង ហើយក៏រិល ត្រឡប់ទៅវិញបាត់ទៅ ។ ពេលនេះ មីងសូមអរគុណក្មួយណាស់ ដែលជួយបំភ្លឺមីងអោយស្គាល់ផ្លូវរកស៊ី ហោចណាស់ក៏មីងបាន ទទួលគំនិត ទទួលមធ្យោបាយគួរចាប់អារម្មណ៍មួយដែរ ។ ចំណែក ប្រាក់ប្រាំពាន់របស់ក្មួយ ថ្ងៃម៉េចមានតម្លៃតិចតួចពិតមែន ប៉ុន្តែ ទឹក ចិត្តនិងគំនិតរបស់ឯងដែលបានរំលឹកមីង ថ្ងៃនេះ ពិតជាមានតម្លៃ អន្ទាញវាស់មិនបានឡើយ ។

មីងលក់បាបជូនពរអ្នកទាំងពីរម្តងហើយម្តងទៀត មិនចេះចប់ មិនចេះហើយ ព្រោះក្តីរំភើបចិត្ត ។

បន្ទាប់មក អ្នកទាំងពីរក៏លាមីងលក់បាប ឡើងម៉ូតូត្រឡប់មក ផ្ទះ ។ តាមផ្លូវ អ្នកទាំងពីរមានអារម្មណ៍រីករាយស្រស់ថ្លាដូចចិត្ត ជាងមុនឆ្ងាយណាស់ ។ គេលួចញញឹមដាក់គ្នាជាញឹកញយ ហើយក៏ ស្រវាក់កាន់ដៃគ្នាយ៉ាងណែន តាំងពីក្បាលជ្រោយរហូតមក ដល់ផ្ទះ វិញ ដោយគ្មានរបេះ ទំនងហាក់ដូចជាមានជំនឿចិត្តចំពោះគ្នា ច្រើនជាងមុនឆ្ងាយណាស់ ។

នៅពេលបាយព្រលប់នោះ មីងម៉ៅស្តូចសង្កេតឃើញថា កូន ស្រីរបស់គាត់ ហាក់ដូចមានទឹកមុខញញឹមច្រើនជាងមុន មិនសូវ ចង់ចិញ្ចឹម ធ្វើឬកហាក់ដូចជាទូលផែនដីម្នាក់ឯង ដូចកាលពីព្រឹក ទៀតឡើយ ។ បងប្រុសបងស្រីដែលរស់នៅជាមួយចេះតែនាំគ្នា បន្តិចអស់ម្តងម្កាល ប៉ុន្តែមីងម៉ៅចេះតែលួចកេះអោយគេឈប់ ព្រោះខ្លាចនាំអោយមាណាសីខ្លាស់ ហើយខ្ពក់ចិត្តខឹងនឹងប្តីរបស់នាង ដែលទើបនឹងរៀបការហើយ ។

នៅក្នុងបន្ទប់តែពីរនាក់...

នៅមុខកញ្ចក់ចាស់មួយផ្ទាំង មាណាសីអង្គុយលើក្តារផ្ទះ យក ក្រមាច្បូតសក់អោយស្អាតនិងអាចសិរស្រពអោយស្អាត ព្រោះនាងមិន

ចង់ចូលដំណេកទាំងសក់មានសំណើម ។ ភ្លាមនោះ កិត្យាដើរចូល មកជិត
រួចហើយក៏ស្រវាចាច់ក្រមាពីដៃនាង ថែមទាំងវាចាថា ៖

- ម៉ោះ! អោយបងជូតសក់អោយអូនវិញណា!

មាលានីងើបមុខឡើងសម្លឹងមុខនរ: ឃើញគេសម្លឹងមករក
នាងដោយកែវភ្នែកដែលមានទឹកនមយ៉ាងស្រទន់ផ្អែមល្ហែម ធ្វើឲ្យ
បេះដូងនារីរំជួលឡើងដោយក្តីរំភើបស្នេហា ។ កិត្យាយក្រមាច្បុត សក់នាងបង្ហើរៗ
ហើយលួចញញឹមដាក់នាងនាមកញាក់ភ្លៀកៗមិន ដាច់ ។ មាលានីញញឹមតបវិញ
ទាំងបេះដូងរំភើប ថែមទាំងលួច សួរខ្លួនឯងថា ៖

- តើខ្ញុំពិតជាស្រឡាញ់បងកិត្យា មែនទេ? ឬក៏ខ្ញុំកំពុងធ្វើពិធីជា ស្រឡាញ់បង?
តើខ្ញុំរំភើបចិត្តព្រោះកិរិយាទន់ភ្លន់របស់បង ឬក៏ខ្ញុំ
រំភើបព្រោះការជិតស្និទ្ធរវាងបុរសនិងស្ត្រី? ហើយចុះបង វិញនោះ កំពុងគិត កំពុងគ្រូល
កំពុងស្អុកស្អាញក្នុងចិត្តស្តីពីខ្ញុំដែរឬ
ក៏យ៉ាងណា?

ឃើញនារីឈ្លោកមុខស្ងៀមស្ងាត់ កិត្យាក៏ឈ្លោកយកនាសាទៅ ផ្អិតលើផ្តាច់ប្រពន្ធយ៉ាងរហ័ស
ធ្វើអោយមាលានីភ្ញាក់ក្រញាង ។ គេ ក៏ញញឹមឡើង ហើយស្រងឹតថា ៖

- បើនឹងរង់ចាំការអនុញ្ញាតពីម្ចាស់គេនោះ មិននឹងកាលណាកិត្យា
បានថើបផ្តាច់ដីក្រអូបមួយគូនេះទេ ។ ទាល់តែថ្លើមធំធ្វើចោរឆ្មក់ ខ្លះហើយ ទើបបាន ។

មាលានីចោលកន្ទុយភ្នែកសម្រុក កាលបើប្រយោគនេះ ។

នរ:ឃើញនូវច្នៃក៏ញញឹមឡើង ហើយស្រងឹតថា ៖

- កុំខឹងនឹងបងអីណា! ប៉ុន្តែ បើខឹងចង់សងសឹក បងក៏អត់បាន ដែរ! នេះផ្តាច់បងផ្តាច់!
ថើបសងសឹកវិញទៅ... ម៉ាសាឡាញ់!

- ផ្តាសមែន បងកិត្យា!

មាលានីស្រងឹតបរិញ្ញាទាំងអៀនប្រៀន ហើយយកដៃច្រានគេ ស្រាលៗ
ធ្វើអោយកិត្យានឹកខ្លាញ់ក្នុងចិត្តយ៉ាងណាមិននឹង ។ បុរស
យើងក៏ទម្លាក់ក្រមាចោលហើយស្ទុះទៅលើមាលានីបីត្រកងឡើង ។ - បងកិត្យា! លែងមើស!
ខ្មាស់គេ!

- ពុទ្ធនោអើយ! ខ្មាស់នរណា? នេះជាបន្ទប់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងពីរ នាក់ណា...
គ្មាននរណាគេឃើញទេ ។

មាណសីនឹករអើលខ្លួនបែកញើសខ្លាំងស្រិបៗ នឹកខ្មាសកិត្យា
ឡើងក្រហមផ្ទាល់ផ្លូវស្ងួតផ្លែទន្លាប់ទុំ ។ កិត្យាក៏ផ្អែកកាយនារីទៅលើ
ក្រែកស្រាលហើយក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយក្បែរនាង ស្រវាចាប់ដៃមាណសី ឡើង បន្ទាប់មកក៏ស្រីដា ៖

- ថ្ងៃនេះ បងសប្បាយចិត្តណាស់ ដែលឃើញមាណសីញញឹមដាក់ បងយ៉ាងបំព្រង ។
- នីបុរាញញឹមដាក់បងតាំងពីដើមរហូតមកហើយតើហ្ន៎!
- ញញឹមមែន តែមានន័យមិនស្ងួតគ្នាទេ ។

- ម៉េចក៏បងនឹង ?
- ព្រោះ ភាពញញឹមលើផ្ទៃមុខរបស់អូន ថ្ងៃនេះ បានបង្កប់នូវក្លិន
ស្នេហាសុភមង្គលរវាងយើងទាំងពីរនាក់នោះអី!

- មែនហ្ន៎ស? ក្លិនស្នេហាពីអង្គាល់? នីមិនដែលបានផ្គិតក្លិន
ស្នេហាជាមួយបងកិត្យាម្តងណាផង?
- បើមិនទាន់មាន អញ្ចឹង យើងចាប់ផ្តើមអោយមានទៅណា!

ថាហើយ គេក៏ឈ្លោកដាក់ច្រមុះលើផ្ទាល់នារី ស្រាប់តែនាង គេចចេញវីង
ហើយយកដៃទប់ខ្លួនបុរសមិនអោយទ្រោបលើកាយ របស់នាង រួចហើយស្រីដាបរីដា ៖

- អត់ទេ! បងកិត្យា! កុំលេងអញ្ចឹងមើស!
- ម៉េចមិនអោយបងប៉ះខ្លួនអញ្ចឹង? នេះយើងរៀបការជាថ្មីប្រពន្ធ នឹងគ្នាហើយណា!
- គឺ... អូនមិនទាន់ត្រៀមខ្លួន ត្រៀមចិត្តបាននៅឡើយទេ ។
- ពុទ្ធនោ! ហើយចុះអង្គាល់ទៅ ទើបអូនត្រៀមចិត្តបាន?
- ចាំស្លែកសិនទៅ ចាំអូនអោយចម្លើយថ្មីទៀត ណា! ណា!

កិត្យាខកចិត្តស្រឡោត ក៏ដើបអង្គុយឡើង ហើយស្រីដា ៖
- ឬក៏អូននៅរាល់យប់ណាងអតីតកាលជាមួយបុរសណាម្នាក់ ក្នុង ជីវិត
ហើយមិនទាន់បាននិយាយលាគ្នាពីរូបគេនៅឡើយ?

មាណសីភ្ញាក់ព្រើតដែលកិត្យាវាចាដូច្នោះ ។ បេះដូងរបស់នាង ក៏កញ្ជ្រោលញាប់ញ័រឡើង ។
ដើម្បីបន្តបង្វែរក្លិនឱ្យយប់ស្ងប់កិត្យា មាណសីប្រឹងញញឹមសាជាថ្មី
ហើយនិយាយតបទៅនាយវិញថា ៖

- គិតអ្វីយ៉ាងនេះ បងកិត្យា! អ្នកមិនមានជាប់មាត់ជាប់សំនីនឹង
បុរសណាទេ! បងគឺជាបុរសតែម្នាក់ក្នុងជីវិតអ្នកហើយ ។

តែកិត្យាហាក់ដូចជាចាប់អារម្មណ៍ថា មាតានីមានកិរិយាប្លែក យ៉ាងណាមិនដឹងទេ ។ ភ្លាមនោះ
គេក៏បែរមុខចេញ ហើយនិក និងឆ្លើយអ្វីៗ មួយស្របក់ក្រោយមក ក៏ពោលទៅកាន់នារីវិញថា ៖

- ណឺយចុះ! បងទុកពេលអោយអ្នកបានរំសាយនូវអ្វីៗដែល
កំពុងតែរំខានក្នុងចេះនិងរបស់អ្នក ។ ពេលណាអ្នករំសាយចិត្តបាន ហើយ

សូមអ្នកបើកឱកាសថ្មីសម្លឹងម៉ឺងម៉្លងខ្លះៗផងណា ព្រោះកិត្យាក៏ ស្រឡាញ់អ្នក
មិនខុសពីបុរសណាៗនិទៃទៀត ក្នុងជីវិតរបស់អ្នក នោះទេ...

ក្តីស្រឡាញ់មិនមែនកើតឡើងដោយការបង្ខំចិត្តឡើយ ។ នូច្នោះ
បើអ្នកមិនទាន់ត្រៀមចិត្តទទួលរូបបងបាន បងក៏សុខចិត្ត រង់ចាំអ្នកទៅទៀតចុះ...

រង់ចាំថ្ងៃស្អែករបស់អ្នក... ចាំរហូតដល់ ថ្ងៃដែលអ្នកអាចឆ្លើយមកបងវិញបាន
ថាតើកិត្យាជាបុរសដែលអ្នក ត្រៀមចិត្តទទួលនោះមែនឬមិនមែន ។

បន្ទាប់មក គេក៏យកដៃអង្អែលកេសានារីដោយសេចក្តីស្រឡាញ់
រួចហើយក៏ស្រវាទាញជាហ៊ុំនិព្វប់អោយនាងថ្នូមៗ ។ គេក៏ឈរ ឡើង

សម្លឹងកែវភ្នែករបស់មាតានីយ៉ាងយូរ រហូតទាល់តែនាង ចាញ់ក្រសែភ្នែករបស់មាណព
ទើបគេក៏នើរចេញពីបន្ទប់នោះ ទៅ ។ មាតានីឃើញនូច្នោះ

ក៏ស្តុតក្នុងចិត្តយ៉ាងណាមិនដឹងទេ.. ថា នឹងស្រែកហៅបុរសមកវិញ ក៏ហារមិនរួច...
នឹងបណ្តោយអោយគេ ទៅតាមសម្រួល ក៏នឹងចិត្តរបស់នាងពិបាកទ្រាំទ្រនឹងការបាត់រូបគេ

ពីបន្ទប់... តើនាងគួរឆ្លើយយ៉ាងណា ?
ទឹកភ្នែកពីរតំណក់ស្រក់ចាកនេត្រាទាំងគួររបស់នារី បន្ទាប់មក ពីរតំណក់ទៀត ក៏បន្តវេន...

រួចហើយក៏ពីរតំណក់មកថែមទៀត... មាតានីយំទៀតហើយ... ជ្រួលច្របល់ចិត្តទៀតហើយ...
ហេតុអ្វី ទៅ ? បើនាងស្រឡាញ់គេ ហេតុអ្វីនាងមិនយាត់គេ តែបែរជា

បណ្តោយអោយគេនើរចេញពីបន្ទប់ផ្សំដំណែកយ៉ាងស្រួល ? ប៉ុន្តែ បើនាងមិនស្រឡាញ់គេ
ហេតុអ្វីបានជានាងស្រក់ទឹកភ្នែក ពេលគេ

បែរខ្លាំងនើរចេញទៅ ?
- ព្រះអើយ! តើនរណាទៅជាម្ចាស់ចិត្តខ្ញុំពិតប្រាកដ ?

មាលានីស្រក់ទឹកភ្នែកផង សួរខ្លួនឯងផង មិនអស់មិនហើយ
ក្នុងចិត្តនឹកទៅដល់ចំណងអតីតកាលខ្លះរបស់នាង ដែលចេះតែមក លងអារម្មណ៍របស់នាងរាល់ថ្ងៃ
មិនដាច់ស្រេច... ពេលនេះ តើនាង ត្រូវសម្រេចចិត្តយ៉ាងណា ?
តើនាងមានរឿងរ៉ាវអ្វីខ្លះពីអតីតកាល ទើបធ្វើអោយនាងរកចំពោះកិត្យាយ៉ាងដូច្នោះ ?
ឬមួយក៏កិត្យា ជាឃ្លាន់ជានុយប្រលោមចិត្តនាង ដើម្បីបំភ្លេចនរណាម្នាក់ ? តើ
បុរសនោះជានរណា ?

00000000000000000000

00000

0

CHANBOKEO.COM

វគ្គទីបួន បាត់កូន

ក្រុងភ្នំពេញ ឆ្នាំ២០០៤...

នៅក្នុងផ្ទះពូនិងមីងម៉ៅន...

- ម៉ៅឡា! កូននីវ៉ានើរខាត់ក្រចកអោយគេយូរម៉្លេះ មិនឃើញមក បាយផ្ទះពេលថ្ងៃត្រង់សោះ ?
នេះម៉ៅនិងបួនសៀលហើយណា!

ពូនិងបួននាងម៉ៅឡាជាបងស្រីរបស់មាណានីដែលរស់នៅរួមផ្ទះ
ជាមួយនឹងឪពុកទោះបីជារៀបការហើយក្តី ។

- គឺ អានីមិនបានប្រាប់ខ្ញុំទេពុក! ព្រឹកមិញឃើញគេយូរកាតាប មួយហើយនើរចេញទៅ
ដូចរាល់ដង មិនឃើញមាននិយាយអ្វីផ្តាំ ផ្តើមខ្ញុំទេ ។

ពូនិងបួនទៅកូននិទម្រង់ទៀត ។ ទាំងអស់គ្នាគ្រវីក្បាល ឆ្លើយ ដូចៗគ្នាថា គេមិនបានដឹងថា
មាណានីទៅណាទេ ។ ពូនិងនើរចូល ទៅរែកហិបខោរកូនស្រី
ឃើញដូចជានៅទាំងអស់មិនមានបាត់ អ្វីទេ ។ គាត់ក៏ដកដង្ហើមបន្តិចទ្រូង ។

យប់ដឹងដឹង... ម៉ៅដឹងហើយ...

- ម៉ៅឡា! ហើយកូននីគេទៅណាគេ បានឆ្លើរនេះហើយមិនទាន់ មកផ្ទះទៀត ?

ម៉ៅឡាកំពុងបោសសំអាតរៀបចំផ្ទះ មុននឹងចូលដំណេកធ្វើការ រោងចក្រនៅវេលាព្រឹកស្អែក ។
កាលបើពូនិងបួនដូច្នោះ ក៏នឹក ភ្នកដល់មាណានីដែលតែងតែនិយាយថា នាងសន្សំលុយដើម្បីរត់
ត្រឡប់ទៅស្រុកវិញ រៀនបន្តយកសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សា ។

- ស្តាប់ហើយពុកអើយ! (ម៉ៅឡាចាន់មាត់)

- ស្លាប់រឿងអី ម៉ាឡា ? (ពូនងសួរ)
- ខ្ញុំគិតថា អានីវារត់ទៅព្រះត្រពាំងវិញហើយ !
- ហ្គាស់! ចាម៉េច ? (មីងមៀនលាន់មាត់)
- គឺ ខ្ញុំធ្លាប់ឮ អានីវាតែងនិយាយថា វាចង់ត្រឡប់ទៅស្រុកវៀន បញ្ចប់សាលា ។
ពូនងជ្រួញចិញ្ចឹមទំនងនូចជាជឿបន្តិច មិនជឿបន្តិច ។
- ច្បាស់ហើយហ្គាស់ ថាវាត្រឡប់ទៅស្រុកវិញនោះ ?
មីងមៀនសួរបញ្ជាក់ ។
- ច្បាស់ហើយពុក ។
ភ្លាមនោះ ពូនងធ្វើកិរិយាប្រាសប្រាសទំនងខឹងនឹងកូន ថែម ទាំងស្រីគំហកខ្លាំងៗថា ៖
- នាងនឹងមិនមែនទៅស្រុកវិញដើម្បីរៀនបន្តទេ...ពុកថាវាច្បាស់
ជានឹកអាថែនលើកមិនលក់ហើយ បានជានរត់ទៅតាមទំនើងចិត្ត ដោយឥតប្រាប់ឪពុកយ៉ាងនេះ ។
ពូនងខឹងពេក ក៏ទាញអាវយកមកពាក់វីង រួចហើយស្រែក ប្រាប់ម៉ាឡាថា ៖
- កូននៅផ្ទះជួយមើលម៉ែនឹងប្អូនផង !
- ពុកអញ្ជើញទៅណា ?
- ទៅតាមកូនស្រីក្បាលខូចរបស់ពុកឲ្យវាត្រឡប់មកផ្ទះវិញនោះអី
ឃើញពូនងខឹងខ្លាំងពេក មីងមៀនមិនហ៊ានយាត់ ក៏បណ្តោយ
អោយគាត់ស្រវាចាប់ដៃនាងមាល់យជាប្អូនបន្ទាប់របស់ម៉ាឡា យក ទៅជាមួយផង ។
ពូនងក៏ឡើងវេយន្តតាក់ស៊ីជិះទាំងយប់សំនៅ ទៅទល់ដៃនិ ។

ស្រុកផ្លូវលើ ខែត្រព្រះត្រពាំង កម្ពុជាក្រោម...

- យី! នងអើយ! បាត់មុខជិតម៉ាឡា សុខទុក្ខយ៉ាងណាហើយនៅ ភ្នំពេញនោះ ?
អ្នកស្រុកម្នាក់ជាញាតិជិតខាងរបស់ពូនងកូកពីចម្ងាយមកពេល
ឃើញពូនងនាំកូនមកដល់ភូមិ ។ ថែនិស្សពូនងបែរធ្វើមិនឮសម្តែង ពូម្នាក់នោះហៅគាត់
ហើយនើរប៉ាត់ញញ៉ាត់នឹកដៃនាងមាល់យនើរ ហួសទៅយ៉ាងលឿន
ថែមទាំងធ្វើមុខនូចជាកំពុងឈឺពោះរកកន្លែង ដោះទុក្ខសត្វអញ្ជឹង ។

- យីអើវី! នាយនិងកើតអីហ្នឹង បានជាវាធ្វើប្លកប្លែកខុសពីមុន មកអញ្ចឹង ?
ប្លកកំពុងពុលទឹកម៉ាស៊ីនក្រុងភ្នំពេញ បានជាធ្វើជា
វាយប្លកធ្វើមិននឹងមិនឮមិនស្គាល់ញាតិជិតខាងពីមុនមក ?

ពូម្នាក់នោះលាន់មាត់ហើយក៏បររទេះគោហួសទៅ ។ ពូនិងមក ដល់ផ្ទះចាស់
ជួបនឹងប្អូនស្រីរបស់គាត់ឈ្មោះម៉ីងនុត កំពុងចាប់ ជ្រូកថ្លឹងលក់អោយគេ ។

- យី! ល្បួងនិង! មកលេងស្រុកម្តង ម៉េចមិនអោយសំណើងមុន យ៉ាងនេះ
សុខៗស្រាប់តែមកដល់ជ្រងោ!

ស្រាប់តែពូនិងស្រែកអោយរ៉ូងរ៉ាងថា ៖

- កុំភ័យពេក! យើងមកតែម៉ាត្រៃតទេ ទៅវិញហើយ មិននៅ បង្អស់បាយឯងឡើយ ។
- មានន័យថាម៉េចហ្នឹង ល្បួងនិង ?
- គឺយើងមកតាមនាងនី អោយត្រឡប់ទៅភ្នំពេញវិញ ។
- តាមនាងនី ? (ម៉ីងនុតលាន់មាត់) នាងនីវាត្រឡប់មកស្រុកយើង នេះវិញពីអង្គាល់ ?
- កាលពីប៉ុន្មានថ្ងៃមុននេះឯង! តើឯងមានឃើញនាងនីមកទីនេះ ទេ ហ្ន៎ស ?

ម៉ីងនុតគ្រវីក្បាល ៖

- មិនឃើញទេ ល្បួងអើយ! ប្រហែលជានាងនីទៅផ្ទះល្បួងណាស់ ឯទីក្រុងទេនឹង
ព្រោះវាចូលចិត្តរៀនសូត្រណាស់ មិនចូលចិត្តជីវិត ស្រែចំការនិងពួកយើងទីនេះទេ ។

ពូនិងឮនូវច្រើនក៏ហាក់រឹងត្រឡប់ទៅវិញ ។ ភ្លាមនោះ ម៉ីងនុត ក៏ស្រែកយាត់ពីក្រោយមកថា ៖

- ពេលនេះ ព្រលប់ហើយ គ្មានឡានចេញទៅទីក្រុងទេ ។ ចាំ ស្លែកទៅល្បួងអើយ
នៅពិសារបាយមួយពេលជាមួយខ្ញុំសិនទៅ!

តែពូនិងមិនស្តាប់ទេ បែរជាដឹកដៃនាងម៉ាល់យប់ស្រីរបស់
មាលានីអូសទីងណាត់ទីងណែងតាមពីក្រោយគាត់ រហូតទៅដល់ ចំណតឡានឈ្នួល ។
ចៃដន្យពិតនិងពាក្យម៉ីងនុតប្រាប់មែន ឡាន ឈ្នួលចុងក្រោយបានចេញសំណើរទៅបាត់
តាំងពីកន្លះម៉ោងមុនម៉្លេះ នូវច្រើនហើយ ពូនិងត្រូវបង្ខំចិត្តវិលមកស្នាក់ជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសារ
របស់ម៉ីងនុតប្អូនស្រីរបស់គាត់វិញ ។

កំពុងអង្គុយពិសារបាយជាមួយក្រុមគ្រួសាររបស់ម៉ីងនុត សុខៗ
ស្រាប់តែពូនិងគិតឃើញអ្វីមួយ ក៏អូសដៃនាងម៉ាល់យប់ជាភ្នំស្រីរឹង
ចេញទៅ ។

- ល្បួងនិងទោណហ្នឹង ? (មីងនុតសួរ)
- ទៅឯណោះម៉ៅភ្នែត បន្តិចមកវិញហើយ (ពូនិងឆ្លើយ)

មីងនុតសម្លឹងតាមពូនិងឆ្លើយឡើងកាំង ។

បន្តិចក្រោយមក ពូនិងនិងម៉ាលីយក៏បានមកដល់ផ្ទះឈើចាស់ តូចមួយខ្នង ឃើញស្រីចាស់ម្នាក់ពិការភ្នែក កំពុងអង្គុយបុកស្លា ពិសា ។

- អីអើយ! នាយបែននៅទេ ? (ពូនិងកូនសួរ)
- នៅ! វាកំពុងនឹកគោចូលក្រោល នៅខាងក្រោយផ្ទះឯណោះ ។ ហើយពីណាកេហ្នឹង មករកកូនបែនមានការអីដែរ ?

ពូនិងមីនឆ្លើយទេ បែរជាប្រឹងនើរហួសទៅ ឃើញនាយបែន កំពុងបង្ហាត់ភ្នក់ភ្លើងបំពាក់មូសអោយសត្វគោ ។

- នាយបែន ?
- បាទ ពូ! ជំរាបសួរ!

នាយបែនលើកដៃសំពះទាំងភ្នក់ភ្លើង ដែលឃើញពូនិងមក ដល់ផ្ទះនាយ ។

- នាងនីមានមកទីនេះជួបឯងទេ ?
- នី ? មកទីនេះ ? បាទ! មិនឃើញទេ!
- ច្បាស់ហើយហ្ន៎ស ? ឯងកុំកុហកយើងណា!

បែនឈរភាំងដែលពូនិងភ័យអោយខ្លាំងៗ ។

- បាទពូ! នីមិនបានមកទីនេះទេ ។

ពូនិងនើរភ្នែកមើលមីននាយបែនមួយជុំ ឃើញស្ងាត់ច្រៀម មិន ឃើញស្រមោលនរណាម្នាក់សោះ ក៏ចេញទៅវិញយ៉ាងលឿនដោយ មិនស្រនីលាម្ចាស់ផ្ទះអ្វីមួយម៉ាត់ ។ ឃើញកិរិយាច្រាស់ច្រាលរបស់ ពូនិង នាយបែនអូសដៃម៉ាលីយទៅសួរខ្សឹបៗថា ៖

- មានការអ្វីហ្នឹង ម៉ាលីយ ? ហេតុអ្វីពូនិងតាមរកមាណសីយ៉ាង ឥក្កហលម៉្លេះ ? មានគេដណ្តឹងអូសនីហ្ន៎ស បានជានាងរត់ចេញ ពីផ្ទះ ?

ម៉ាលីយមិនទាន់ឆ្លើយផង ពូនិងស្រែកពីចម្ងាយមកថា ៖

- ឡើយ គាត់ទៅផ្ទះនាងឡើយ!
- ចាសពុក!

- គី.. គី... ស្រនៀងៗហ្នឹងវង...

- បើដូច្នោះ បែបនេះគេដឹងគិតសង្ឃឹមអ្វីទៀតទៅ ព្រោះពុកមិន ព្រមអោយនាងនីត្រឡប់មកស្រុកវិញទេ ។ គាត់ធ្វើអ្វីសព្វយ៉ាង ដើម្បីរក្សាកូនចៅអោយនៅជុំជាមួយគាត់ ។ បើបែបនេះដួងបនាងនី ដើម្បីសួរនាំ បែបត្រូវធ្វើដំណើរទៅជួបនាងនីលក្ខណ៍ពេញហើយ ។

- ខ្ញុំទៅមិនបានទេ ម៉ាល័យ ព្រោះម៉ែខ្ញុំពិការភ្នែក ឯប្អូនៗចេញ ទៅធ្វើការបំរើគេនៅក្រុងអស់ហើយ គ្មាននរណានៅមើលម៉ែទេ ។

- បើដូច្នោះ កាត់ចិត្តទៅ ព្រោះពុកមានគំរោងការមុតមាំណាស់ ពី រឿងរៀបចំមាសនីអោយរៀបការជាមួយអ្នកទីក្រុងម្នាក់ ។

ថាហើយ ម៉ាល័យក៏គេចឡើងទៅលើផ្ទះវិញ ទុកអោយនាយ បែបនេះរំដើបរំដួលចិត្ត ល្អចលេចទឹកភ្នែកតែម្នាក់វង ។

ព្រហាមថ្ងៃនៃល...

ពួនដំណឹងម៉ាល័យឡើងឡានឈ្នួលដើរដំបូងគេបង្អស់ ដើម្បីធ្វើ ដំណើរទៅផ្ទះពូណាប ។

- មិនឃើញនាងនីមកទីនេះទេ បងនង ! (ពូណាបនិយាយប្រាប់)

- ម៉េចអញ្ចឹង ? មាសនីស្រឡាញ់ហើយគោរពវងជាងគេបង្អស់ ហេតុអ្វី នាងបែបជាមិនមករកវងសោះអញ្ចឹង ?

- មានន័យថាម៉េចហ្នឹង បងនង ? បងបង្អូនរឿងអីមែនទេ ?

- មិនបានបង្ខំទេ តែជួនអីមានបុរសល្អគេមកដណ្តឹងនាងនី... បង មិនចង់អោយបាត់បង់ឱកាសល្អនោះទេ !

- ហើយបុរសល្អ ឱកាសល្អរបស់បងនោះមានន័យថា យ៉ាងម៉េច នែរ ? សូមបកប្រែអោយប្អូនស្តាប់បន្តិចមក !

ការពិត ពូណាបជាគ្រូបង្រៀនម្នាក់ ជាមនុស្សប្លែកចាត់ក្នុងការ ងារណាស់ សូម្បីពួនដំណឹងគេប្រុងប្រយ័ត្នបន្តិចនែរ ព្រោះពូ ណាបរៀនសូត្របានជ្រៅជ្រះជាងគេទាំងអស់ក្នុងគ្រួសារ ។ ពូប្អូន ប្រុសស្អាតដូច្នោះ ពួនដំណឹងលេចទឹកមាត់ស្រដីម្តងទៀត ដើម្បីពន្យល់ អោយប្អូនដឹង ៖

- គឺគេជាកូនម្ចាស់ផ្ទះឈ្នួលដែលយើងជួលគេរស់នៅ បានចូលមក សាកសួរនាងនីពីរដងហើយ តែនាងនីគេប្រកែក ។

- បើកូនប្រកែកទៅហើយ ម៉េចបានបងចូលចិត្តបង្ខំគេទៀត ?

- មិនមែនបង្ខំទេ ប៉ុន្តែបងមិនចង់បាត់បង់កូនប្រសារជាមនុស្ស មានទ្រព្យសម្បត្តិ រូបសម្បត្តិសមគួរ ហើយនៅកម្លោះដូច្នោះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត បងមិនចង់បែកកូន... មិនចង់អោយវាវាត់មកស្រុក កំណើតចោលពុកម៉ែបងប្អូនវា ។ ឋានៈប្រហែលយើង រូបប្រហែល យើង ពិបាកនឹងរកគូស្រករអោយសមល្មមស្មើនឹងប្អូនសំដែងចូលមក ស្តីនិពណ៌នាឯងនឹងម្នាក់នេះណាស់ ។ ប៉ុន្តែនាងនីប្រកែកថា គេនៅ ក្មេងហើយចង់នៅទៀត... ម្ល៉ោះហើយបងចេះតែស្តាយ ចំពោះការ

ដែលកូនប្រកែកមិនទទួលយកប្អូនម្នាក់នោះជាកូនស្រករ ។

- ខ្ញុំគិតថា មាណីចង់រៀននោះឈ្នួលហើយ ។ គេក៏នៅក្មេងណាស់! បងមិនគួរបង្ខំកូន រហូតដល់គ្នាភិតភ័យរត់ចោលផ្ទះយ៉ាងហ្នឹងទេ ។ យើងជាចាស់ទុំ គួរណាស់តែសម្លឹងទៅជីវិតអនាគតអោយបាន គ្រាន់ជាងកូន ។ ពេលនេះមាណីឈ្នួលប្អូនហ្នឹង ក៏មានប្អូនសាងឋានៈប្អូន ហ្នឹងចូលនិពណ៌នា ។ ចុះទំរាំមាណីរៀនបានខ្ពស់ជាងនេះ មានវិជ្ជា តម្រូវប្រសើរជាងនេះ មានការងារខ្ពស់ជាងនេះ លែងអ្វីមិនមាន មនុស្សល្អជាងនេះ មកសម្លឹងមកពិចារណានាងនោះ ? បងគួរតែ ផ្តល់កម្លាំងចិត្តអោយគេខំរៀនតទៅទៀតទៅ ។

ឆ្នាំនេះ មាណី ទើបតែមានអាយុ១៩ឆ្នាំទេ ជារ័យនៅល្អសំរាប់ទទួលការសិក្សា នៅឧត្តមសិក្សានៅឃុំជ្រៃសើសការងារអាជីពសមរម្យ ប្រសើរជាង ធ្វើការជាកម្មកររោងចក្រ ឬក៏រឹលមកស្រុកកំណើត ធ្វើស្រែដែរ ។ ខ្ញុំថាគេប្រកែកមិនរៀបការនោះសមរម្យហើយ ព្រោះខ្ញុំនឹងថា នាង មាណីចង់រៀនណាស់ មិនគួរនឹងទទួលចំណង់នៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ មុននឹងមានការសិក្សា មានការងារល្អប្រសើរនោះទេ ព្រោះថា បើនាងរៀបការពេលនេះ នាងនឹងក្លាយជាបន្ទុករបស់ប្តី នឹងក្លាយ ជាមនុស្សអាសារឥតការ

មិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីធ្វើការនឹងកម្លាំងហើយ បង្កើតកូនឲ្យប្តីប៉ុណ្ណោះ ។ តើជីវិតនាងមានតម្លៃអ្វីទៅ កាលបើនាង ក្លាយខ្លួនជាបញ្ជីកែកពីដងដើមប្តីនោះ ? ចុះបើឧបមាថា ថ្ងៃណា មួយ ប្តីបែកគំនិតមានស្រីរួចលែងលះគ្នាទៅ ឬក៏ប្តីត្រូវស្លាប់ ធ្វើ អោយខ្លួនវិញក្លាយជាមេម៉ាយ តើនាងមានអ្វីជាជំហរជីវិត នៅឃ្លី ចិញ្ចឹមខ្លួនឬចិញ្ចឹមកូនដែរឬទេ ? ឬចាំស៊ីកេរ្តិ៍របស់ប្តី មែនទេ ? បើរង់ចាំទទួលមរតកនោះ តើនាងនឹងបានទទួលកេរ្តិ៍នោះដោយ វាយស្រួលដែរឬទេ

ប្រក្រតីត្រូវច្បាំងនឹងសេដ្ឋកិច្ចសាច់ញាតិខាងប្តី ? តើការច្បាំងនោះ នាំលាភឲ្យនាងនី
ប្រក្រតីនាំទុក្ខឲ្យនាងនិងកូនថែម ទៀត ? ម្យ៉ាងទៀត ការរៀបការកូនដោយទន្ទឹមរង់ចាំទទួលលាភ
ពីសាច់ញាតិកូនប្រសារនោះ ជាការគិតខុសទាំងស្រុង ព្រោះកិរិយា នោះបញ្ជាក់ថា
យើងស្រឡាញ់និងរាប់មនុស្សដោយតម្លៃទ្រព្យរបស់ ដែលគេមាន
មិនមែនដោយសារគេជាមនុស្សល្អទេ ។ ហើយបើ សិនណា ថ្ងៃណាមួយ
កូនប្រសារនោះធ្លាក់ខ្លួនក្រ យើងក៏ប្រែជា ស្តាប់គេវិញព្រោះគេក្រ
ហើយកូនរបស់យើងក៏នឹងត្រូវឃ្នាតមង្គល ដោយការលោភលន់របស់យើងជាឪពុកម្តាយហើយ ។
ខ្ញុំចាប់និង គួរទៅសំរាលគិតវិញទៅ ហើយចាំមកនិយាយជាមួយកូនសាជាថ្មី ។
ចំណែកមាណសីវិញ នាងច្បាស់ជាមិនទៅណាទេ ច្បាស់ជានៅពួន ក្នុងក្រុងភ្នំពេញ
កៀនៗផ្ទះរបស់បងនិងឯងនោះឯង គ្រាន់តែនាង មិនហ៊ានមកផ្ទះវិញ
ទីមួយខ្លាចការបង្ខិតបង្ខំរបស់ឪពុក ទីពីរ
ធុញនឹងឮអ្វីដែលរំខានដល់គម្រោងការបន្តការសិក្សារបស់នាង ។

ពួននឹងអង្គុយស្តាប់ពូណាប្រសើរហួតចប់ចុងចប់ដើម ។ ពេល នេះ
ពូហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ស្ងប់បន្តិច នាងពីបុរសស្តាប់ពាក្យ
វែកញែករបស់ពូណាប្រយ័ត្នពិស្តារមក ។ យប់នោះ គាត់សំរាលគិត ថ្ងៃស
គិតពិចារណាយ៉ាងច្រើនពេញមួយយប់ទើស្អី ។

ទីក្រុងភ្នំពេញ...

ពីរថ្ងៃក្រោយមក...

ពួននាំម៉ាលីយមកផ្ទះវិញទាំងអស់កម្លាំងល្អិតល្អៃ ។ លុះចូល មកដល់ផ្ទះវិញ
គាត់ភ្ញាក់ព្រើតព្រោះឃើញមាណសីនៅក្នុងផ្ទះជុំជា មួយក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ។

- នាងនី! ឯងទើបតែមកពីណា ? នឹងទេ ថាពុកនើររកឯងឡើង ជិតសោះខ្យល់ទៅហើយ ?

មាណសីនៅស្ងៀម ហើយចោលបង្ហែកទៅរកម្តាយរបស់នាង ទំនងចង់អោយគាត់ជួយ ។

មីងមៀនឃើញប្តីមិនទាន់អស់ខ្យល់ ខឹងចំពោះកូនស្រី គាត់ក៏ឆ្លើយជំនួសថា ៖

- នាងនីមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរ ត្រូវម៉ូតូកៀរដួលពេលចេញមកពី ខាត់ក្រចកអោយគេ
ហើយបុរសត្រូវសប្បុរសជនម្នាក់នាំទៅពេទ្យ ដេរបច្ចុសហើយ ទើបត្រឡប់មកដល់ផ្ទះវិញ
ប្រហែល១០នាទី ក្រោយពេលពុកវាចេញទៅ ។ នេះបើសិនជាពុកវាឯងកុំច្រឡោត ខ្លាំងពេក

កុំតក់ហាលខ្លាំងពេក ប្រហែលជាពុកវាឯងមិនបាច់ធ្វើ សំណើរទៅដល់ស្រុក អស់បីបួនថ្ងៃ ចោលទទេៗនោះឡើយ ។ ថ្ងៃក្រោយ សូមគិតអ្វីល្អៗពីកូនខ្លះទៅណា ទើបជីវិតមានសេចក្តី សុខខ្លះៗ ។

ពូនឯក្រឡេកឃើញមាតានិរុំជើងស្តាំ ហើយមានស្នាមនាច់លើ ដៃទាំងសងខាង ក៏នៅស្ងៀមមិនហ៊ានមាត់កតបនឹងប្រពន្ធទេ ។ គាត់បែរដើរមកដាក់ខ្លួនជិតនាង ហើយយកដៃទះក្បាលកូនបង្កើរៗ ហើយមានប្រសាសន៍ថា ៖

- យ៉ាងណាក៏ពុកសប្បាយចិត្តនៃនៃលឃើញកូនសុខសប្បាយ !
មាតានិញញឹម ហើយឆ្លើយថា ៖

- កូននីអាយុថ្លៃណាស់ មិនទៅណាមកណាចោលពុកងាយៗទេ ។

ពូនឯញញឹម រួចហើយដកដង្ហើមយ៉ាងវែង បន្តភ្នំត្រច័កបត់ប្រមល់ ចេញពីទ្រូង កាលបើដឹងថា មាតានិមិនបានធ្វើអ្វីដូចគាត់ គិតពីមុនមកនោះឡើយ ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក ពូនឯដូចជាមិនសូវតឹងតែងមាត់ក ឬប្រកាន់ច្បាប់វិន័យអ្វីៗ ចំពោះមាតានិដឹងកូនស្រីដទៃទៀតទាំង អស់ក្នុងផ្ទះប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជាគាត់គិតពិចារណាច្រើនហើយ អំពីពាក្យសន្តិសុខនៃលពូណាបំប៉ាននិយាយពន្យល់គាត់ ។ ភាពរមនា ក្នុងគ្រួសារក៏ហាក់ដូចជាមានជីវិតរស់រវើកឡើងវិញ ។

ច្រើនខែកន្លងទៅ...

សព្វថ្ងៃនេះ មាតានិបានចូលហ៊ុនជាមួយមិត្តស្រីម្នាក់ ជួលផ្ទះ គេមួយល្ងែង ដើម្បីបើកហាងធ្វើក្រចកដៃ ក្រចកជើង និងសំអាង មុខ ។ ឥឡូវនេះ នាងឈប់ដើរយួររុក្ខប្រអប់ទៅធ្វើក្រចកឲ្យគេ តាមផ្ទះហើយ ព្រោះនាងត្រូវចំណាយពេលធ្វើសំណើរច្រើនពេក មិនសូវមានពេលធ្វើក្រចកប៉ុន្មានទេ ។ ចំពោះភ្ញៀវដែលស្រឡាញ់ ស្នាដៃនាង តែងតែនាំគ្នាវិលមករកហាងដ៏តូចមួយនោះដើម្បីទទួល ស្នាដៃដុសខាត់លាបក្រចកដ៏ប៉ិនប្រសប់របស់នាង ។

នៅថ្ងៃមួយ...

សារេនមិត្តស្រីរបស់នាងដែលធ្វើការជាមួយ បានចេញទៅផ្ទះ មុនបាត់ ទុកអោយមាតានិនៅបោសសំអាតហាងម្នាក់ឯងបង្ហើយ មុននឹងបិទទ្វារទៅផ្ទះ ។ រំពេចនោះស្រាបតែ ៖

- សួស្តីថៅកែរុស្សី!

មាលានីងាកមើលឃើញ តារាចុះពីម៉ូតូនឹសង្ហារបស់គេ ងើរចូល មកដល់ ។ នាងក៏ញញឹមឡើង

៖

- សួស្តីលោកតារា! ពេលនេះ ខ្ញុំបំរុងបិទហាងទៅផ្ទះហើយណា!

តារាញញឹមឡើង ៖

- ឃើញភ្ញៀវពិសេសហើយនៅមិនចង់ទទួលទៀតឬ មាលានី ?

នេះខ្ញុំខំជិះម៉ូតូតាំងពីសៀមរាបមកភ្នំពេញ មិនទាន់ចូលផ្ទះទេណា សុខចិត្តមកទីនេះមុន ដើម្បីជួបម្ចាស់ហាង...

- អូហ្នា! មកជួបម្ចាស់ហាងតើហ្នា មិនមែនមកធ្វើក្រចកឯណា ? អញ្ជឹង ខ្ញុំអាចបិទហាងបាន មែនទេ ?

- បើបិទហាងបាន នីមានពេលចេញទៅក្រៅជាមួយខ្ញុំ ម៉ាត្រែត បានទេហ្នា ?

- ចង់ទៅណាដែរទៅ លោកតារា ?

- ទៅជិតៗនេះ ដើម្បីនិយាយគ្នាលេងនោះអី! ខ្ញុំអន្ស៊ុក ចង់បាន ក្តីគ្នាកំនរអាហារមួយពេល ។

- ចៃដន្យ ខ្ញុំត្រូវត្រឡប់ទៅបរិភោគនៅផ្ទះជុំគ្រួសារ មិនអាចងើរ ហើរបរិភោគនៅក្រៅបានទេ ។

- បើអញ្ជឹង នីចាំទីនេះម៉ាត្រែតទៅ មិនបាច់ទៅណាទេ ហើយសុំ ឆ្លើយម៉ាត្រែត ។

- លោកបំរុងអញ្ជើញទៅណាហ្នឹង ?

តារាញញឹមតបតែមិនព្រមឆ្លើយថាម៉េចទេ ហើយក៏ងើរឆ្លង ច្រវល់យ៉ាងរហ័ស ។

មួយស្របក់មក គេក៏ត្រឡប់មកវិញដោយមាន កាន់អាហារពីរថ្នាំប្រាប់មកផង ។

- ម៉ោះ! បើមិនមានពេលទៅក្រៅ យើងបរិភោគនៅទីនេះជុំគ្នា តែម្តងទៅ ។ ឯណាបាន ? សុំខ្ញុំពីរថ្នាំមកណា!

មាលានីយរង្វើរកាំង កាលបើតារាសំដែងប្រកាសស្តីទូស្តាលដាក់ នាងហាក់ដូចជាមិត្តរាប់ឆ្នាំមកហើយអញ្ជឹង ។ បន្ទាប់មក គេក៏អូស ដៃនារីអោយអង្គុយ ។

- ម៉ោះ! ឃ្លានមិនឃ្លានក៏ដាក់មួយម៉ាត់ពីរកំនរភ្ញៀវទៅណា! ព្រោះអីខ្ញុំហៅបាយណាស់ អត់តាំងពីព្រឹកមកម៉្លេះ !

- អូហ្នា ? ហេតុអ្វីចាំធ្វើដូច្នោះផង ?

- គឺចង់អោយមកដល់ភ្នំពេញឆាប់នោះអី ព្រោះតារានឹកគេម្នាក់ ចង់អោយឆាប់ដល់ នឹងអាលយើញមុខគេ ។

មាលានីនឹកអៀនក្រហមមុខ កាលបើពួកសំនឹរបស់តារាបែប នោះ ។
យើញនាងធ្វើកិរិយាអៀនប្រៀន តារាក៏ស្រងើងឡើងថា ៖

- ហើយនីមាននឹកដល់តារាខ្លះទេ ?

ស្រស់ស្រីមិនឆ្លើយទេ បែរជានៅអង្គុយស្ងៀមស្ងាត់ទៅវិញ ។ ការពិតទៅ នាងកំពុងញាប់ញ័រក្នុងចិត្តយ៉ាងចម្លែកយ៉ាងណាមិន នឹងទេ
ដែលបានទទួលចំណាប់អារម្មណ៍ពីបុរសទីក្រុងលើសំបូង ។ ការពិត គេមានរូបសង្ហា សំនឹពិរោះ ប្រកបដោយមានអំណោយទាន ប៉ុន្តែ នាងទើបតែស្គាល់គេប៉ុន្មាននិង ពេលគេមកលេងភ្នំពេញ ហើយហៅនាងអោយទៅសំរាតក្រចកអោយ ។ ការពិត គេគ្រាន់ តែយកលេសអោយនាងទៅធ្វើក្រចកនោះ ដើម្បីអោយតែបានជួប មុខនឹងបានប៉ះម្រាមនៃរបស់នាងតែប៉ុណ្ណោះ ។ មាលានីមិនទុកចិត្ត បុរសនោះទេ ថាមិនស្គាល់ថាគេជានរណា... នៅលើវប្បក៏មានម្ចាស់ ទៅហើយ... នារីតែងប្រយ័ត្នប្រយែងខ្លួនជានិច្ច ។

យើញនារីនៅស្ងៀម គេក៏ឈប់បរិភោគអាហារហើយងើបដក ខ្លួនឡើង ផ្អែកកៅអី រួចនិយាយថា ៖

- មានរឿងអ្វីដែលមាលានីសង្ស័យពីខ្ញុំមែនទេ ? តើចង់សួរខ្ញុំអ្វី ទេ ?
ខ្ញុំសន្យាថានឹងឆ្លើយដោយពាក្យស្មោះត្រង់បំផុត ។

មាលានីគ្រវីក្បាល ៖

- មិនមានទេ ចាស! គ្រាន់តែមានអារម្មណ៍ថា លោកជាមនុស្សល្អ ម្នាក់គួរអោយរាប់អាន ។

ភ្លាមនោះ តារាញញឹមឡើង ៖

- បើដូច្នោះ រៀនស្គាល់តារាជាងនេះបន្តិចទៅ នោះមាលានីនឹង ស្រឡាញ់តារាជាងនេះមិនខាន ព្រោះតារាជាបុរសបេះដូងបរិសុទ្ធ!

- ពុទ្ធនើយ! ហេតុអ្វីក៏អ្នកខ្លួនម៉្លេះ ? (មាលានីនឹកក្នុងចិត្ត)
តារាក៏ពោលបន្តទៀតថា ៖

- ខ្ញុំបានទទួលច្បាប់ផ្លាស់មកភ្នំពេញវិញហើយ នូវច្នៃ ខ្ញុំនឹងមាន
ពេលមកលេងមាលានីបានញឹកញាប់ជាងមុន ។ តើមាលានីគិតយ៉ាងណាដែរ
បើខ្ញុំសុំមកលេងទីនេះញឹកញាប់ ?

មាលានីសម្លឹងមុខនរ: មួយភ្លែត ក៏ស្រងឹតបចា ៖

- បើសិនមកជារៀងរាល់ លោកអាចអញ្ជើញមកពេលណាក៏បាន ។ ប៉ុន្តែបើមកជាមិត្ត
សូមអញ្ជើញមកក្នុងពេលសំរាកប្រសើរជាង នោះយើងអាចនិយាយអ្វីៗបានទូលាយ
ដោយមិនខ្លាចចិត្តរៀងរាល់ ដទៃដែលមកទីនេះ ។

- អីយ៉ា មាលានី! មានច្បាប់ទម្លាប់វិន័យហាងល្អដល់ហើយហ្ន៎!

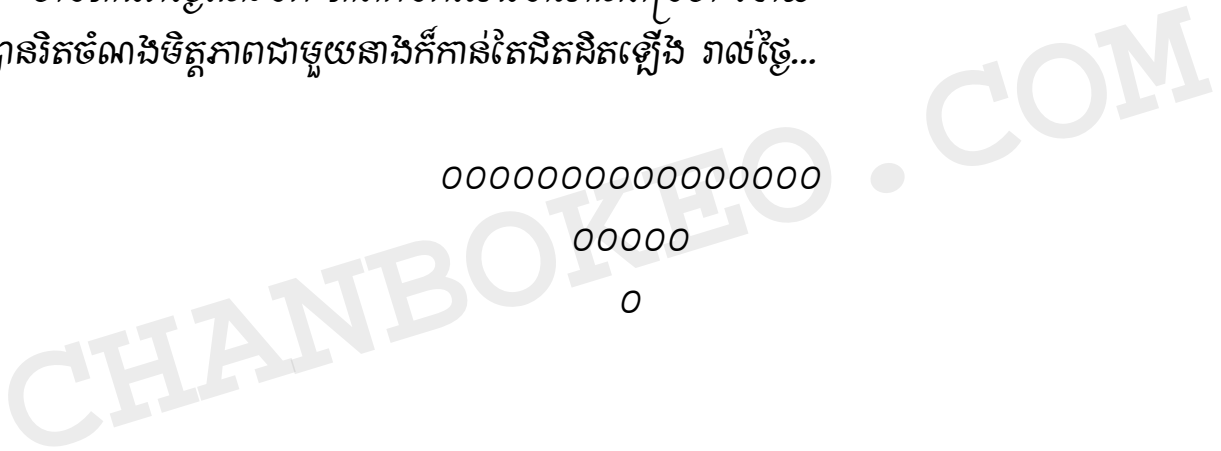
នារីញញឹមចេញធ្មេញរាបស្មើ ធ្វើអោយតារាល្អចកយគន់ឡើង ភ្នឹកអារម្មណ៍តែម្តង ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក តារាក៏មកលេងមាលានីជាប្រចាំ ហើយ
បានរិតចំណងមិត្តភាពជាមួយនាងក៏កាន់តែជិតស្និទ្ធឡើង រាល់ថ្ងៃ...

0000000000000000

00000

0

វគ្គទី៥ ឈាមរក្ស

ក្រុងភ្នំពេញ ឆ្នាំ២០០៧...

នៅក្នុងបន្ទប់ដំណេក...

មាណីប្រែខ្លួនចុះឡើងៗយ៉ាងរសាប់រសល់...

- តើគេទៅណា ?

មាណីសួរខ្លួនឯងដដែលជាដដែល ។ ភ្លាមនោះ នាងក៏នឹក
ភ្នកទៅដល់សំដីដែលសំរោងបាននិយាយប្រាប់នាងថ្ងៃមិញ ពេល ដឹះម៉ូតូជួបគ្នាតាមផ្លូវ
ស្រាប់តែនាងភ្ញាក់ព្រើត នឹកថា ៖

- បងកិត្យា ? ម្សិលមិញបងខឹងនិងខ្ញុំរហូតចង់លោតទឹកសម្លាប់ ខ្លួន ? ពិតមែនឬបង ?
ហើយចុះពេលនេះ បងនៅគិតដូច្នោះ ដដែលទៀតទេ ? មិនបានទេ ?
នីមិនអោយបងស្លាប់ចោលនីទេ ! នីត្រូវការបង... ! បងកិត្យា... !

មាណីនិរលាស់ថាហ្នឹងចេញពីខ្លួន ហើយស្ទុះចុះពីក្រែយ៉ាងរហ័ស
រួចបើកទ្វារចេញទៅក្រៅរកមើលកិត្យាភ្លាម ។ នាងនើរលបៗរក ស្រមោលកិត្យានៅក្នុងផ្ទះ
តែមិនឃើញនាយសោះ ។ រំពេចនោះ

នារីឃើញបងស្រីរបស់នាងនៅចង្រ្កានបាយកំពុងរៀបចំខ្ទប់អាហារ សំរាប់ទៅធ្វើការព្រឹកស្អែក ។
លុះសួរបងស្រីនាងទៅ ម៉ាល់យក្រវី ក្បាលប្រាប់ថា នាងមិនបានឃើញកិត្យាចេញពីបន្ទប់ទេ ។

ពេលនោះ យប់បន្តិចហើយ... អ្នកនៅក្នុងផ្ទះទាំងអស់ម៉ាល់
ក៏ចូលនិស្រាវរស្រីដំណេកសល់ ។ មាណីមិនហ៊ានដាស់ម្តាយខ្ញុំពុក របស់នាងសួររកកិត្យាទេ

ព្រោះខ្លាចក្រុមគ្រួសារទាំងមូលភ្ញាក់ផ្អើល នើររកនាយទាំងយប់ខានលេកខានពួន ។ ទីបំផុត
នាងសំរេចចិត្ត បើកទ្វារចេញមកក្រៅ តាមរកកិត្យា ក្រែងលោកនៅសំរុកនៅ
តាមតួបទំនេរណាមួយតាមផ្លូវម្តុំៗនោះ ។ ចរាចរតាមផ្លូវស្ងប់ស្ងាត់ ទៅហើយ
នៅសល់តែពន្លឺភ្លើងគោមសម្បូរៗតាមផ្លូវថ្នល់ បំភ្លឺដី ទីក្រុងយ៉ាងទន់ខ្សន់ខ្សោយ ។

មាលានីនើរចុះនើរឡើងទាំងចិត្តក្រហល់ក្រហាយកន្លះៗ រកថា មិនត្រូវ ។ លុះនើរយូរៗទៅ
ស្រាប់តែនាងមានអារម្មណ៍ថាឈឺ
បាតដើងហើយលាមកតូចក៏កាន់ដើងនាងស្អិតៗយ៉ាងក្រាស់ឃ្នឹក ។ ពេលនាងឈ្លោកមើលទៅ
ទើបនឹងដឹងថា នាងភ្លេចពាក់ស្បែកដើង ពេលចេញពីផ្ទះមក

ព្រោះតែភ្នំបារម្ភរបស់នាងចំពោះសុខទុក្ខកិត្យា ខ្លាំងពេក ។ មាលានីបែរចុះបែរឡើង
រំពៃរកមើលស្រមោលស្វាមី របស់នាង ប៉ុន្តែស្ងាត់ច្រៀម មិនឃើញស្រមោលមនុស្សណាមួយ
គួរអោយកត់សំគាល់ទេ ។

អស់ចិត្តហើយ នាងក៏ដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះ ផ្អែកនឹងសសររោង
លក់ចេកចៀនដំឡូងចៀនមួយដែលនៅទំនេរស្ងាត់ ។ រំពេចនោះ មាលានីក៏យំខ្សឹកខ្សួលឡើង
ព្រោះតែនាងគ្មានមធ្យោបាយថានឹងទៅ តាមរកកិត្យានៅទីណាអោយឃើញឡើយ ។

ចៃដន្យ ស្រាប់តែមានដៃមួយមកចាប់ស្មាបាតនាងអង្គុយឡើង
ធ្វើអោយមាលានីភ្ញាក់ព្រើតបែររកមើល ក៏ប្រទះនឹងតាចាស់ម្នាក់ ៖
- នើររកពីណាមកមីនាង ? តាណែកនៅក្រោមសំយាបផ្ទះខាងក្រៅ
ឃើញមីនាងឯងនើរចុះនើរឡើងយ៉ាងខ្លាំងខ្លាញ់ ទើបចេញមកសួរ
នេះមីនាងឯងបាត់កូនមែនទេ ?

មាលានីគ្រវីក្បាល តែមិនហ៊ានឆ្លើយទេ ថានាងកំពុងបាត់ប្តី ។ ភ្លាមនោះ
នាងក៏យកដៃដូតទឹកភ្នែកឡើង ហើយស្រនីតបរិញ្ញាថា ៖

- ប្រហែលជាខ្ញុំមមើលនើរហើយតា ! សូមអរគុណដែលតាបានដាស់ ខ្ញុំអោយភ្ញាក់ ! អញ្ជឹង
ខ្ញុំសូមលាទៅវិញសិនហើយ ។ សូមតាចូល សំរាន្តវិញចុះ ។

ថាហើយ នាងក៏សំពះលាតាចាស់នោះ នើរថយក្រោយត្រឡប់ ទៅផ្ទះនាងវិញ
ក្នុងចិត្តបន់ស្រន់ថា ៖

- បើសិនយើងជាគូនឹងគ្នាពិតប្រាកដ សូមបារមីវត្ថុសក្តិសិទ្ធិជួយ
តម្រូវតម្រង់នាំចិត្តបងកិត្យាអោយត្រឡប់មកផ្ទះ ពេលឥឡូវនេះផង ព្រោះខ្ញុំបារម្ភពីគាត់ណាស់ ។

កំពុងតែដើរឈ្មោះក្រ គ្រាប់តែនាងមានអារម្មណ៍ថា មាន
ស្រមោលមនុស្សម្នាក់ដើរតាមនាងពីក្រោយ ។ មាលានីងើបមុខ ឡើង
បែរក្រោយក៏ប្រទះឃើញកិត្យាអោយជ្រងោតែម្តង ៖

- បងកិត្យា ?
- បាទ!

គ្រាន់តែពួស៊ីឆ្លើយតបនេះភ្លាម មាលានីងរត់ទៅស្រវា អោបកិត្យាយ៉ាងណែន
ហើយក៏យំខ្សឹកខ្សួលឡើង ៖

- បងកិត្យា! បងមកពីណាហ្នឹង ? នឹងទេ ថាមាលានីងភ័យព្រួយ ហើយបានម្តីបងប៉ុណ្ណា ?

កិត្យាភ្ញាក់ព្រើត លូកដៃស្រវាអោបនារីផ្តាច់នឹងលង្វែកទ្រូង
របស់គេទាំងបេះដូងរំដើបរដួលរកទីបំផុតគ្មាន កាលបើឃើញនារី ស្រក់ទឹកភ្នែកដោយសាររូបគេ
៖

- អូននី! បងមកវិញដោយសុខសប្បាយហើយតើហ្នឹង ឥឡូវ យើងគួរញញឹមដាក់គ្នាវិញ ណាអូន!

មាលាស្រងើង យកដៃអង្អែលខ្លួននារីបង្ហើរៗយ៉ាងថ្មមៗផង ហាក់ដូចជាប្រាថ្នាល្អដល់លោម
អោយចិត្តនាងរលាយកង្វល់ពីការភិត ភ័យដែលបានរូបគេទាំងកណ្តាលយប់ ។

បន្តិចមក គេក៏កាន់ដៃមាលានី ដើរត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។

- នី! ដើរអូនកើតអីហ្នឹង ?

កិត្យាសួរ ព្រោះឃើញប្រពន្ធដើរហ្នឹងខ្លីតៗ ។

- គឺប្រហែលជាមុតបន្លា ឬអំបែងដបអីហើយ ព្រោះនីភ្លេចពាក់ ស្បែកដើង (មាលានីងឆ្លើយ)

កិត្យានឹកអាណិតមាលានីជ្រួតក្នុងឱរា កាលបើដឹងថា នារីខ្វល់
ខ្វាយពីសុខទុក្ខរបស់ខ្លួនរហូតដល់ភ្លេចពាក់ស្បែកដើង មុននឹងរត់
ចេញមកតាមរកនាយនៅខាងក្រៅផ្ទះ ។ គេក៏ទុចនំណើរដឹកហើយ
ងាកបែរមកត្រកងប្រពន្ធលើកបីឡើង ៖

- អញ្ជឹង នីមិនបាច់ដើរទេ ខ្លាចមុតអំបែងកែវថែមទៀត... ចាំបង បីអូនទៅផ្ទះវិញ ។

មាលានីនៅស្ងៀម សម្លឹងមើលកិត្យាបីនាងរហូតដល់ផ្ទះ ព្រោះ នាងក៏មានអារម្មណ៍ថា
ដើងរបស់នាង កំពុងពើតឆ្ងាតិបាកទ្រាំ ណាស់ទៅហើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នាងមានអារម្មណ៍ថា
ខ្លួនកំពុងមាន សេចក្តីសុខណាស់ដែលបានទទួលការបីត្រកងពីស្វាមី ។

ពេលលឺអ្នកទាំងពីរបើកទ្វារចូលមក គេក៏ប្រទះម៉ាលីយដែល

កំពុងដើរចេញពីផ្ទះបាយមកដែរ ។ មាល័យភ្នាក់ក្រញាងសួរថា ៖

- ប្អូនទាំងពីរទើបនាំគ្នាមកពីណាហ្នឹង ?

កិត្យាញញឹម ហើយឆ្លើយថា ៖

- បាទ! មកពីនាំគ្នាស្នេហ៍ទៅអង្គុយមើលលោកខែនៅខាងក្រៅ!

- អូហ៍ ?... អញ្ជឹងហ្នឹង ? ចេញទៅមើលលោកខែ ស្លូតត្រង់ក

ក្នុងកុនចិនបុរាណនិលហើយហ្នឹង!... ឡុយផែនតេមែន!

មាល័យញាក់ស្មារហើយដើរគេចទៅចូលគេងបាត់ទៅ ។

នៅក្នុងបន្ទប់គេង...

កិត្យាយកទឹកក្តៅមកលាងសំអាតជើងអោយប្រពន្ធ រួចហើយ
យកថ្នាំមកលាបអោយតាមស្នាមមុតប៉ុន្មានកន្លែងនោះ បន្ទាប់មកក៏
យកស្បែកមករុំជើងអោយនាងព្រមទាំងស្រីនីថា ៖

- នី! ថ្ងៃក្រោយអូនកុំចេញទៅក្រៅផ្ទះពេលយប់ទៀតណា! នៅ
ខាងក្រៅមិនមានសុវត្ថិភាពស្លូតក្នុងផ្ទះយើងទេ ជាពិសេស ចំពោះ អូនជាស្រី
ចេញក្រៅយប់ព្រលប់ ខ្លាចចោរខ្លាញ់ប្រមាថជីវិត ។

មាលានីសម្លឹងមុខកិត្យាយ៉ាងយូរទើបឆ្លើយវិញថា ៖

- បើសិនបងកិត្យាមិនចេញទៅណាមកណាពេលយប់ នោះមាលានី
មិនចេញទៅក្រៅពេលយប់ទៀតឡើយ...

ឮដូច្នោះ មាលាពក៏ស្រវាចាប់ដៃមាលានីមកកាន់ ហាក់ចង់ផ្តល់
នូវភាពកក់ក្តៅក្នុងចិត្តចំពោះនារី រួចហើយពោលតបថា ៖

- បងមិនទៅណាទេ អូននី! ប្រពន្ធរបស់បងនៅទីនេះ! បងត្រូវ តែត្រឡប់មកទីនេះវិញ
ជានិច្ច ។

- ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះ បងក៏ដើរចោលអូនទៅ...

- នោះ ព្រោះបងមិនចង់អោយអូនមានអារម្មណ៍ទើសទាល់ចង្អៀត
ចង្អល់ ចំពោះវត្តមានរបស់បងនោះអី ។

- នរណាជាអូននីទើសទាល់ចង្អៀតចង្អល់ចំពោះរូបបងនោះ ?

- គឺ... មកពីបងយើញអូនមានកិរិយាហាក់ស្លូតជាមិនចង់អោយបង នៅជិតៗក្បែរៗអូនទីនេះ ។

រំពេចនោះ មាណសីរំកិលខ្លួនទៅជិតកិត្យា ហើយយកដៃលូក ក្រសោបចង្កេះនរៈ
រួចយកកេសាផ្នែកទៅលើទ្រូងរបស់គេ បន្ទាប់ មកក៏ស្រងឹតថា ៖

- យល់ខុសហើយ បងកិត្យា! ការពិត.. នឹងនៅជិតបងណាស់! ហើយ...
នៅពេលដែលបងនឹងចេញពីបន្ទប់យើងទៅ អ្នកតែងតែ មានអារម្មណ៍ថា
បេះដូងរបស់អ្នករងាក្រែកលែង... ពេលនោះអ្នកក៏
បត់ក្នុងចិត្តអោយបងវិលត្រឡប់មកផ្តល់ភាពកក់ក្តៅ...និងរូបអ្នក...

កិត្យាមានការភ្ញាក់ផ្អើលនឹងកិរិយានារីចំពោះរូបគេ ពេលនោះ អ្វីម៉្លេះទេ! គេរំភើបចិត្តណាស់...
រំភើបក្រែកលែងស្ទើរតែហើបជើង ពីសី ។ ភ្លាមនោះ គេក៏លាតដៃស្រវាក់ក្រសោបអោយមាយាណសី
វិញយ៉ាងណែនពេញរង្វង់នៃរបស់គេ រួចហើយដាក់ថ្ពាល់នរៈផ្អិតផ្អឹប នឹងថ្ពាល់របស់មាណសី
ដើម្បីអោយបេះដូងទាំងទ្វេហា មានឱកាស បន្តរង្វាក់ឆ្លើយឆ្លងគ្នាទៅវិញទៅមក
សម្តែងនូវទឹកចិត្តមេត្រី ចំពោះគ្នាយ៉ាងជាក់ច្បាស់ជាលើកដំបូងយ៉ាងយូរ...

ការពិត នរៈរង់ចាំពេលនេះយូរហើយ... រង់ចាំទទួលនូវសេចក្តី
ស្នេហាដ៏បរិសុទ្ធនៃមាយាណសីព្រមប្រគល់មករូបគេ នោយសេចក្តី ពេញចិត្តពេញថ្លើមបំផុត ។

បន្តិចមក គេក៏ស្រងឹតខ្សឹបខ្សួញដាក់ត្រចៀកនារីថា ៖

- បងស្រឡាញ់អ្នកណាស់ មាណសី! បងស្រឡាញ់អ្នកយូរហើយ
ហើយក៏រង់ចាំថ្ងៃដែលអ្នកស្ម័គ្រចូលខ្លួន មករស់នៅក្នុងលង្វែកទ្រូង របស់បងជានិច្ច នូវគ្នានៃនរៈ!
ស្នេហារបស់បងគ្មានការបង្ខំចិត្តទេ... គឺបងមានតែស្លឹងចិត្តស្រឡាញ់សំរាប់ប្រគល់អោយអ្នក
គ្រប់វិនាទី ទាំងអស់ ។ ពេលនេះ បងរំភើបចិត្តណាស់ដែលបានទទួលនូវ
ចម្លើយស្លឹងចិត្តរបស់អ្នក យ៉ាងទន់ភ្លន់ផ្អែមល្ហែមចំពោះបងវិញ...! នី! បងស្រឡាញ់អ្នក!
បងស្រឡាញ់អ្នកណាស់ ម្ចាស់ស្លឹងចិត្តបង!

រួចហើយ គេក៏ដាក់នាសាចៃថើបថ្ពាល់នារី ទាំងបេះដូងរន្ធត់ ញាប់ញ័ររកទីបំផុតគ្មាន ។
មាណសីក៏ញញឹមឡើង ទទួលយកការ ថ្នាក់ថ្នមរបស់ស្វាមីនោយពេញចិត្តពីក្នុងបេះដូង
លែងមានបញ្ហា ឥរិយាបថណាដែលបង្ហាញថា នាងមានការទើសទាល់នៅក្នុងចិត្តនូវ
ពេលមុនៗទៀតឡើយ ។ រាត្រីនោះ គូភាវៈទាំងទ្វេហាបានផ្អែកចិត្ត ផ្អិតកាយ
ជាគូស្វាមីភរិយានិងគ្នា យ៉ាងផ្អែមល្ហែមសុខសុមរមនា ក្រែកលែង ។

ភ្លឺស្រាងៗ... មេឃក៏ចាប់មានពន្លឺសាជាថ្មី...

- ងើបទៅណាហ្នឹង អ្នកនឹង ?

- គឺទៅដំណាំបបរពេលព្រឹកជូនបងពិសានោះអី !

- តែបងមិនទាន់ឃ្នានទេ... នៅគេងក្បែរបងនេះសិនហើយ

ព្រោះបងនៅចង់ថ្នាក់ថ្នូមប្រពន្ធរបស់បងបន្តិចសិន...

មាលានីញញឹម ហើយស្រសីថា ៖

- នីមិនទម្លាប់ក្រោកក្រោយថ្ងៃរះទេ នាំតែជាគំរូរក្រក់ដល់បួនៗ...

- តែនេះជាពេលវេលាសុភមង្គលរបស់គូស្រករថ្មី គ្មាននរណាគេ មើលបំណាំយើងទេ អ្នក !

នារីយកដៃអង្អែលទ្រូងស្វាមី ហើយស្រសីតបថា ៖

- ពេលវេលារបស់យើងនៅសល់សែសិប ហាសិបឆ្នាំតទៅមុខ

ទៀតឯណោះណាំបង ! តោះក្រោកឡើង រកលប់លាងមុខណាំ

ទាន់នៅព្រហាមព្រឹកមានទឹកសន្លឹមបរិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលបានពី ទេវតាចំពោះយើងទាំងពីរផង ។

តែកិត្យាមិនសុខចិត្តទេ គេបែរជាទាញដៃនាងឆ្កួលទៅលើទ្រូង របស់គេវិញ

ហើយស្រសីអោបកាយនាងសាជាថ្មី ៖

- អញ្ជឹង ! សុំចើបមួយសិនណាំ មុននឹងក្រោកចេញទៅ !

ថាហើយ គេចើបផ្តាស់ប្រពន្ធខ្លីត ធ្វើអោយនាងខ្លាញ់ លួចក្តិត សាច់ស្មាមាណាពេលឯ

រួចហើយក៏សើចកខ្ចីកឡើង ៖

- លេងខូចណាស់ បងឯងនេះ ។

ថាហើយ មាលានីក៏ទាញក្រមាប្រក្រសោបខ្លួន រួចងើបងើរចេញ ពីបន្ទប់របស់នាង

ទៅរកភ្នំតទឹកជ័រខ្លួននៅក្នុងបន្ទប់ទឹក ។

នៅខាងក្រោយផ្ទះ មាលានីឈរពូតខោអាវហាលតែម្នាក់ឯង ។

- អរុណសួស្តី មាលានី !

ឆិកាបែរមុខយ៉ាងរហ័សរកម្ចាស់សម្លេង ក៏ប្រទះឃើញបុរស សង្ហាម្នាក់

ឈរអើតពីម្ខាងរបងមក ។ មាលានីញញឹមស្អួតតបរិញ រួចហើយបែរចេញធ្វើមិនដឹង ។ ភ្លាមនោះ

បុរសស្រសីថា ៖

- នៅខឹងនឹងបងទៀតហ្នឹង សារីរូបស្រស់ ? ខឹងរហូតដល់សុខ ចិត្តរៀបការយ៉ាងឆក់កណ្តៀត

ដោយឥតមានប្រាប់ញាតិណាមួយ ម៉ាត់ អញ្ជឹងហ្នឹងអ្នក ?

ភ្លាមនោះ នារីក៏ជ្រួញចិញ្ចើម ហើយស្ទុះនើរចេញពីទីនោះ យ៉ាងលឿន
ស្រាប់តែបុរសនោះលោតរឹង ឆ្លងរូបងមកចាប់ដៃនាង យាត់អោយឈប់យ៉ាងរហ័ស ៖

- នី! កុំអាលទៅណា! មើល បងសុំនិយាយពីរបីម៉ាត់អោយនឹង
ស នឹងខ្មៅបន្តិចមើល!

មាលានីស្រវាចេះដៃបុរសចេញពីដៃនាង ហើយឆ្លើយថា ៖

- សូមទោស សុំនិយាយ! យើងគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយគ្នាទេ ។
- តែបងមាន!... មានច្រើនណាស់ ដែលបងចង់និយាយជាមួយ អូននី!
- សូមទោស! ខ្ញុំរៀបការមានប្តីស៊ីហើយ សុំមេត្តាកុំរំខានជីវិត របស់ខ្ញុំទៅទៀត!

មាលានីក៏បែររឹងបោះជំហានចូលទៅក្នុងផ្ទះវិញ ស្រាប់តែបុរស ព្រៃសកពីក្រោយទៅថា ៖

- រៀបការហើយ ក៏អាចលែងលះវិញបានដែរ! យ៉ាងណាក៏បង នៅតែស្រឡាញ់មាលានីជានិច្ច!

និយាយពីកិច្ចការដែលនៅក្នុងបន្ទប់វិញម្តង...

កិច្ចការសម្លឹងតាមប្រពន្ធដែលនើរចេញទៅ ទាំងទឹកមុខញញឹម រីករាយដាក់នាង ។ បន្ទាប់មក
គេក៏ស្រវាទាញថាហ៊ឹមកអោបថើប ដោយក្តីរំភើបក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង រួចស្រាប់តែ
គេនឹកឃើញអ្វីម្យ៉ាង ក៏ស្រវាលាតថាហ៊ឹមបស់គេទាំងពីរលាតមើលម្តងទៀត ។ បន្តិចមក
កិច្ចការបែរខ្លួនយកដៃស្នាមអង្គុល ពិនិត្យមើលកន្ទួល ដែលក្រាល ទទួលការរួមរក្សមេត្រី
រវាងគេនឹងមាលានី កាលពីយប់មិញ ។ ភ្លាមនោះ គេជ្រួញចិញ្ចើមក្រញូរភ្លឹបតែម្តង ៖

- មាលានី ? តើអូនជាក្រមុំបរិសុទ្ធឬទេ ? ឬក៏អូនធ្វើពិធីក្រមុំ បរិសុទ្ធ ដើម្បីបន្តភ្នែកបង ?
អូន... មានគ្លាប់ឆ្លងកាត់ជីវិតជាមួយ បុរសណាម្នាក់ពីមុនមកមែនទេ អូននី ?
ហេតុអ្វីក៏...គ្មានឈាមរក្ស បញ្ជាក់នូវព្រហ្មចារីយ៍របស់នារីក្រមុំសោះអញ្ចឹង ? បងមិនយល់ទេ
អូននី ? ហេតុអ្វីក៏ដូច្នោះទៅវិញ ?

ពេលនោះ កិច្ចការមានអារម្មណ៍ថា ចេះដឹងរបស់គេកន្ត្រាក់ភ័យ ឡើង
ធ្វើអោយឈាមរត់ច្រាលពេញភ្នែក រកមើលអ្វីមិនឃើញទេ
ឃើញតែដំណក់ទឹកភ្នែកនៃក្តីអាសនាបឈ្នួលក្នុងចិត្ត ដែលគេមិន
បានទទួលចំណងដៃជាព្រហ្មចារីយ៍បរិសុទ្ធរបស់នារីក្រមុំម្នាក់... ដូច
ដែលគេបានប៉ងទុកពីមុនពេលរៀបការមាលានី ។

ទប់អារម្មណ៍មិនបាន គេក៏ឈឺជាហំបោះចេញទៅក្រៅបន្ទប់ រួច
ហើយក៏ចាប់បោចកន្ទេលទម្លាក់ពីលើជ្រែក ។

- មានរឿងអ្វីហ្នឹង កិត្យាកូន ?

កិត្យាបែរមើលទៅមាត់ទ្វារ ឃើញម៉ែងម៉ៅនឈរធ្វើស្រឡាំង
កាំងដែលឃើញនាយស្រវាទាញកន្ទេលបោចទម្លាក់ពីជ្រែក ។ នោយ ខ្លាចចិត្តចាស់ៗ
គេក៏ទម្លាក់ដៃចុះ ស្រវាកន្ទេលមកក្រាលលើជ្រែក របស់គេវិញ ហើយឈ្មោកមុខស្រងឹត ៖

- សូមទោសម៉ែ! គឺ...ខ្ញុំយល់សប្តិមិនល្អ!

ពួនច្នោះ ម៉ែងម៉ៅក៏គ្រវីក្បាល ហើយមានប្រសាសន៍ថា ៖

- រៀនពន្លត់ចិត្តខ្លះទៅ ណាំកូន! សូម្បីតែយល់សប្តិអាក្រក់ ទប់ ចិត្តមិនបានទៅហើយ
ចុះទំរាំបើមានរឿងនៅក្នុងគ្រួសារទៀត តើកូននឹងទប់អារម្មណ៍យ៉ាងណាបានទៅ កូនប្រុសម្តាយ ?
រៀនទប់ រំងាប់ចិត្តបន្តិចទៅណាំកូន!

ពោលចប់ គាត់ក៏នើរចេញទៅ ។ កិត្យាល្មើរក្តាប់ដៃខាំឆ្មេញ មួយស្របក់ក៏ចាប់អារពាក់
ហើយនើរចេញពីបន្ទប់ទៅតាមប្រពន្ធ ស្រាប់តែដល់គ្នាម្យ៉ាងជាមួយមាណាសី
ដែលកំពុងរត់ចូលមកក្នុងផ្ទះ វិញ ។ ភ្លាមនោះ គេបានឮសម្លេងបុរសស្រែកពីក្រោយខ្នងនារី
មកថា ៖

- រៀបការហើយ ក៏អាចលែងលះវិញបានដែរ! យ៉ាងណាក៏បង
នៅតែស្រឡាញ់មាណាសីជានិច្ច!

គេភ្ញាក់ព្រើត លូកស្រវាចាប់ដៃប្រពន្ធជាប់ ហើយដាក់មុខអើត ចេញទៅក្រៅ
ស្រាប់តែប្រទះបុរសសង្ហាមួយរូបកំពុងឈរស្រែក ដាក់មាណាសីពីចម្ងាយមក ។

កិត្យាភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ ជាពិសេស ចំពោះពាក្យដែលបុរសនោះស្រងឹតខ្លាំងៗអំបាញ់មិញនេះ ។ គេក៏
ចាប់ដៃមាណាសីយ៉ាងណែនហើយសួរថា ៖

- តើបុរសម្នាក់នោះជានរណា ? ហេតុអ្វីឆ្ពោះរបងមកស្រែកអង្វរ អាត់ស្តី នៅទីនេះ
នោយមិនខ្លាចរែងចិត្តប្តីរបស់គេ ?

មាណាសីក្រឡាក់ដៃចេញហើយនិយាយថា ៖

- បងកុំច្របាច់ដៃបង្ខំអោយខ្ញុំឆ្លើយ មើលតែខ្ញុំនេះជាអ្នកទោស
អញ្ចឹងម៉ែស្រី! បើចង់ដឹងថាគេជានរណា ម៉េចមិនទៅសួរគេទៅ ?

ឆិតាគំហកហើយជ្រួញចិញ្ចើមដាក់កិត្យា បន្ទាប់មកក៏រត់គេចរឺង ចូលបន្ទប់បាត់ទៅ ។
តែកិត្យាមិនបានរត់ទៅតាមមាណសីទេ ។ គេ បែរជាមកប្រឈមមុខនឹងស៊ុនហេង
ដែលកំពុងសម្តែងទឹកមុខ កន្ទះៗ យ៉ាងចម្លែកបំផុត ។

- តើ លោក! ទីនេះជាផ្ទះរបស់យើង! សូមមេត្តាយោគយល់ព្រម ដែលផងបាទ!

កិត្យានិយាយទំនងចង់បណ្តេញបុរសនោះ អោយផុតពីរបងផ្ទះ របស់ខ្លួន ។
ចែងនូវបុរសនោះបែរជាសើច ហើយឆ្លើយវិញថា ៖

- នរណាថា ទីនេះជាផ្ទះរបស់លោក ? ការពិត ទីនេះជាផ្ទះនៃនី របស់ខ្ញុំទេ

គ្រាន់តែខ្ញុំអោយគ្រួសារមាណសីជ្រកនៅបណ្តោះអាសន្ន តែប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះ
ល្មមដល់ពេលហើយទេនឹង ដែលគ្រួសារ មួយនោះត្រូវបង់ថ្លៃឈ្នួលផ្ទះ ឈ្នួលនី
អោយសមនឹងតម្លៃទីផ្សារ បច្ចុប្បន្ន ព្រោះខ្ញុំនេះដូចជាយោគយល់គ្រួសារមាណសី យូរខែយូរ ឆ្នាំ
ជ្រុលបន្តិចហើយ ។ ការពិត... គឺមកពីខ្ញុំនេះវាឆ្គួត... ឆ្គួតនឹង ស្តេហា
ទើបដឹករបស់ខ្ញុំវាឡាំឆាអស់រលីងយ៉ាងនេះ !

គេនិយាយផង ធ្វើទឹកភ្នែករលីងរលោងផង រួចក៏លោតឆ្លោះ របងចេញទៅវិញ
ទុកអោយកិត្យាឈរស្រឡាំងកាំង មើលតាម កិរិយាបុរសទាំងឡាយផ្សេងផ្សា
ហើយក៏ខឹងប្រចណ្ណ់ប្រពន្ធ ពេញដើមទ្រូងផង ស្ទើរតែទ្រាំមិនបាន រហូតចង់តែស្រែកអោយ
ឆ្លើយអ្នកជិតខាងទាំងព្រឹកតែម្តង ។

- មាណសី! តើអ្នកមានចំណងចិត្តស្តេហាជាមួយបុរសនេះយ៉ាងណា នែ
ទើបម្នាក់ៗមានកិរិយាមានសំនីប្រកបដោយពិរទ្ធយ៉ាងនេះ ? (កិត្យាគិតក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង)
បងមិនយល់ទេ មាណសី! បងមិន យល់ទេ!

ហេតុអ្វីបងក្លាយជាក្របីកម្លោះអោយប្រពន្ធពាក់ស្នែងចង
កន្ទះអូសច្រមុះបានយ៉ាងងាយបែបនេះ ? តើហេតុអ្វី បងក្លាយជា
មនុស្សឆ្លាតក្នុងសំណាញ់ស្តេហាត្រីកោណផង ? ពេលនេះ បងគួរ តែស្រឡាញ់អ្នកទៅទៀតទេ
ឬក៏យើងត្រូវចែកផ្លូវគ្នាត្រឹមនេះ ?

ភ្លាមនោះ មីងមៀននិងពូនងរត់ចេញមកអើតមើល ព្រោះគាត់
បានឮសម្លេងស៊ុនហេងស្រដៀងខ្លាំងៗនៅក្រោយផ្ទះ ។ ប៉ុន្តែ លុះ ឃើញស៊ុនហេងត្រឡប់ទៅវិញ
ហើយឃើញកិរិយាចម្លែករបស់ កិត្យា គាត់ក៏កេះក្តាមីចង្អែក នាំគ្នាដើរចេញទៅ ។

បែរមកមាលានីវិញ...

គ្រាន់តែនារីដើរមកដល់មាត់ទ្វារបន្ទប់របស់នាងភ្លាម ស្រាប់តែ
ប្រទះនឹងថាហ៊ីរបស់នាងធ្លាក់ជ្រុះនៅមាត់ទ្វារ ។ មាលានីភ្ញាក់ព្រើត អោនស្រវាវើសឡើង
យកមកអោបផ្ទាប់នឹងទ្រូង ដោយក្តីរន្ធត់ចិត្ត រួចហើយក៏ដើរចូលក្នុងបន្ទប់
ស្រាប់តែភ្ញាក់ក្រញាងលើសមុនទៅ ទៀត
ដោយឃើញខ្លឹមមង្គលរបស់នាងនិងកិត្យាធ្លាក់ជ្រុះរហ័ស របាយពាសពេញបន្ទប់ ។
ចំណែកឯកន្ទេលក្រាលទទួលពរមង្គល រវាងនាងនិងកិត្យាក្លាយជាបកត្រឡប់ឡើង ក្រាលទទឹងគ្រែ
យក ខាងខុសក្រាលមកលើវិញ ខុសពីបែបបទដើមអស់រលីង ។

- មានរឿងអីហ្នឹង បងកិត្យា ? (មាលានីស្រងឹតខ្សឹបខ្សែម្នាក់ឯង)

ពេលនោះ នារីយើងរន្ធត់ចិត្តចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹងទេ ដែល

សុខៗជីវិតគ្រួសារនឹងថ្មីស្រឡាងរបស់នាងប្រែក្រាបច្រកដោយមិន ដឹងហេតុផល ។
នាងក៏ស្ទុះទៅបកកន្ទេលរៀបជាថ្មី ហើយវើស ខ្លឹមមង្គលមកដាក់លើគ្រែវិញ... បន្ទាប់មក
ក៏អង្គុយអោបថាហ៊ី សម្លឹងខ្លឹម គិតតែម្នាក់ឯងទាំងអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់ ។

ស្តួនស្តើបដើរបានឈានចូលមកដល់បន្ទប់ ។ មាលានីយកដៃ ជូតទឹកភ្នែកចេញពីផ្នែមុខ
ហើយបែរក្រោយ ស្រាប់តែឃើញកិត្យា ធ្វើមុខក្រញាត់ដាក់នាង ថែមទាំងគំហកដោយកំហឹងថា ៖

- បុរសម្នាក់នោះជាសង្សារ ឬជាប្តីដើមរបស់អូន ? ហេតុអ្វីគេធ្វើម ធំ
ហ៊ានឈ្លានពានប្រមាថកិត្តិយសរបស់បងជាប្តីទាំងព្រឹកព្រហាម បែបនេះ អូននី ? ឆ្លើយមក !
ឆ្លើយប្រាប់បងមក !

មាលានីលេបទឹកមាត់ភ្លឹក រំងាប់ភាពពុះកញ្ជ្រោលនៅក្នុងចិត្ត រួចហើយក៏តប ថា ៖

- រំលត់ភាពតក់ហល់នៅក្នុងបេះដូងសិនទៅ បងកិត្យា ! អូនមិន និយាយជាមួយបងទេ
កាលបើបងកំពុងមានកំហឹងពេញខ្លួនយ៉ាង ដូច្នោះ ព្រោះបើនិយាយ ក៏យើងស្តាប់គ្នាមិនបានដែរ ។

តែកិត្យាទប់ចិត្តមិនបានទេ ។ គេបែរជាឆ្លើយថា ៖

- យ៉ាងម៉េច ? សុំពេលដើម្បីគិតរកល្បិចមកភូតកុហកបងមែនទេ
មាលានី ? នេះ អូនយល់ថាបងល្ងង់ដូចក្របីណាស់មែនទេ បានជា
ធ្វើមានយាទបែបនេះដាក់បង ? ឬក៏អូននៅរាល់យប់សម្លាក់នោះ ណាស់ទៅឬ
ទើបធ្វើប្រកាសបងខ្លើមប្តី ដល់ថ្នាក់ហ្នឹង ? ឬព្រោះតែ អូនចង់បញ្ឆោតគេ
ទើបអូនប្រញាប់យល់ព្រមរៀបការនឹងបងទាំង តក់ហល់ ដោយឥតប្រកែកមួយម៉ាត់ដូច្នោះ ?

- កុំនិយាយបែបនេះ បងកិត្យា! បងស្រីបែបនេះ នឹងជាមើល ងាយកិត្តិយសអ្នកពេកហើយ!
គ្រាន់តែព្រមយោគនេះភ្លាម កិត្យាក៏ច្រត់ចង្កេះឡើង ៖

- អូហ្ន! អ្នកនៅស្គាល់ពាក្យថា កិត្តិយសនៃរូបសម្រស់ មាណសី ? បើ នូវច្នោះ
សូមអ្នកនិយាយប្រាប់បងផងមើល ថា នារីក្រមុំដែលរៀបការ ផ្សំនំណែកជាមួយប្តី
ដោយគ្មានព្រហ្មចារីយ័រជាចំណងនៃរាត្រីមង្គល នោះ តើគួរទទួលកិត្តិយសយ៉ាងម៉េចដែរ ?

- បងនិយាយអ្វីហ្នឹង បងកិត្យា ?

- មនុស្សយើងអស់អំហើយ ល្អអាក្រក់ ខុសត្រូវ យើងអាចយល់ នឹងដោយខ្លួនឯង
ដោយមិនបាច់គេប្រាប់ផ្តន្ទាអោយព្រមព្រៀងច្រើន ដឹងទេ ។ បងនិយាយប៉ុន្តែហ្នឹង
អ្នកល្មមយល់ហើយ មាណសី!

ថាហើយ គេក៏ស្រវាវាលីសចេញមក ហើយអូសខោអាវញ៉ែក យ៉ាងរហ័ស ។
មាណសីភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ ចំពោះកិរិយារបស់គេ ។

- គិតទៅណាហ្នឹង បងកិត្យា ?

- ទៅណាក៏ដោយ ស្រេចតែបងទេ ។

- តែអ្នកមិនអោយបងទៅទេ!

- តើអ្នកមានអំណាចអីមកយាត់បងនោះ ?

- នីមិនមានអំណាចទេ តែនីជាប្រពន្ធបង មានសិទ្ធិយាត់ប្តីមិនឲ្យ ទៅក្រៅ ។

- បើបងជាប្តីមែន ចូរពន្យល់បងបង្កិតមក ថា បុរសដែលស្រែក

ឡោងៗនៅខាងក្រៅអំបាញ់មិញនោះជានរណា ? ហេតុអ្វីគេបន់ អោយអ្នកលែងលះពីបង
ដើម្បីគេ ?

- គេនិយាយតែគេ ហេតុអ្វីក៏ដាក់ទោសអ្នកផង បងកិត្យា ? អ្នក

មិនមានគម្រោងអ្វីនឹងគេនិយាយនោះទេ...

តែទ្រូងកិត្យាកំពុងក្តៅខ្លាំងណាស់ ។ គេស្តាប់ការពន្យល់របស់ ប្រពន្ធមិនឮទេ ។ ភ្លាមនោះ
គេក៏កញ្ឆក់វាលីសយួរចេញទៅ ។

- ទៅណា បងកិត្យា ?

កិត្យាមិនឆ្លើយទេ បែរជាកាន់តែងើរលឿនជាងមុន ។ មាណសី ស្ទុះរត់តាមពីក្រោយ
ធ្វើអោយខ្ញុំពុកម្តាយនិងបងប្អូនរបស់នាងនៅ ក្នុងផ្ទះរត់មើលឈ្នួរពីក្រោយដែរ ។

- បងកិត្យា! (មាណសីស្រងឹហៅទាំងទឹកភ្នែករលីងរលោង)

- មិនបាច់តាមបងទៅទេ មាលានី!

កិត្យាលើកវាលីសនាក់ម៉ូតូ តែគេមិនហ៊ានបែរក្រោយមើល ប្រពន្ធវិញទេ ព្រោះខ្លាចឃើញទឹកភ្នែករបស់នាងណាស់ ។ ថ្ងៃបើ ពេលនេះ គេខឹងនឹងមាលានីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេមានអារម្មណ៍ថា បេះដូងរបស់គេទន់ជ្រាយជាងស្រីទៅទៀត ។ គេខ្លាចមាលានីយក ទឹកភ្នែកមកល្អងបន្តងចិត្តរបស់គេ អោយលង់ក្នុងល្បិចកលរបស់ នាងសាជាថ្មី...

- បងកិត្យា... បងទៅហើយ... តើថ្ងៃណាបងត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ? អូននៅចាំបងណា បងកិត្យា... សូមត្រឡប់មកវិញឆាប់ៗ ! ...

មាលានីស្រែកហៅល្វើយៗ ។ កិត្យាក៏ស្រងើតបខ្សឹបៗថា ៖

- មិនដឹងពេលណាត្រឡប់វិញទេ មាលានី... ចាំស្អែក បងមាន អារម្មណ៍ល្អ... បងនឹងគិតសាថ្មី... តែពេលនេះ... បងទ្រាំធ្វើក្របី អោយអូននាក់កន្លះដឹកច្រមុះតទៅទៀតមិនបានទេ... ព្រោះបងមិន មែនជាក្របីសំរាប់ជួយបិទបាំងឈ្មោះផ្កាបាក់ទង របស់អូនឡើយ ។ បងពិតជាខ្មាសលោកីយ៍ណាស់ បើសិនជាបងក្លាយជាក្របីសម្រាប់ អោយអូនជិះចម្លងភក់ ដើម្បីបាំងបិទភ្នែកសង្កមទូទៅ...

កិត្យាទប់ចិត្តណាស់ ថាគេមិនអាឡោះអាល័យមាលានីទេ ហើយ ក៏មិនញាប់ញ័រន្ទត់ដោយការបោះបង់នាងដែរ ប៉ុន្តែពេលនេះ ទ្រូង របស់គេហាក់ដូចជាញាប់ញ័រឡើងៗ ទប់មិនបានសោះ ។

នៅឯមុខផ្ទះរបស់មីងមៀនពូនងវិញ...

មាលានីឈរឆ្លឹងដូចរូបចម្លាក់... យកមិនចេញ និយាយក៏មិន ចេញ បានត្រឹមតែឈរសម្លឹងតាមមើលកិត្យាដែលបរម៉ូតូចេញទៅ រហូតបាត់ស្រមោលកប់ទៅក្នុងហ្វូងចរាចរន៍ខ្ពស់ខ្ពស់...

មិនដឹងជាអស់ពេលប៉ុន្មានទេ ស្រាប់តែប្អូនប្រុសជំទប់របស់ នាងម្នាក់ ឈ្មោះចាន់ណាត រត់មកកេះ ខ្សឹបថា ៖

- បងនី! ម៉ែពុកមានប្រសាសន៍ហៅអោយចូលទៅផ្ទះវិញ ។

មាលានីភ្ញាក់ព្រើត ដក់ក្បាលហើយដើរចូលផ្ទះវិញ ឃើញម្តាយ ឪពុកនៅអង្គុយជុំគ្នា ក្នុងផ្ទះ ។ ពេលនោះ បងៗរបស់នាងចេញ ទៅធ្វើការរោងចក្រអស់ហើយ ។ ចំណែកប្អូនក៏បានចេញទៅរៀន អស់ដែរ នៅសល់តែឪពុកម្តាយរបស់នាងតែប៉ុណ្ណោះ ។ មាលានី ស្ទុះទៅស្រវាអោបចង្កេះម្តាយ ទ្រាបមុខលើស្មារបស់គាត់ ហើយ

ល្អចសម្រក់ទឹកភ្នែកចេញមកស្ងៀមស្ងាត់ ។ មីងមៀនលើកដៃឡើង បបោសខ្នងនាងបង្កើរៗ
ទំនងជួយល្អងលោមនាង ។ ពូនងដែល នៅក្បែរនោះ ក៏នៅស្ងៀម មិនព្រនិយាយអ្វី
សួរអ្វីឡើយ ។

000000000000000000

000000

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី៦

ខកបំណង

ក្រុងភ្នំពេញ...
ឆ្នាំ២០០៥...

- ឯងកំពុងរៀបចំវ៉ាលីសទៅណា មាលានី ?
  - ទៅលេងស្រុកម្តងណា បងម៉ាលីយ៉ា ! បងទៅជាមួយប្អូនទេ ?
  - មិនទៅទេ ព្រោះពិបាកសុំច្បាប់ពីរោងចក្រណាស់ ខ្លាចមកវិញ អត់ការធ្វើ ព្រោះនើរទៅស្រុកយូរថ្ងៃពេក ។ ហើយនេះ ប្អូនទៅ ជាមួយពុក ឬក៏ម៉ែ ?
  - អត់ទេ ! ទៅតែម្នាក់ឯងតើហ្នឹង ! ពុកម៉ែមិនបានទៅជាមួយទេ !
  - អូហ្នឹង ! ហើយគាត់អនុញ្ញាតឱ្យអោយឯងធ្វើដំណើរម្នាក់ឯងដែរ ?
  - ឆ្ងាប់ហើយបង ! នេះខ្ញុំមានអាយុ២០ឆ្នាំហើយ ណា មិនមែនកូន ក្មេងឯណា ដែលតម្រូវឱ្យមានចាស់ៗចាំយាយម៉ែលឿនខ្លាចផ្លែដូង បាត់នោះ ?
  - តែឯងជាស្រីក្រមុំណា ! មិនគួរនើរដំណើរតែម្នាក់ឯងទេ ។
  - នរណាទៅនឹងថា ខ្ញុំក្រមុំឬមិនក្រមុំ ? នើរដំណើរ កុំតែឯខ្លួន ហ៊ឺហា វាយឬកោងកាចអោយគេចាប់អារម្មណ៍នោះ ខ្ញុំបានសុខ ហើយ មិនអីទេ បង !
- មាលីយ៉ាញាក់ស្មារតីចេញទៅ ។ រំពេចនោះ ស្រាប់តែនារីងាក មុខមកសួរប្អូនស្រីវិញ ៖
- ហើយចុះម៉ែប្អូនមាលីយ៉ាតែទៅស្រុកនោះ តើបាននរណាមើល ហាងសំអាងកាយរបស់ឯង ?
  - គឺសេងអោយមិត្តភក្តិបណ្តោះអាសន្នសិនទៅ ព្រោះសព្វថ្ងៃនេះ មានអ្នកធ្វើការទីនោះដល់ទៅបួននាក់ហើយ អត់ខ្ញុំម្នាក់ ក៏មិនអី ដែរណាបង ។

មាល័យដក់ក្បាលហើយក៏ស្លៀកពាក់ចេញទៅធ្វើការបាត់ ។

ថ្ងៃនោះ ពូនងមីងមៀនមិននៅទេ អាល័យទៅលើកអង្ករមកពី តាមខែត្រ យកមកលក់ ។
មាលានីក៏សរសេរសំបុត្រមួយទុកអោយ ឪពុកម្តាយហើយក៏ធ្វើសំណើរចេញទៅ ។

លុះពេលព្រលប់ឡើង ពូនងនាំប្រពន្ធមកដល់ផ្ទះវិញ ក៏ប្រទះ
សំបុត្រយ៉ាងខ្លីរបស់មាលានីដែលសរសេរថា ៖

- ជំរាបពុកម៉ែ! ខ្ញុំទៅព្រះត្រពាំងវិញហើយ មិននឹងថ្ងៃណាមក ភ្នំពេញវិញទេ ។

ខ្ញុំបានធ្វើប្រាក់មួយចំនួនទុកនឹងបងម៉ាឡាសរាប់ ជូនពុកម៉ែ ។

សូមពុកម៉ែបានសុខសប្បាយជានិច្ច... មាលានី!

ពូនងបើកភ្នែកអំព្វ សួរមីងមៀនថា ៖

- ហើយនេះ នាងនឹងមានប្រាប់អូនទេ ថាគេទៅព្រះត្រពាំង ?

មីងមៀនគ្រវីក្បាល ៖

- ចាស! អត់ទេ!

- សង្ស័យតែវាត្រឡប់ទៅរកនាយបែនទេនឹង ?

មីងមៀនជ្រួញចិញ្ចឹម ៖

- បើដូច្នោះ យើងគិតយ៉ាងណាទៅ ?

- បងគិតទៅតាមកូនយកមកវិញហើយ ។

- ប៉ុន្តែ យើងនៅជំពាក់អង្ករមួយប៉ុន្មានដើម្បីទៀតឯណោះ ។ បើ ចង់ទៅតាមមាលានី
ចាំដឹកអង្ករអោយមួយតាមសន្យាអោយអស់ សិនទៅ ។

- ចាំយូរពេក តិចលោខក ចាប់មាលានីមិនទាន់... បងព្រួយខ្លាច
កូនជ្រុលសំណើរជាមួយនាយបែន កែកូនលែងកើតណា!

កំពុងតែជជែកគ្នា ស្រាប់តែមានបុរសសង្ហាម្នាក់ជិះម៉ូតូទំនើប មួយមកដល់មុខផ្ទះ ។

- ជំរាបសួរលោកអី!

ពូនងមីងមៀនលើកដៃទទួលសំពះរបស់បុរសហើយក៏មើលមុខ គ្នាឡើង
ព្រោះគាត់មិនស្គាល់បុរសនោះជានរណាទេ ។ ឃើញពូនង មីងមៀនធ្វើមីងម៉ាំង
បុរសនោះក៏ញញឹមឡើង ហើយស្រែនីថា ៖

- ខ្ញុំឈ្មោះតារា ជារៀនប្រចាំហាងមាលានី ។ ថែនិស្ស ថ្ងៃនេះ ខ្ញុំ ទៅហាង
យើញគេដូរផ្លាកដាក់ឈ្មោះថ្មី ក៏នឹកពិភាល់ក្នុងចិត្ត ចង់ នឹងចា
តើមាលានីគេបើកហាងថ្មីនៅខាងណា ទើបខ្ញុំចូលមកសួរ សំណើឯពីអ្នកផ្ទះ ។

ភ្លាមនោះ មីងមៀនពូនងបើកភ្នែកមូលក្រឡង់ដាក់បុរសសង្ហា ហើយស្រងឹតថា ៖

- ហាងមាលានីដូរឈ្មោះ ? ហេតុអ្វីទៅ ?

ប៉ុន្តែ ទាំងពូនង ទាំងមីងមៀន គ្មាននរណានឹងទេ ថាហាង មាលានីដូរឈ្មោះ ។ ភ្លាមនោះ
ពូនងជ្រួញចិញ្ចើម ហើយស្រងឹតថា៖

- សង្ស័យតែមាលានីត្រឡប់ទៅស្រុក លែងមកវិញហើយ ។

- ត្រឡប់ទៅស្រុក ? (តារាលាន់មាត់ហើយជ្រួញចិញ្ចើមផង)

ប៉ុន្តែ ទាំងពូនង ទាំងមីងមៀន មិនបានចាប់ភ្លឹកនឹងកិរិយា របស់តារាទេ ។

គាត់បែរជាសម្តែងចិត្តខ្លួនខ្លាយទៅលើតែមាលានី ម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ ភ្លាមនោះ ពូនងស្រងឹតឡើងថា
៖

- មៀនអើយ ! ទៅរកពិធីគេឯងអោយនាំទៅជួយដឹកអង្ករពីខែត្រ មកលក់ហើយ ។

ពេលនេះបងប្អូនម្នាក់កូនណាស់ មិនអាចនៅ ស្ងៀម ចាំស្តែកបានទេ ។

បងនឹងចេញដំណើរទៅនៅពេលនេះ ។

ថាហើយ គាត់ក៏ទាញអាវហាក់ឡើងម៉ូតូឌុបសំដៅចំណតរថយន្ត ឈ្នួលរឹង យ៉ាងលឿន
ដោយមិនមានលារៀនសង្ហានោះមួយម៉ាត់ ណាឡើយ ។ ចំណែក មីងមៀននិងបុរសសង្ហាឈ្មោះហ
តារា ក៏ ឈរសម្តែងមើលមុខគ្នាទៅមក ធ្វើឡើងឡងៗ...

និយាយពីមាលានីវិញផង...

- ជំរាបសួរមីងនុត !

- យី ! នាងនីតើហ៎ ! ស្តាប់ហើយ ! ទៅនៅភ្នំពេញពីរឆ្នាំ មកវិញ ពេញក្រមុំស្រស់ស្អាតណាស់ !
មីងមើលសឹងតែមិនស្គាល់ ។

មាលានីស្ទុះរត់អោយមួយមីង ដែលកំពុងទទាក់ចុងអង្ករអោយ ចំណីមាត់ ។

- មកជាមួយនរណានៃរ ក្មួយនី ? (មីងនុតសួរ)

- គឺមកតែម្នាក់ឯងទេ មីង !

- ហ្ន៎ស ? ឥឡូវនេះ បងនិងគូររលូងបណ្តោយអោយកូនក្រមុំនើរ
ហើរធ្វើដំណើរគ្នាយតែម្នាក់ឯងផងហ្ន៎ស ?

- អត់ទេ ! ខ្ញុំមកនេះ មិនបានសុំគាត់ឯណា ។

- អូហ្ន៎ ? ម៉េចអញ្ចឹង ?

- ព្រោះសុំនិងណា គាត់ប្រកែកនិងហ្ន៎ង ទើបខ្ញុំលួចរត់មកនេះអី !

- តុឆ្នោ ! នេះមើលកងវង់នឹង ច្បាស់ជាខឹងនាច់ក្បាលនាច់កន្ទុយ មិនខាន
ជាពិសេសកាលមើលនឹងថា ឯងរត់មកទីនេះ នើម្បីនរណា ម្នាក់នោះ ។

មីងនុតនិយាយព្រលយពាក្យ ទំនងហាក់ចង់បង្ហើបរឿងនាយ បែន ។ ប៉ុន្តែ
មាណីបែរជាញញឹមហើយស្រនីថា ៖

- មីងមិនបាច់ភ័យទេ ខ្ញុំគ្រាន់តែដោះដូរចូលទីនេះ នើម្បីសួរសុខទុក្ខ មីងម៉ាភ្នែត តែប៉ុណ្ណោះ ។
បន្តិចទៀត ខ្ញុំនឹងចេញដំណើរទៅផ្ទះ ពូណាបងទីក្រុងហើយ ។ យ៉ាងណាក៏ពុកគោរពពូណាបង
មិនហ៊ាន ជេរវាយខ្ញុំឡើយ ណាមីង ។

មីងនុតក៏ញញឹមឡើង ៖

- អី បើអញ្ចឹង មីងឈប់ខ្វល់ហើយ ម៉ោះ មីងខ្ទប់បាយអោយឯង ទុកបរិភោគតាមផ្លូវ ។

មាណីមិនបាននៅលេងជាមួយមីងនុតនិងក្រុមគ្រួសារ យូរទេ
ព្រោះនាងត្រូវប្រញាប់ចេញពីភូមិ អោយទាន់ពេលត្រូវឡើងឡាន
ឈ្នួលចុងក្រោយទៅផ្ទះពូណាបង ។ បន្ទាប់ពីទទួលបានបង្វិចបាយនិង
អាហារក្រៀមក្រោះពីម្តាយមីងហើយ នាងក៏សំពះលាមីងនុតធ្វើ ដំណើរចេញទៅ ។ ចៃដន្យ
នាងមិនបានធ្វើដំណើរទៅរកចំណាត ឡានទេ តែបែរជាគេធ្វើដំណើរកាត់ភ្នំស្រែសំដៅដីភូមិមួយ
ដែល មានផ្ទះឈើចាស់មួយខ្នង ។ នៅក្រោមផ្ទះ មានគូសចាស់ម្នាក់កំពុង
សំរាន្តលើអង្រឹងស្ងាត់ស្ងៀម ។ រំពេចនោះ មាណីបានឃើញនារី ស្រុកស្រែក្មេងច្រឡឹងម្នាក់
ដែលមានវ័យក្មេងជាងនាងបន្តិច កំពុង ទប់ខ្លួននឹងសិងទំពាក់បេះផ្លែឈើ ឈរនៅក្នុងកៀនផ្ទះ ។
មាណី សម្លឹងមើលនាងមួយស្របក់ នៅតែមិនចំណាំមុខនារីនោះសោះថា ជានរណា ។
មាណីក៏នៅឈរស្ងៀមមើលមួយកន្លែង ក្នុងចិត្តហាក់ នូចជារជ្ជូលច្របល់ចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹង
៖

- តើនាងជានរណា ? (មាណីខ្សឹបសួរខ្លួនឯង)

មាលានីសង្កេតឃើញថា នារីនោះមានផ្ទៃពោះទំនងជិតគ្រប់ខែ ផង ។ ភ្លាមនោះ
នារីនោះយកដៃទប់ពោះធ្វើមុខជូរ ទំនងសៀត ពោះ ។ មាលានីក៏ងើរទៅជិតសួរថា ៖

- ចង់អោយខ្ញុំជួយគ្រាហ៍ទៅក្រោមផ្ទះវិញទេ ប្អូនស្រី ?

នារីឯកក្បាលទាំងបែកញើសសស្រាក់ ។ គ្រាន់តែមាលានីទប់
ខ្លួននារីដល់ក្រែប្រស្សីនៅក្រោមផ្ទះ ស្រាប់តែបុរសម្នាក់ងើរចុះពីលើ ផ្ទះមកដី
ហើយស្រីព្រមមកផងថា ៖

- បេះស្វាយបានហើយឬនៅ អូនសាងម ? នេះ បងយកទឹកត្រី ស្ករមកអោយអូនជ្រលក់...!

ស្រាប់តែមាលានីភ្ញាក់ក្រញាងនឹងវត្តមានរបស់មាលានីដែលនៅ
ឈរជាមួយនារីដែលមានផ្ទៃពោះ ទីនោះដែរ ។

- នី ? (បុរសលាន់មាត់ខ្សឹបៗ)

មាលានីភ្ញាក់ក្រញាង កាលបើឃើញមុខរបស់គេ ៖

- បងបែន ? (មាលានីលាន់មាត់)

រំពេចនោះ ស្រាប់តែនាងសាងម ស្រីថា ៖

- អូនសៀតពោះណាស់ បងបែន! ប្រហែលជាដល់ពេលសំរាល កូនហើយទេនឹង!
សូមបងរត់ទៅតាមយាយហួបបន្តិចមក!

មាលានីកាន់តែភ្ញាក់ឡើងចែមទៀត ក៏ឧទានសួរឡើងថា ៖

- នាងជាប្រពន្ធរបស់បងឬ បងបែន ?

នាយបែនឈររាំង ញ៉ែបបូរមាត់និយាយមិនចេញ ។ ចំណែក មាលានីវិញ
ក៏រន្ធត់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដូចគ្នាដែរ ។ កាលបើឃើញអ្នក

ទាំងពីរឈរសម្លឹងមុខគ្នាមិនព្រិច នាងសាងមក៏លាន់មាត់សួរថា ៖

- មានរឿងអ្វីហ្នឹង បងបែន ? ហើយបងស្រីម្នាក់នេះជានរណា ?

ប៉ុន្តែ បែនមិនបានឮសំនើរបស់សាងមសួរទេ ។ គេបែនជាឈរ សម្លឹងមាលានីយ៉ាងភ្លឹក
ហើយក៏ឈរកកគាំងមួយកន្លែងនិយាយ មិនចេញ ។ ភ្លាមនោះ មាលានីលេបទឹកមាត់
រំលត់ភាពញាប់ញ័រ នៅក្នុងខ្នង ហើយ ក៏បន្លឺវាចាឡើងថា ៖

- ប្រពន្ធកំពុងឈឺពោះរកឆ្កឹងទន្លេហើយ ប្រញាប់ទៅតាមយាយ ហួបភ្លាមមក បងបែន!

បែនសម្លឹងមុខមាលានីជាចុងក្រោយ ហើយក៏ស្រវាក់ឡើង ធ្លាក់យ៉ាងលឿន
តាមភ្លឺស្រែសំនោរផ្ទះយាយហួប ។

- នរណាកេហ្នឹង មាត់ព្យា ដូចជាសំនីនាងនី!

មាលានីងាកក្រោយឃើញស្លូតចាស់ដើបអង្កុយក្នុងអង្រឹង ក៏ស្ទុះ ទៅជិត លុតជង្គង់ លើកដៃសំពះ ៖

- ជំរាបសួរម៉ែចាស់! គឺខ្ញុំមាលានី ពិតមែនហើយចាស់!

- យី! នីមែនតើហ្នឹង! ហើយឯងសុខសប្បាយទេហ្នឹង? ចុះឯណា ប្តី ស៊ីរបស់ឯង មានមកជាមួយទេ?

មាលានីភ្ញាក់ព្រើត នៃលស្លូតចាស់សួរនាងដូច្នោះ ។ នាងក៏គ្រវី ក្បាលហើយឆ្លើយថា ៖

- ខ្ញុំនៅលើ មិនទាន់រៀបការឯណា ម៉ែចាស់! ធ្វើម៉េចនឹងមានប្តី យកមកបង្ហាញម៉ែចាស់ បានទៅ?

- អូហ្នឹង ហើយចុះម៉េចបាននាងម៉ែចាស់យប់ដំបូងស្រីរបស់ឯង វាប្រាប់ អាបែន ចាងដំបូងរៀបការជាមួយបុរសទីក្រុងទៅហើយនោះ? នឹង ទេ ចាំអាបែនវាឆ្លុតចិត្តជិតស្លាប់ ទើបម៉ែចាស់ដាច់ចិត្តទៅដល់ឯង នាងសាងមនោរម្យនោះអី ។

មាលានីស្តាប់ស្លូតចាស់ស្រីផង នឹកខកចិត្តផង នឹកស្តាយផង ខឹងផង... យ៉ាងណាមិននឹង... ចានឹងចង់ស្រក់ទឹកភ្នែក ក៏ខ្មាស់មិន ហ៊ានយំនៅចំពោះមុខនាងសាងមនោរម្យរបស់នាយបែន ចានឹង ញញឹមអួតខ្លួនសម្តែងភាពក្លាហាន ក៏អួតមិនរួច ។ នាងឈរញ័រដៃ ញ័រដើងទទ្រើកតែម្នាក់ឯង ។ នៅម្ខាងទៀតឯនោះ នាងសាងម កំពុងតែអង្កុយទប់ផ្លែពោះរបស់នាង ធ្វើមុខជូរហួញ មិននឹងថា នាងកំពុងយំផ្លែ ឬក៏នាងកំពុងយំចិត្ត នៃលស្លូតចាស់ឃើញសង្សារ របស់នាយបែននៅឈរជ្រងោនឹងមុខ...

មាលានីលើកដៃមើលនាឡិកា ឃើញពេលវេលាប្រចុចញ្ជួត ណាស់ទៅហើយ ។ នាងក៏សំរេចចិត្តលើកដៃសំពះស្លូតចាស់ ដើរ ចេញមកវិញទាំងសោកសៅ ៖

- សូមទោស ម៉ែចាស់! កូននឹងលំអើងត្រូវឡើងឡានឈ្នួលពេល នេះហើយ ។ សូមជូនពរអោយម៉ែសុខសប្បាយ ។ ប្រាប់បងបែន ផងថា ខ្ញុំលាហើយ!

ចាហើយនាងបែនមករកនាងសាងម ហើយស្រីថា ៖

- សូមជូនពរអោយនាងនឹងកូនបានសុខសប្បាយ!

ចាហើយ មាលានីក៏ឈ្លាកមុខរត់ចេញទៅយ៉ាងលឿន ។

នៅចំណាត់ថយន្តឈ្នួល...

មាណសីបងថ្លែងបុត្រជិះហើយ ក៏ស្រវាទាញសំពៀតយួរឡើង ឡាន
ស្រាប់តែមានដៃមួយមកទាញសំពៀតរបស់នាង អោយនាង ថយក្រោយវិញ ៖

- ឈប់សិនអូននី!

មាណសីងាកក្រោយឃើញនាយបែនទម្លាក់កង់ចោលហើយអូស ដៃនាងចេញមក ។

- លែងដៃ បងបែន! ខ្ញុំនិយម៉ែងឡើងឡានហើយ!

- គឺ... បងចង់មកប្រាប់នី ថាបងមិនបានក្បត់ចិត្តអូនទេ! (នរ: ស្រីទាំងរងរលោងទឹកភ្នែក)
សូមអូនកុំយល់ច្រឡំអី! គឺមកពី បងបានដំណឹងពីម៉ាលីយ៉ាថា អូនរៀបការ... ទើបបង...

- មិនបាច់ពន្យល់ទេ បងបែន! ពេលនេះ ទោះយើងមកក្រោយ វិញ

ក៏មិនអាចធ្លាស់ប្តូរស្ថានភាពណាមួយប្រសើរបានដែរ... មាន

តែបោះជំហានទៅមុខទៀតតែប៉ុណ្ណោះ ។

- ប៉ុន្តែ... បងនៅស្រឡាញ់នី ហើយ... ក៏... នៅរង់ចាំ...

- ឈប់រង់ចាំទៅ... ពេលនេះ បងមានប្រពន្ធកូនហើយ ។ សូម
វិលទៅរក្សាគេអោយល្អត្រឹមត្រូវផង ព្រោះពេលនេះគេកំពុងត្រូវ ការបងជាចាំបាច់ណាស់ ។
នីសូមជំរាបលា...!

ថាហើយ មាណសីក៏រត់សំពៀតវិញ ស្ទុះរត់ឡើងរថយន្តឈ្នួល យ៉ាងលឿន

មិនអោយនាយបែនឃើញទឹកភ្នែករបស់នាងឡើយ ។

ចំណែកនាយបែនវិញក៏ឈរទើងដូចមនុស្សគ្មានវិញ្ញាណតែម្នាក់ឯង

ក្នុងសំណុំអូស៊ីហុយពីក្រោយរថយន្តឈ្នួល ដែលកំពុងនឹកមាណសី ចេញទៅ...

នៅលើរថយន្ត មាណសីខំមាត់លេបទឹកភ្នែកតែម្នាក់ឯង ប្តេជ្ញា ក្នុងចិត្តនាច់ណាត់ថា

នាងនឹងឈប់នឹកនាយបែន... ប៉ុន្តែ ពេលនាង កាន់តែខំឆ្លេចពន្លត់ចិត្តនឹកប៉ុនណា

រូបនាយបែនអណ្តែតឆ្លោ មក លង់អារម្មណ៍របស់នាងកាន់តែញឹកញាប់ប៉ុននោះដែរ ។ នារីនឹក

ស្តាយណាស់ ដែលនាងខំរក្សាចិត្តបរិសុទ្ធអស់យូរឆ្នាំ ដើម្បីអនាគត

មួយដែលនាងនឹងនាយបែនក្លាយជាកូនជីវិតនឹងគ្នា ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗប្រែ

ប្រួលមិនដូចការក្រោងទុករបស់នាងឡើយ ។ ទឹកភ្នែកច្រើនដំណក់

ចេះតែលូតប្រជ្រៀតគ្នាមករំខានផ្ទៃមុខរបស់នាងចប់តាមផ្លូវ រហូត

ដល់ផ្ទះពូណាម៉ា ។

- ព្រះអើយ ក្មួយនី! នេះឯងនឹកពូរហូតយំហើយភ្នែកយ៉ាងនេះ មែនទេ ?

ពូណាបំយកនៃអង្គុយក្បាលក្នុងស្រីដែលរត់យំអោបគាត់យ៉ាង ស្រែកស្រែក ។ ការពិត
ពូណាបំនិយាយបន្តបំទេ ។ ថ្ងៃបើក្នុង ស្រីមិនបានប្រាប់ក៏ដោយ
ក៏គាត់អាចកាត់យល់រឿងពិតបានខ្លះនៃ ព្រោះមាលានី ទើបតែវិលត្រឡប់មកពីផ្ទះមីងនុត ។
- ណែ! ឈប់យំទៅ! យើងអំហើយណា! តាំងចិត្តអោយរឹងមាំឡើង! ចុះឯណាក្រែងថា
ឯងមានបំណងមករៀនបញ្ចប់មធ្យម សិក្សាវិញ មិនមែនទេ ?

មាលានីឯកក្បាល ។

មែនហើយ! ការពិត មាលានីខំធ្វើការពីរឆ្នាំមកនេះ គឺដើម្បី
សន្សំលុយត្រឡប់មករៀនបញ្ចប់ការសិក្សា ឯកម្ពុជាក្រោមវិញ ។ នាងតែងតែគេងយល់សប្តិ
ចង់ធ្វើគ្រូពេទ្យណាស់ ។ នារីសង្ឃឹម ថា មានតែពូណាបំទេ
ដែលអាចជាបង្អែករឹងមាំឡើងវិញនាងឆ្លងដល់ ត្រើយបានយ៉ាងជោគជ័យ ។
បើរំពឹងលើឪពុកនាងនោះ នាងនឹង ក្លាយជាកម្មកររោងចក្រមួយជីវិតហើយ ។

នៅរាត្រីនោះ ពូណាបំនិងប្រពន្ធរបស់គាត់ បាននិយាយ លេង លើកទឹកចិត្តមាលានី
ដែលមានគំនិតវិលមករករៀនបញ្ចប់ ការសិក្សា ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាយ៉ាងណា គ្មាននរណានឹងទេ
ថាឪពុក ម្តាយរបស់មាលានីនឹងគិតយ៉ាងណាចំពោះរូបនាង ។

នៅរាត្រីនៃល...

មាលានីគេងយំមួយយប់ទល់ភ្លឺ នឹកឈឺចិត្ត ចំពោះនាយបែន
ដែលសម្រេចចិត្តរៀបការដោយមិនផ្អែផ្តាំអ្វីប្រាប់នាងមួយម៉ាត់ ទុក
បណ្តោយអោយនាងគេងស្រម័យ រង់ចាំគេអស់ជាយូរឆ្នាំ ។ នាង
ក៏គេងនឹកខឹងនឹងបងស្រីដែលទៅភូតនាយបែន ថានាងបានរៀប ការចោលគេ...
ខឹងនឹងព្រេងវាសនា ដែលបំបែរផ្លូវជីវិតរបស់ នាង អោយខុសពីបំណងដែលនាងបានបំប៉ងទុក...

ទីបំផុត មាលានីបានសម្រេចចិត្តយ៉ាងដាច់ណាត់ ថានាងនឹង ទម្លាក់រឿងរបស់នាយបែនចោល
ហើយឈោងចាប់យកការសិក្សា របស់នាងជានិច្ចវិញ ។

ស្អែកឡើង ពូណាបំមកគោះទ្វារប្រាប់នាងថា ៖

- ក្មួយនី! ពុកឯងបានមកតាមឯងយកទៅភ្នំពេញហើយ ។
មាលានីភ្ញាក់ព្រើត រត់ចុះពីលើផ្ទះទៅដី ឃើញឪពុកឈរនៅ ចាំនៅមាត់ជណ្តើរ ៖
- ពុក! (មាលានីលាន់មាត់ខ្សឹបៗ)
- នាងក៏រត់ចុះទៅសំពះសួរពូនិងជាឪពុក ។

- ម៉េចក៏កូនមិនសុំពុកស្រួលបួល មាលានី ? ហេតុអ្វីចាំរត់ពួនគេច មុខពុកស្លុតកណ្តុរអញ្ចឹង ?
បើត្រឹមតែត្រឡប់មករៀនវិញ ហើយអ្វី បានចាំល្អចរត់ពីផ្ទះ ?

មាលានីឈ្លោកមុខមិនឆ្លើយទេ ព្រោះថា ទោះបីជានាងឆ្លើយ យ៉ាងណា ក៏ពួនឯងនៅតែគិតថា
គាត់គិតត្រូវជានិច្ចតែរហូតហ្នឹង ! ពូណាបមើញពួនឯងសំនឹមនឹងនាក់មាលានីពេក
ក៏មានប្រសាសន៍ធ្វើ អន្តរាគមន៍ឡើង ៖

- ណឺយចុះ បងនង ! ទុកនាងនីអោយរៀនម៉ាឆ្នាំសិនទៅ ! ដល់
នាងរៀនចប់មរម្យមសិក្សាហើយ ចាំបងមកទទួលកូនទៅផ្ទះវិញ ចុះ ។ ក្មេងកំពុងចង់រៀន
យើងមិនគួរឃាត់គេទេ ហើយគេក៏មិន បានទៅធ្វើអ្វីអោយខុសឆ្គងបាក់មុខឪពុកម្តាយដែរ ។
ទុកអោយខ្ញុំ ជាអ្នកយុំគ្រងអប់រំគេចុះ ។ បើសិនជាខ្ញុំទាល់ច្រក ចាំខ្ញុំចាប់
បញ្ជូនគេធ្វើជូនបងវិញ !

ដោយទាល់ច្រក ពួនឯងក៏សំរេចចិត្តអោយមាលានីស្នាក់នៅឯ កម្ពុជាក្រោមជាមួយឪពុកមា ។
ចំណែកគាត់ក៏ឡើងរថយន្តរិល ត្រឡប់ទៅភ្នំពេញវិញទាំងខកចិត្ត ។

មិនយូរប៉ុន្មាន មាលានីក៏បានចូលរៀនវិញ ដោយមានពូណាប ជួយណែនាំផ្លូវយ៉ាងហ្មត់ចត់ផង
ព្រោះគាត់ចង់អោយក្មួយស្រីបាន ទទួលការសិក្សាខ្ពង់ខ្ពស់ ស្ទុចកូនចៅរបស់គាត់ពីរនាក់ទៀត ។

សំណាងមិនល្អ មាលានីរៀនមិនបានប៉ុន្មានខែផង នាងក៏បាន ទទួលសំបុត្រពីភ្នំពេញ
ថាឪពុកនាងមានគ្រោះថ្នាក់នៅពេលចេញ ទៅដឹកអង្ករតាមខែត្រ ហើយពេលនេះ
នៅសំរាគ្គពេទ្យមិនដឹងជា ស្លាប់រស់យ៉ាងណា ។ ដោយបារម្ភពីឪពុកពេក មាលានីក៏ដាច់ចិត្ត
ឈប់ពីសាលារិលត្រឡប់ទៅភ្នំពេញ បំរើឪពុកវិញ ព្រោះមិនដឹង ថា
នោះជាវេលាចុងក្រោយរបស់គាត់ឬក៏យ៉ាងណា ។ ឯការសិក្សា
របស់នាងក៏ត្រូវកាត់ខ្លីតែត្រឹមនោះទៅ ។ រីឯពូណាបនិងប្រពន្ធ
របស់គាត់វិញក៏មានការសោកស្តាយជាខ្លាំង ដែលក្មេងស្រីឆ្លៀវឆ្លាត
ស្ទុចមាលានីក្លាយជាខកខានមិនបានរៀនសូត្រ ព្រោះបញ្ហាគ្រួសារ ។ ប៉ុន្តែ ធ្វើម៉េចទៅ
បើគាត់មានឋានៈត្រឹមជាឪពុកមាម្តាយមីង ទោះ ជាយ៉ាងណា
ក៏រត់ក្រោយឪពុកម្តាយរបស់ក្មេងដែរ ។ ពូណាបមិន
អាចជួយអីបានទេក្រៅពីឈរគ្រវីក្បាលរណិតមាលានីតែប៉ុណ្ណោះ...

វគ្គទី៧

បែកសំបុក

ក្រុងភ្នំពេញ...
ឆ្នាំ២០០៧...

មាលានីមិនអស់ចិត្ត ដែលកិត្យាឡើងម៉ូតូបរទេញពីផ្ទះទៅយ៉ាង តក់ហល
ក៏ឡើងម៉ូតូឌុបតាមរកនាយរហូតដល់ផ្ទះឪពុកម្តាយក្មេក ប៉ុន្តែ គាត់បានក៏គ្រវីក្បាលប្រាប់ថា
កិត្យាមិនបានត្រឡប់មកផ្ទះទេ ហើយគាត់ក៏ភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែល ដែលកិត្យារត់គេចពីមាលានីមក
ព្រោះនៅគ្រាមួយពីអតីតកាល គេធ្លាប់ប្រកែកមិនព្រមទទួលយក
នារីដែលឪពុកម្តាយប្រុងដណ្តឹងឱ្យ ហើយស្ម័គ្រចិត្តទទួលយកមាលានី ដោយចិត្តឯង
មិនតែប៉ុណ្ណោះថែមទាំងបង្ខំគាត់អោយចូលស្តីនាង
មាលានីរៀបការយ៉ាងប្រញឹបប្រញាប់ទៀតផង ។

- បើសិនជាកិត្យាមកផ្ទះ ចាំម៉ាកប៉ុណ្ណយណែនាំគេអោយទៅរកកូន វិញណា!

ពេលនេះកូនទៅផ្ទះវិញសិនចុះ ។

- ចាំស! សូមអរគុណម៉ាកប៉ុណ្ណាណាស់ ។

មាលានីជំរាបលាឪពុកម្តាយក្មេកចេញមកវិញ ទាំងឱវារឡេះ
រលួយដោយក្តីបារម្ភចំពោះកិត្យា ។ ពូកេតឪពុកកិត្យាសម្លឹងមុខមីង រត្ន ជាប្រពន្ធរបស់គាត់
ហើយគ្រវីក្បាល ៖

- ហ្ន៎! ក្មេងៗសម័យឥឡូវគេរត់រត់ណាស់! ចង់ការក៏ការប្រុយ ចាប់មិនជាប់!

ចង់បែកក៏បែកប្រុយ ចាប់មិនជាប់ទៀត... ហើយ នេះ តើគេគិតថា

អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាហ្គេមបាយឡូកបាយឡូបួរី បាន ជាធ្វើបែបនេះ ? ប្រហែលជាគេមិនដឹងថា គេកំពុងលេងល្បែង ហ្គេម ដាក់ជីវិតរបស់គេទេហ្នឹងហ្នឹង ម៉ាកវា ?

- ព្រោះគេស្ថិតនៅក្នុងវ័យឈាមរាវនោះអី ប៉ុន្តែអើយ ! កិត្យាទើប តែអាយុជាងម៉ែ តើអោយគេមានឈាមខាប់ដូចយើងម៉េចកើត ?

- ហ្នឹងបានចា ! បើដឹងថា គេឈាមរាវនៃន ម៉េចក៏បណ្តោយអោយ កូនរៀបការ អញ្ចឹង ម៉ាកវា ? ដឹងទេ ជីវិតយុវវ័យ ជារ័យ ដែលត្រូវរៀនសូត្រ ត្រូវលូតលាស់ទាំងស្មារតីប្រាជ្ញ ទាំងការសិក្សា និងទេពកោសល្យអាជីព ជារ័យដែលត្រូវធ្វើការសន្សំលុយ ជារ័យ

ដែលមិនគួរចងខ្លួនក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍ទេ ព្រោះថាគេនៅឆេវឆាវ មានចិត្តមិននឹងន ហើយចូលចិត្តសង្ស័យច្រើនណាស់ ។ ស្ត្រីចេះ គេ គួរតែរង់ចាំដល់អាយុខ្មែរ៣០

មានការសិក្សាជ្រៅជ្រះ មានការងារ ធ្វើគត់មត់ មានប្រាក់ចំណូលគ្រប់គ្រាន់សិន សឹមរៀបការទើបហាក់ ដូចជាសមរម្យ ព្រោះពេលនោះគេក៏លែងឈាមរាវភ្លើតភ្លើនតទៅ ទៀតហើយ ។ បើសិនគេរៀបការនៅវ័យចំណាស់បន្តិច គ្រួសារគេ នឹងមានសេចក្តីសុខច្រើនជាងមុន ព្រោះគេចេះនិយាយគ្នាស្តាប់បាន មិនឆេវឆាវស្តាប់ដឹង យកឈ្នះ តាមកម្លាំងឈាមរាវរបស់គេទេ ។

- ប៉ុន្តែ ចំពោះកិត្យាកូនរបស់យើង វាខុសគ្នា ។ កាលហ្នឹង បើ យើងមិនព្រមតាមគេ គេនឹងប៉ុនប៉ងធ្វើអត្តឃាត ។ ពេលនោះ

យើងនឹងបាត់បង់កូនប្រុសកម្លោះម្នាក់យ៉ាងអាសារតតការ ។

- ចៃដន្យ យើងធ្វើតាមគេហើយ ក៏មិនឃើញគេបានទទួលជោគ ជ័យក្នុងជីវិតស្នេហារបស់គេឯណា ? ឃើញតែឆេវឆាវរត់រកលោត ទឹកសម្លាប់ខ្លួនដដែល... អូនមិនចាំទេ ថាសំរោងគេទូរស័ព្ទមក ប្រាប់យើងរឿងនោះដែរ ? មិនដឹងថា លើកនេះ កិត្យាគេរត់គេច ទៅខាងណាទេ.. គិតទៅ យុវជនដែលមានជីវិតបង្កិញចិត្ត ពិតជាពិបាកនឹងអោយមនុស្សធម្មតាដូចយើងនេះ ជួយគេណាស់ ព្រោះយើងពុំមានឯកទេសគ្រប់គ្រាន់ នឹងជួយអប់រំចិត្តកូនអោយគេ ទន់ភ្លន់ ចេះគិតវែងឆ្ងាយហើយឈប់ឆេវឆាវតទៅទៀត ។ បង គិតថា បើសិនជានៅស្រុកយើងមានបើកមន្ទីរពេទ្យចិត្តសាស្ត្រ ព្យាបាលរោគចិត្តវិបត្តិ និងកិរិយាវិបត្តិ សំរាប់យុវជននិងយុវបុរស ដូចជានៅបន្ទីមប្រទេសនោះ បងប្រហែលជាដឹកដៃកិត្យាដើរចូល អោយពេទ្យព្យាបាលមុនគេហើយ ។

- ហើយពេលនេះ បងមានគិតទេ ថាកិត្យា គេកំពុងរត់គេចទៅ ណាដែរទៅ ?
- បងថា កិត្យាស្រឡាញ់សំរោងណាស់ ព្រោះមានតែមិត្តរបស់គេ ម្នាក់នេះទេ ដែលចេះយោគយល់កិត្យា មិនថា ពេលកិត្យាម្តៅថ្ម សប្បាយរីករាយទេ ។ បើមិនដូច្នោះទេ កិត្យាច្បាស់ជាត្រឡប់មក រកយើងជាឪពុកម្តាយ ។
- តែអំបាញ់មិញ យើងទូរសព្ទទៅក្នុងសំរោងហើយ ។ គេឆ្លើយ ថា មិនបានឃើញកិត្យាទៅរកគេទេ ។
- បើដូច្នោះ បងចាស់តម្រិះហើយ ព្រោះកិត្យាស្រឡាញ់រត់ចុះរត់ ឡើងយ៉ាងនេះ យើងមិនអាចតាមរកគេឃើញទេ មើលទៅ ទាល់ តែរង់ចាំអោយគេទាក់ទងមកយើងហើយ ។
 ពូកេតមីងរត់សម្លឹងមុខគ្នា សម្តែងនូវក្តីបារម្ភចំពោះកិត្យាជាកូន ជាអតិបរមា ។

និយាយអំពីមាណសីវិញ...

ពេលនាងនឹងចេញពីផ្ទះរបស់ឪពុកម្តាយក្មេកមក នាងមាន អារម្មណ៍ថា ជង្គង់របស់នាងញ័រខុសប្លែកអម្បាញ ។ ចំណែកពិភព លោកក៏វិលផ្លៀងផ្លាស់ខុសកន្លែង ។ មាណសីប្រឹងនឹងទប់ខ្លួនមករក ហៅម៉ូតូខុប ឡើងជិះចេញទៅ ក្នុងចិត្តនឹកគិតមិនអស់មិនហើយ ចំពោះចរិតនីសែនចម្លែករបស់កិត្យាចំពោះនាង ម្តងល្អ ល្អហួស ម្តងបែរខ្លាំង ក៏បែរហួស រកតែនិយាយគ្នាអ្វីមិនបានមួយម៉ាត់...

បន្តិចមក មាណសីក៏ប្រាប់អោយម៉ូតូខុបនឹកនាងទៅសួរច្បារ ក្បាលជ្រោយ រំពឹងក្រែងលោបានជួបកិត្យានៅទីនោះ ។ ពេលនោះ នាងបានជួបនឹងមីងលក់ចាប ព្រមទាំងកូនទាំងបួនរបស់គាត់ ។ គ្រាន់តែក្រឡេកឃើញមុខនាងភ្លាម មីងក៏ស្រែករ៉ាំងមកថា ៖

- យី! អ្នកនាងអើយ! មីងកំពុងចាំមើលផ្លូវណា!

មាណសីអរភ័យ នឹកថា ប្រហែលជាគាត់បានជួបកិត្យាហើយ ស្រាប់តែគាត់ស្រងឹបន្តទៀតថា ៖

- ម្សិលមិញ មីងនាំកូនទៅផ្ទះតាយាយ ចុះបើអូសកំប្លែកច្រៀក ហាលហើយ តែមិនចេះក្បួនកាត់ធ្វើជាកន្ត្រក ជាអង្រឹងស្តីនោះអ្វី បន្តិចសោះ ។ តើអ្នកនាងអាចធ្វើជួយប្រៀនគម្រូខ្លះៗ ដល់មីង និងកូនៗបានទេ ?
 មាណសីញញឹមហើយស្រងឹតថា ៖

- មានអីមីង! តែមីងកុំហៅខ្ញុំជាអ្នកនាងអី ហៅខ្ញុំថា អានីៗទៅ បានហើយ
ព្រោះខ្ញុំក៏ជាអ្នកក្រីក្រដូចតែមីងដែរទេ ។

- អី! អរគុណណាស់ក្មួយនី! ហើយចុះឯណាប្តីរបស់ក្មួយ មិនមក
ជាមួយទេ? ពីព្រហាមមិញ មីងឃើញគេមកម៉ាតែត ទិញចាប ព្រលែងហើយក៏ចេញទៅវិញទៅ
រកតែមីងសួរអីក៏មិនទាន់ ។

មាលានីភ្ញាក់ព្រើតដែលបានដឹងថា កិត្យាមកទីនេះដែរ ។ នាង ញញឹមបន្តប្រាប់ ៖

- អញ្ចឹង មីងនាំខ្ញុំទៅផ្ទះតាយាយទៅ ចាំខ្ញុំបង្រៀនមីង ។ ការពិត ខ្ញុំមិនសូវចេះស្ទាត់ទេ
តែអាចធ្វើបានខ្លះ ។ បើសិនប្អូន ៗ គេឆ្លាត ប្រហែលអាចបំបែកក្បួន ថែមគំនិត
រាវរកម៉ូដថែមទៀត នោះ នឹងអាចក្រងបានច្រើនបែបហើយ ។

ថ្ងៃនោះ មីងលក់ចាបបានយកសំណុំខ្សែកំប្លោកហាលមកអោយ មាលានីណែនាំ ។ ថ្ងៃដិតត្រង់
នារីក៏លាត្រឡប់ចេញទៅផ្ទះវិញ ។ ពេលនោះ មាលានីនឹកចង់ទៅរកសំរោង ដើម្បីសាកសួរសំណើង
កិត្យា ។ តែលុះគិតចុះគិតឡើង នាងក៏សំរេចចិត្តមិនតាមរកប្តីរបស់ នាងតទៅទៀតឡើយ ៖

- បើគេស្រឡាញ់យើងពិតមែន ហេតុអ្វីគេបោះបង់ចោលយើង ដោយឥតអាល័យ យ៉ាងនេះ ?
ចំណែកយើងវិញ ម៉េចក៏ធ្វើខ្លួនជា ស្រីរហេមរហាមដើរតាមរកប្តីផង ?

ដឹងដល់ណាខ្មាស់គេដល់នោះ ថាយើងជាស្រីមិនកើត ការមិនបានបីថ្ងៃផង ប្តីវេចសំពាយរត់
ចោលផ្ទះគ្មានសំណើង ។ ហេតុអ្វី មាលានីដែលជានារីស្រស់ស្អាត

មួយរូបបែរជាមានជីវិតអរព្វយ៉ាងនេះ ? អ្វីៗហាក់ដូចជាត្រូវ បណ្តាសាឆ្មប់មីសាច... ចង់រៀន
រៀនមិនចប់... មានសង្សារ... សង្សាររៀបការចោល... មានប្តី...ប្តីរត់ចោលទៀត... តើពេលនេះ
យើងត្រូវរំពឹងលើអ្វី ? រំពឹងព្រះមែនទេ ? តើព្រះនៅឯណា ?

ហេតុអ្វីមិនឃើញលោកយាងចុះមកប្រោសយើងអោយផុតបណ្តាសា នេះទៅ ? ពេលនេះ
យើងគួររំពឹងនរណា ? រំពឹងពុកម៉ែប្អូ ? អត់ទេ យើងមិនអាចរំពឹងគាត់បានទេ

ព្រោះគាត់ជួយខ្លួនគាត់មិនរួចផង តើ អោយជួយយើងយ៉ាងម៉េច ? រំពឹងបងៗ ?

គេសុទ្ធតែមានគ្រួសារ ហើយធ្វើការរោងចក្រ រកតែពេលបរិភោគអាហារជុំប្តីប្រពន្ធមិន បានផង
តើអោយគេមានពេលឯណាមកគិតរឿងយើង ? រំពឹងបង សំរោង ? គេមានប្រពន្ធ

មានកូនចៅដែលត្រូវថែរក្សា គេគ្មាន ពេលអោយមាលានីទេ... ដូច្នោះ
គ្មាននរណាអាចជួយមាលានីបាន ក្រៅពីខ្លួនមាលានីតែម៉្លោះ ។

ភ្លាមនោះ នារីនិកនិយមមួយយ៉ាងវែង ទម្លាយភាពសៅហ្មង ក្នុងចិត្ត
រួចហើយក៏ហៅម៉ូតូឌុបនឹកត្រឡប់ទៅផ្ទះ ។

ចៃនិរ្យ ពេលដែលមាលានីមកដល់មុខផ្ទះ ស្រាប់តែនាងប្រទះ
នឹងចៅកែស្រីម្នាក់កំពុងឈរស្រែកចេកចាច ដាក់ឪពុកម្តាយរបស់ នាង ។

- មានរឿងអ្វីហ្នឹង អីហ្នឹង ? (មាលានីសួរ)
- គឺយើងត្រូវការអោយក្រុមគ្រួសារនាងទើបចេញឆាប់ៗនេះ ។

ចៅកែចិននោះឆ្លើយ ។ មាលានីក៏តបវិញថា ៖

- ម៉េចអញ្ចឹងទៅវិញ អី ? គ្រួសារយើងមានកូនត្រាជួលផ្ទះនេះ ជាប់រហូតដល់ឆ្នាំក្រោយឯណោះ
ទើបត្រូវទើបចេញ ។

- តែស្ថានការណ៍ផ្លាស់ប្តូរហើយ ព្រោះមានគេដេញថ្លៃយកដីធ្លីផ្ទះ ល្វែងលក់គ្រឿងម៉ូតូ ។
កាលបើត្រូវថ្លៃហើយ យើងត្រូវតែលក់ យកលុយរកស៊ីទៀត ។ ចំណែកឯគ្រួសាររបស់នាង
ក៏ត្រូវទើបចេញអោយបានឆាប់ដែរ បើមិនដូច្នោះ យើងនឹងអោយពួកគ្រាក់ទ័រ
មកឈូកចូកចោលទាំងមនុស្សទាំងផ្ទះហើយ ។

មាលានីស្តាប់បំពង់ក នឹកអាណិតក្រុមគ្រួសាររបស់នាងណាស់ ។

តាំងពីឪពុកនាងមានគ្រោះថ្នាក់មក គាត់ក៏ក្លាយខ្លួនពិការ មិនអាច ធ្វើការអ្វីបាន
ពីងតែមីងមៀននិងកូនៗ ដើម្បីជួយធ្វើការផ្គត់ផ្គង់ គ្រួសារប៉ុណ្ណោះ ។ ពេលនេះ
ជីវភាពរបស់គ្រួសារនាង ក៏មិនទាន់ អូរអាននឹងអាចដើររកផ្ទះល្អនៅបានទេ
មានតែរកផ្ទះកណ្តុរកន្លាត ជួលនៅតែប៉ុណ្ណោះ ។

កំពុងតែឈ្លោកគិត ស្រាប់តែនាងដាក់ភ្នែកចោលទៅម្ខាងរបង ក៏ប្រទះនឹងនាយស៊ុនហេង
កូនកម្លោះអីហ្នឹង កំពុងឈររោមលើ ផ្លែកមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់គេ សម្លឹងមុខនាងពីចម្ងាយ
ធ្វើទឹកមុខយ៉ាង ចម្លែកដាក់នាង ។ ពេលនោះ មាលានីយល់ស្ថានការណ៍ភ្លាម ៖

- ការពិត គឺជាអ្នកទេតើហ៍ ដែលពន្យុះម្តាយអោយមកដេញពួក យើងអោយទើផ្ទះ !
ហេតុអ្វីនាយចិត្តសាមាស្យចំពោះខ្ញុំម៉្លេះ ? តាំង ពីថ្ងៃដែលខ្ញុំស្គាល់អ្នកលើកសំបូង
រហូតដល់ថ្ងៃអ្នកសារភាពចំពោះខ្ញុំ ថាស្រឡាញ់មាលានី
អ្នកមិនដែលបង្ហាញនូវសម្មាសចិត្តចំពោះក្រុម គ្រួសាររបស់ខ្ញុំទេ... សេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក
មានតែការបង្ខិត បង្ខំអោយពួកខ្ញុំធ្វើតាមចិត្តអ្នកតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ... ធ្វើម៉េចខ្ញុំជាអ្នក ក្រ
ខ្ញុំពិតជាចាញ់ឥទ្ធិប្រិយរបស់អ្នកមែនហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចាញ់ទឹក ចិត្តអ្នកទេ... ខ្ញុំមិនចាញ់ទេ..

ខ្ញុំមិនចុះចាញ់អ្នកជាដាច់ខាត ។ ខ្ញុំ មិនអោយអ្នកបំផ្លាញជីវិតខ្ញុំ ឬជីវិតពួកម៉ែបងប្អូនរបស់ខ្ញុំបានឡើយ ។

ភ្លាមនោះ មាណីក៏ស្ទុះចូលទៅក្នុងផ្ទះ ស្រវាយកប្រាក់ដែល នាងសន្សំទុកទាំងអំបាលម៉ាន ចេញទៅរកជួលផ្ទះមួយភ្លាម ។ សំណាងល្អ ប្រហែលពីរម៉ោងក្រោយមក នារីក៏មកហៅបងប្អូននាំគ្នាប្រមូលវត្ថុតាមតែអាចធ្វើទៅបានតាមកម្លាំងសម្បជីវោ រើយក សំបុកសម្បត្តិតាមខ្លួន ដើរសំដៅទៅផ្ទះថ្មីដែលនាងទើបជួលបាន ដែលនៅឆ្ងាយពីនោះ ប្រហែល៣០០ម៉ែត្រ ។

- ផ្ទះនេះតូចហើយគ្មានបន្ទប់យ៉ាងនេះ តើយើងរស់នៅយ៉ាងម៉េច ទៅអ្នកនី ? (ម៉ាលីយសួរ)
- ពួកយើងខ្លះមានគ្រួសារហើយ ខ្លះក៏ នៅលីវ ខ្លះក៏កូនក្មេង...
- ស៊ីទ្រាំសិនទៅបង ទំរាំយើងមានលុយទិញផ្ទះនៅខ្លួនឯង ។

មាណីនិងបងប្អូនប្រុសស្រីរបស់នាងពីរបីនាក់ទៀត ក៏មិន មើលបំណាំគ្នាដែរ ។ គេក៏នាំគ្នាជួយរើវត្ថុតាមផ្ទះដែល ទើបជួលបានដោយមិនមាននរណាអ្វីទំនៀម ព្រោះគេឃើញពូ និងម៉ែម៉ែម៉ែមានទឹកមុខមិនសូវស្រស់បស់ ។ ទោះជាយ៉ាងណា គេបានសម្រេចចិត្តថា រស់នៅជាគ្រួសាររួមសុខរួមទុក្ខនឹងគ្នាទៅ ហើយ ។

ពួកគេក៏នាំគ្នាស៊ីប្រើប្រាស់ប្រយុទ្ធនិកការលំបាកតទៅ ទៀត តាមដែលគេអាចធ្វើបាន ។

ថ្ងៃនេះ មាណីអស់កម្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែ នាងនៅតែប្រើប្រាស់ជួយ ដៃបងប្អូនរបស់នាងដោយមិនត្អូញត្អែរសោះឡើយ ។ កំពុងតែរៀប ចំផ្ទះ ស្រាប់តែមាណីមានអារម្មណ៍ថា ពិភពលោកផ្លៀងវិលខ្យល់ រួចហើយនាងក៏ដួលបាត់ស្មារតីទៅ ។

លុះភ្ញាក់ស្មារតីមកវិញ មាណីឃើញខ្ញុំពួកម្តាយរបស់នាង និងបងប្អូនទាំងអស់អង្គុយជុំវិញខ្លួននាង ក្នុងផ្ទះ ។

- ពួក! ម៉ែ! បង...!

មាណីប្រឹងក្រោកឡើង ត្បិតមិនចង់អោយម្តាយខ្ញុំពួកភិតភ័យ ចំពោះអាការៈរបស់នាង ស្រាប់តែខ្ញុំពួករបស់នាងមានប្រសាសន៍ ឡើងថា ៖

- គេឯទៅវិញសិនទៅកូន! កុំប្រញាប់ក្រោកឡើងមកធ្វើអី! រក្សា សុខភាពកូនអោយរឹងប៉ឹងសិនទៅ ។ កុំបារម្ភពីពួកម៉ែនិងបងប្អូន ពេក ។ ពួកយើងមិនអីទេណា!

ការពិត នរណាៗក្នុងផ្ទះក៏នឹងដឹងថា មាណីមានអារម្មណ៍មិន ល្អ តាំងពីកំពុងគេចចេញទៅ ។ ភ្លាមនោះ មាណីយើងក៏ដាក់ខ្លួន ទៅលើខ្នើយវិញ បិទភ្នែកសម្ងំស្ងៀមស្ងាត់ ។ ម៉ែម៉ែម៉ែយកដៃ អង្អែលក្បាលកូនបង្ហើរៗ ហើយស្រឡាត់ ៖

- ថ្ងៃបើគេគេចខ្លួនមិនទទួលខុសត្រូវជីវិតរបស់កូនមែន ប៉ុន្តែកូន
នៅមានពុកម៉ែនិងបងប្អូនពេញផ្ទះ ដែលរង់ចាំផ្តល់កម្លាំងចិត្តអោយ កូនជានិច្ច...
កុំគិតខ្លីអោយសោះណាស់កូនណា! យើងនឹងរក្សាគ្នា ទៅវិញទៅមកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់!
យើងមិនបោះបង់ចោលគ្នា ទេ ។ មាលានីជាកូនរបស់ពុកម៉ែ! ហើយពុកម៉ែស្រឡាញ់កូន គឺ
ស្រឡាញ់កូនគ្រប់គ្នាទាំងអស់ ។ កូនកុំភ័យចិត្តនឹងព្រេងវាសនាអី!
ជីវិតរបស់យើងនៅមានផ្លូវដើរច្រើនណាស់ មិនមែនមានតែផ្លូវ មួយសម្រាប់ដើរទេ ។
បើផ្លូវមួយណា វាទាល់ច្រក វាមានគន្លក មានពស់អសិរពិស នៅមានផ្លូវផ្សេងទៀត
ដែលកូនអាចដើរបាន ដោយសុខសប្បាយ ឆ្ពោះទៅរកជោគជ័យក្នុងជីវិតជាថ្មី ។ កុំអស់
សង្ឃឹមណាស់កូនណា! តាំងឆ្នាំឡើង! កុំចុះចាញ់ជីវិត ហើយកុំ
ចុះចាញ់ចិត្តបុរសដែលមិនស្គាល់តម្លៃពិតរបស់យើង ។ បណ្តោយ គេទៅ...
ទុកអោយគេគេងគិតម្នាក់គេចុះ ។ ចំណែកកូនវិញ ត្រូវ រៀបចំខ្លួន
ឆ្លើយរឹងណាអោយខ្លួនមានតម្លៃ ហើយអោយបុរសគេ ដេកនឹកស្តាយចំពោះរូបកូន
ស្តាយនូវអ្វីដែលគេបានធ្វើមកលើកូន.. បើសិនបុរសស្គាល់តម្លៃពិតប្រាកដរបស់កូន
គេនឹងរិលមករួមជីវិត ជាមួយកូនសាជាថ្មី ដោយគ្មានការប្រកាន់រើសអើងអ្វីតទៅទៀត ឡើយ ។
ពេលនោះ ជីវិតរបស់កូននឹងមានសុភមង្គលល្អជាមែន ខាន ។

មាលានីលូនទៅជិតឪពុកម្តាយរបស់នាង ហើយលើកដៃសំពះ
ប្រណម្យឡើង ៖

- កូនស្រឡាញ់ពុកម៉ែណាស់! ពេលនេះ បើសិនជាជីវិតរបស់កូន គ្មានពុកម៉ែនិងបងៗទេ
ប្រហែលជាកូនគិតខ្លីផងក៏មែនដឹង ។ តែពេលនេះ កូនគិតថា កូនកាត់ចិត្តបានហើយ
ថាមិនងាកក្រោយ មើលទៅអតីតកាលទៀតទេ ។ កូននឹងខំកសាងខ្លួនសាជាថ្មី មិន
អោយបុរសមកប្រមាថកូនជាលើកទីពីរបានឡើយ ។

ពូនងមីងមៀននិងបងប្អូនមាលានីទាំងអស់ ក៏ញញឹមនាក់នាក់ ឡើង ជាសញ្ញាលើកម្លាំងចិត្ត
និងក្តីសោមនស្សដែលមាលានីមិន បណ្តោយអោយទុក្ខព្រួយដណ្តប់ចិត្តនាងអោយគិតខ្លី
ដូចជានារីក្មេង ខ្លះៗក្នុងសង្គមខ្មែរបច្ចុប្បន្ន ដែលតែងតែគិតច្រឡំថា ជីវិតមាន
តែផ្លូវមួយគត់សំរាប់ដើរ មិនដឹងថា ពិភពលោកធំធេង ហើយមាន
ផ្លូវសំរាប់ជ្រើសរើសច្រើនណាស់ បើសិនជាគេព្រមបើកភ្នែកបើក
ចិត្តបែរសម្តែងមើលពិភពជុំវិញខ្លួន អោយបានយូរជាងមុនបន្តិច....

ពោលគឺសម្តីឯកភាពលោកដោយសតិប្រាជ្ញ មិនមែនដោយអារម្មណ៍
ខឹងហួហួនអំពល់ក្នុងចិត្តនោះឡើយ ។

00000000000000000000

00000

0

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី៨ មិត្តប្រុស

ក្រុងភ្នំពេញ...
ឆ្នាំ២០០៦...

មាលានីធ្វើដំណើរមកពីកម្ពុជាក្រោម ត្រឡប់មកភ្នំពេញទាំង អន្ទះសា
ព្រោះត្បិតព្រួយបារម្ភពីស្ថានភាពជំងឺរបស់ឪពុកនាង ។ សំណាងល្អណាស់
ដែលពេទ្យបានជួយសង្គ្រោះពូនិងទាន់ពេល វេលា ។ ពេលនោះ
ពូបាក់ភ្លៅស្តាំហើយបាក់ឆ្នាំងជំងឺរមែក ដូច្នោះ
ហើយក៏ត្រូវទទួលការព្យាបាលយ៉ាងយូរទំរាំជាសះស្បើយមកវិញ ។
ចំណែកឯលុយកាក់ដែលមាលានីសន្សំបានសំរាប់ទុករៀនសូត្រនោះ
នាងបានយកទៅប្រគល់ជូនម្តាយ មើលថែជំងឺឪពុករបស់នាង អស់ រលីង ។ ចាប់ពីថ្ងៃនោះមក
មាលានីក៏ត្រូវចេញរកការធ្វើសាជាថ្មី ដើម្បីជួយក្រុមគ្រួសារជំនួសនៃជំងឺឪពុករបស់នាង
ដែលពិការ ធ្វើការលែងកើត ។ ចំណែកម៉ែម៉ៅន ក៏ឈប់នៅផ្ទះរក្សាពូ និង
ខានរកស៊ីអស់ម្នាក់ទៀត ។ ម៉្លោះហើយជីវភាពរបស់គ្រួសារ ពូនិង
មាសភាពតឹងតែងជាងមុន តាំងពីពូទទួលគ្រោះថ្នាក់នោះ មក ។
មាលានីគិតថានឹងទៅធ្វើការជាអ្នកខាត់ក្រចកសំរាប់មុខសំរាង សក់នារីសាជាថ្មី
ក៏រិលត្រឡប់ទៅរកសារេនមិត្តស្រីរបស់នាង ។

- អោយខ្ញុំសូមទោសផងទៅមាលានី ពេលនេះ ខ្ញុំបានសេងហាង ទាំងមូលអោយគេហើយ ព្រោះថ្មីរបស់ខ្ញុំចង់បើកហាងផ្គត់ផ្គង់ ហើយឲ្យខ្ញុំ ទៅជួយគេនៅទីនេះ ទើបសម្រេចចិត្តឈប់ធ្វើមុខរបរ នេះ ។

មាលានីធ្វើមុខស្អាត រកនឹកថា តើនាងត្រូវចាប់ផ្តើមនឹងខាត ក្រចកតាមផ្ទះសាជាថ្មី ឬយ៉ាងណា ។ សារេនយើញនារីយើងមាន ប្រកាសោកសៅ គេក៏ហៅមាលានីអោយទៅជួបបងប្រុសគេម្នាក់ ដែលធ្វើការនៅរោងចក្រមិនឆ្ងាយពីហាងសំអាងកាយចាស់របស់គេ ទាំងពីរនាក់ប៉ុន្មានទេ ។

- អានី! នេះបងសំរោង បងប្រុសរបស់ខ្ញុំ ។
- ជំរាបសួរបង!

សំរោងញញឹមលើកន្តែងសំរោះតបវិញ ។ នៅក្នុងផ្ទះសំរោងដែល ត្រឹមតែជាកូនផ្ទះតូចផ្ទាល់ដីមួយខ្នង មាលានីអង្គុយមើលនាងប៊ិច ប្រពន្ធរបស់សំរោងរកស៊ីលក់ស្ករកំប៉ុកប៉ុកមុខផ្ទះ ដើម្បីជួយសំរាល បន្តិករបស់សំរោងដែលធ្វើការរោងចក្រយ៉ាងនឿយហត់បំផុត ។

- ឮថាប្អូនចង់ធ្វើការនៅក្នុងរោងចក្រមែនទេ? (សំរោងសួរ)

មាលានីឯកក្បាល ៖

- បងសំរោង! ខ្ញុំពិតជាពឹងបងជួយណែនាំផ្លូវខ្លះ ព្រោះក្រុមគ្រួសារ របស់ខ្ញុំមានសភាពទីទាស់បន្តិច ព្រោះយើងជាមនុស្សចំណូលថ្មី ។

សំរោងនិងភរិយាហាក់ដូចជាមាននិស្ស័យនឹងមាលានីណាស់ ។ គ្រាន់តែជួបគ្នាភ្លាម ក៏រាប់អានស្គាល់គ្នាជិតស្និទ្ធតែម្តង ។ មិនយូរ ប៉ុន្មាន សំរោងក៏បានជួយនាំមាលានីអោយចូលធ្វើការក្នុងរោងចក្រ ជាមួយគ្នា ប៉ុន្តែកាន់ការងារផ្នែកផ្សេងគ្នាពីសំរោង ។

ប៉ុន្មានខែក្រោយមក...

ដោយបងៗរបស់មាលានីមានការធ្វើគ្រប់គ្នាផង ហើយណាមួយ កូនចៅរបស់ពួកនិងកាន់តែលូតលាស់ឆ្ងាយផង ពួកនិងមីងម៉ៅន បានសំរេចចិត្តលើកសំបូលតូចមួយមុខផ្ទះ គ្រាន់នឹងរកស៊ីបន្ថែម

តិចតួចគ្រាន់នឹងទប់ទល់ការខ្វះខាតក្នុងគ្រួសារ ព្រោះនៅផ្ទះគាត់
អ្នកធ្វើការមានតិចចំនួនជាងអ្នកដទៃទៀត ។

បងប្អូនរបស់មាណីទាំងអស់មិនបានធ្វើការជុំគ្នាទេ ព្រោះមិន
អាចប្រជ្រៀតសុំគេចូលប្រមូលបាន ទើបបណ្តោះអាសន្នធ្វើនេះធ្វើនោះ តាមតែសំណើរ ។
តាំងពីសង្គ្រាមមុខផ្ទះនោះមក មាណី បងស្រី និងបងថ្លែងរបស់នាង
រួមនឹងគ្នាបើកតូបសំអាងក្រចក សំអាងមុខ និង សំអាងសក់នារី សាជាថ្មី
ហើយផ្លាស់វេននាំគ្នាកាន់ការ ក្រោយ ពេលម៉ោងរោងចក្រ
ព្រោះពួកគេកាន់វេនការងារខុសៗគ្នា ។

ក្រោយមក ជីវភាពរបស់ក្រុមគ្រួសារពួនដក់កាន់តែរីករាយ ប្រសើរវិញម្តងបន្តិចៗ ។
មាណីក៏បានកាត់ចិត្ត ឈប់នឹកនាពិការ រិលត្រឡប់ទៅកម្ពុជាក្រោម ដើម្បីបន្តការសិក្សានៃ
ព្រះនាងបាន អស់ទឹកចិត្តតាំងពីនឹងថា នាយបែនបានរៀបការចោលនាងទៅ ។ ពេលនេះ
នាងបានរៀបខ្លួនត្រៀមចិត្តទទួលជីវិតនៅភ្នំពេញជាមួយ ឪពុកម្តាយរបស់នាងវិញហើយ ។

ព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យមួយ...

ម៉ាឡាជាបងស្រីកំពុងកាត់សក់ធ្វើសក់អោយភ្ញៀវនារីម្នាក់ នៅ
ក្នុងតូបមុខផ្ទះឈ្នួលរបស់ម៉ែងម៉ៀន ។ មាណីកំពុងអង្គុយជូត សំអាតគ្រឿងសំអាង ស្រាប់តែ ៖

- សួស្តីមាណី!
- មាណីងាករីង ឃើញបុរសសង្ហាម្នាក់ងើរចូលមក ។
- ភ្លេចខ្ញុំហើយហ្ន៎ស ? បានឈរធ្វើភាំងអញ្ចឹង ?
- បុរសនោះសួរ ។ ស្រាប់តែមាណីលាន់មាត់ឡើង ៖
- លោកតារា ?
- បាទ មែនហើយ!
- មាណីញញឹមឡើង ៖
- បាត់មុខលោកយូរ និលឃើញវិញ សង្ហាឡើងមើលមិនស្គាល់តែ ម្តងហើយនេះ!
- តារាញញឹមឡើងនៃរ ៖
- ស្តាប់ហើយ! មិននឹងសោះថា មាណីចេះក្បួនបញ្ជូនភ្ញៀវនិល ថ្នាក់ហ្នឹង!

អ្នកទាំងពីរក៏ញញឹមដាក់គ្នាសាជាថ្មី ។ ពេលនោះ មាលានីមាន
អារម្មណ៍ហាក់ដូចជារំភើបចិត្តប្លែកតែម្តង ដែលនាងបានជួបតារា ។

- លោកតារា! នេះ ម៉ាឡាបងស្រីរបស់ខ្ញុំ!

មាលានីឃើញបងស្រីល្អចសម្លឹងតារាភ្ញៀវកៗ ក៏ណែនាំអោយ ស្គាល់គ្នា ។

- សួស្តីបងស្រី! មិនប្រាប់ក៏ដឹងថា ជាបងប្អូននឹងគ្នានៃរ ព្រោះអី មុខមាត់ស្រដៀងគ្នាណាស់ ។
ម៉ាឡាញញឹមដាក់តារា រួចហើយក៏បែរទៅបំរើភ្ញៀវរបស់នាង វិញ ។ ភ្លាមនោះ តារាស្រីថា

៖

- តើមាលានីអាចទៅសំអាងភ្ញៀវនៅតាមផ្ទះបានដែរទេ ?

- គឺ.. ខ្ញុំធ្វើតែនៅក្នុងតូបតូចរបស់យើងនេះ មិនដែលចេញតាម ផ្ទះទេ ។ ម្យ៉ាងទៀត
ខ្ញុំមិនដែលមានភ្ញៀវមកហៅអោយទៅតូប តែសំអាងអោយគេនៅតាមផ្ទះរបស់គេផង ។

- ចៃដន្យ ព្រឹកនេះ ខ្ញុំមានសាច់ញាតិច្រើនគ្នាដែលត្រូវសំអាងសក់ សំអាងមុខ
ដើម្បីទៅញ៉ាំងការល្ងាចនេះ ហើយពិបាកខុបគេមករក មាលានី

តើមាលានីអាចទៅសំអាងអោយគេបានទេ ?

មាលានីងាកទៅបងស្រី ទំនងសួរយោបល់ ស្រាប់តែម៉ាឡា ឆ្លើយថា ៖

- បើមានគ្នាច្រើនអញ្ជឹងក៏ម្យ៉ាងដែរ ណាអូននី! ទៅជួយសំអាង ម៉ាភ្នែតទៅ
កុំអោយគេថាយើងឆ្លើងមិនចេះគួរសមជាមួយភ្ញៀវ ប្រចាំរបស់យើង ។

មាលានីឮហើយក៏ប្រញិបប្រញាប់រៀបតំរាង ឡើងជិះម៉ូតូពី

ក្រោយតារាអោយគេខុបចេញទៅ ។ ចៃដន្យ មាលានីសង្កេតឃើញ ថា

តារាមិនបានខុបនាងទៅផ្ទះរបស់គេទេ បែរជាបត់ទៅផ្លូវផ្សេង ទៅវិញ ។

- នាំខ្ញុំទៅណាហ្នឹង លោកតារា ?

- បន្តិចទៀត មាលានីនឹងដឹងហើយ!

នារីយើងក៏នៅស្ងៀមទៅវិញ ។ លុះជិះម៉ូតូកាន់តែឆ្ងាយទៅៗ

មាលានីនឹកពិភាល់យ៉ាងណាមិនដឹង ក៏សួរម្តងទៀត ៖

- លោក! នាំខ្ញុំទៅខាងណាដែរ លោកតារា ?

តារាញញឹមហើយងាកបែរមកឆ្លើយថា ៖

- កុំភ័យអី! ខ្ញុំមិននាំមាលានីទៅចូលរូងក្តាមទេណា!

មកដល់អាហារដ្ឋានផែប្រក់ស្បូវមួយ នាមាត់ទន្លេ...

មាលានីជ្រួញចិញ្ចើម ៖

- ហេតុអ្វីក៏ភ្ញៀវទាំងនេះ គេមកនៅចាំខ្ញុំនៅក្នុងអាហារដ្ឋានទៅ វិញ អញ្ចឹង ?
តារាចតម៉ូតូ ហើយលូកស្រវាជួយយួររុក្ខងប្រអប់របស់មាលានី ហើយស្រនីថា ៖

- ម៉ោះ ! ខ្ញុំជួយកាន់ !

- មិនសមរម្យទេនឹងលោកតារា ព្រោះលោកជាភ្ញៀវរបស់ខ្ញុំណា !

- តារាមិនបានគិតថាសមមិនសមទេ ព្រោះតារាកំពុងសប្បាយចិត្ត

- សប្បាយចិត្តរឿងអ្វីទៅ ?

តារាមិនឆ្លើយទេ បែរជានិយាយបន្តទៅវិញថា ៖

- ចូលទៅក្នុងសិនទៅ មាលានី ។

ភ្លាមនោះ អ្នកបម្រើបានក្រាលតុយ៉ាងស្អាតមួយទទួលអ្នកទាំង ពីរនៅក្នុងរោងផែមួយ
ដាច់ឆ្ងាយពីគេងបន្តិច ។

- ហេតុអ្វីក៏គ្មានភ្ញៀវម្នាក់សោះអញ្ចឹង លោក ?

មាលានីសួរ ។

- ប្រហែលជាគេមិនទាន់មកដល់ទេនឹង ! (តារាឆ្លើយឆ្លើបី)

មាលានីជ្រួញចិញ្ចើម នឹកពិភាល់ក្នុងចិត្តយ៉ាងណាមិននឹង ។ ឃើញដូច្នោះ
តារាក៏ពោលកម្លោះចិត្តនារីឡើង ៖

- កុំភ័យអី មាលានី ! យើងជាមិត្តស្គាល់គ្នាយូរហើយ មិនទុកចិត្ត ខ្ញុំទេហ៍ ?

- គឺ ខ្ញុំគ្រាន់តែច្រើន ថាលោកកំពុងលេងនឹងខ្ញុំរឿងអ្វី ?

- តុច្ឆោ ! នរណាគេលេងនឹងមាលានីនោះ ? ការពិត តារាកំពុង នឹកមាលានីសឹងស្លាប់ ។

បើទៅបង្គួលសើរលេងស្រួលៗ ម៉េចនឹង មាលានីព្រមចេញមកជាមួយខ្ញុំទៅ ?

- មានន័យថា យ៉ាងម៉េចហ្នឹង លោកតារា ?

- មើល ! ឈប់ហៅខ្ញុំថា លោកតារាទៀតទៅ ! ស្តាប់ទៅស្តាប់ជា មិនស្និទ្ធស្នាលគ្នាសោះ ។

មាលានីឈ្លោកមុខនៅឈរស្ងៀម ។ តារាក៏ទាញដៃឆោយនាង

អង្គុយចុះទៅក្នុងកៅអីថ្លៅដ៏ប្រណិតមួយក្បែរនោះ ។ ពេលនោះ

មាលានីមានអារម្មណ៍ចម្លែកយ៉ាងម៉េចមិននឹង រកថាមិនត្រូវ ។ លុះ

ឃើញកិរិយាទើសទាល់របស់នារី តារាក៏ញញឹមឡើង ស្រនីថា ៖

- ធ្វើមុខជ្រួញៗអញ្ចឹង សង្ស័យតែចូលចិត្តញាតិសាងទាំងសំបក ហើយមើលទៅ !

- ស្លាប់ហើយ! នរណាគេញ្ញាំក្រសាំងទាំងសំបកនោះ ?
- គឺសម្បូរគ្រឿងចាស់បុរាណនោះអី គេដាក់ទាំងសំបកអោយសម្បូរ មានក្លិនឈ្ងុយនោះអី! នីដែលភ្នក្សទេ ?

មាលានីគ្រវីក្បាល ។ តារាក៏ស្រងឹតថា ៖

- តែថ្ងៃនេះ យើងមានគ្នាតែពីរនាក់ទេណា! សូច្ឆេះតារាសូមប៉ុន្តែ អាហារប្លែកម្តង មិនអោយមានសម្បូរក្រសាំង ជូរតាំងពីសម្បូរបូត និងអ្នកបរិភោគសម្បូរទៀតទេ ។

មាលានីងើបមុខឡើងសម្លឹងតារាដោយក្រសែភ្នែកភ្លឺថ្លា ៖

- គ្រាន់តែហៅមាលានីមកប៉ុន្តែបាយ ម៉េចចាំមានល្បិចភ្នែកផងហ្ន៎ ?

តារាសើចខ្លឹកៗឡើង ៖

- បើមិនភ្នែក ធ្វើម៉េចគេនឹងព្រមមកតាមតារាយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាប់ បែបនេះ ? ដឹងទេថា តារានឹកមាលានីប៉ុនណាដែរ ? យើងមិន ដែលបានជួបគ្នាយូរខែហើយណា គឺតាំងពីមាលានីឈប់ធ្វើការនៅ ហាងជាមួយសារេនម៉្លេះ! តើមានដែលនឹកតារាដែរទេហ្ន៎ ?

ឃើញក្រសែភ្នែកនីមានទឹកនិមមន្តស្នេហ៍របស់តារា មាលានីក៏ ងាកចេញភ្លាម ត្បិតខ្លាចចាញ់ព្រួញស្នេហ៍របស់គេ ។ ដោយមិន ឃើញមាលានីឆ្លើយតបមកនាយវិញ តារាក៏រុនរុនទៅអីទៅអង្គុយជិត នាងហើយស្រវាចាប់ដៃនារីកាន់ឡើង ៖

- ទោះបីយ៉ាងណា ក៏តារាចង់អោយមាលានីដឹងថា តារាល្អចគេង នឹករាល់ថ្ងៃ មិនដែលខានវេលាណាទេ ។

មាលានីព្រឺព្រួចក្នុងចិត្តយ៉ាងចម្លែក ដែលបានទទួលចំណាប់ អារម្មណ៍យ៉ាងពិសេសពីតារា ។ ចៃដន្យ នាងមិនទាន់ជាសះស្បើយ ដំបៅបេះដូង ដែលនាយបែបបានក្បត់ចិត្តទៅរៀបការនោះនៅ ឡើយទេ ។ នាងមិនទាន់គិតថា តើគួរសម្លឹងបុរសជាតូជីវិតរបស់ នាងនៅឡើយ ថ្វីបើតារាជាបុរសសង្ហាគួរចាប់ចិត្តបេតិកដោយ ។

ភ្លាមនោះ តារាក៏ស្រងឹតបន្តទៅនារីយើងថា ៖

- បើខ្ញុំសុំមាលានីធ្វើសង្សារ ដើម្បីសម្លឹងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក មុន នឹងយើងរៀបការ តើមាលានីគិតយ៉ាងណាដែរ ?

នីតាយើងភ្ញាក់ព្រើតដែលបុរសស្បែរចិត្តនាងត្រងៗ យ៉ាងចំហ សូច្ឆេះ ។ នាងគិតមួយស្របក់ ក៏ឆ្លើយថា ៖

- ដូចជាបរិស័ទពេកនឹង លោកតារា ? សុំឆ្លើយត្រឹមជាមិត្តបានទេ ?

ខ្ញុំមិនទាន់ត្រៀមខ្លួនទទួលបុរសណាជាសង្សារទេ ព្រោះខ្ញុំមានអ្វីៗ ក្នុងជីវិតច្រើនណាស់ដែលត្រូវនោះស្រាយសិន ។

- មិនគាប់ពេកទេ មាលានី! នេះ យើងស្គាល់គ្នាជិតមួយឆ្នាំហើយ តើហ្នឹង! នីមិនចាំទេ ?

- អត់ទេ (មាលានីគ្រវីក្បាល) យើងស្គាល់គ្នាប្រាំបួនឆ្នាំហើយនិង អ្នកធ្វើការ មិនបានស្គាល់ជិតជិតផ្លូវចិត្តឯណា ?

- បើអញ្ចឹង យើងចាប់ផ្តើមពីពេលនេះទៅណា! បងគិតថា បង ពេញចិត្តមាលានីណាស់ ហើយមានបំណងសាងអនាគតជាមួយគ្នា ផង នឹងទេ ?

មាលានីរឹតតែភ្ញាក់ផ្អើលជាងមុនទៅទៀត ដែលតារាចេះតែនាំ មុខព្រួញនៃការសន្ទនាកាន់តែជ្រាលជ្រៅទៅក្នុងជីវិត ។

- ប៉ុន្តែ... ខ្ញុំទើបតែមានវ័យមិនទាន់គ្រប់២០ឆ្នាំស្រួលបួលទេ ។ ខ្ញុំ មិនទាន់ចង់គិតពីអនាគតឡើយ ។

- នៅចាស់យូរពេក មិនល្អទេណា នី!

- ម៉េចថា មិនល្អទៅវិញ ? មាលានីចង់ត្រឡប់ទៅរៀនវិញ... ព្រោះខ្ញុំធ្លាប់ស្រមៃចង់ធ្វើពេទ្យ ចង់ធ្វើការការិយាល័យ...

- រៀនការហើយ ក៏នឹងអាចត្រឡប់ទៅរៀនបានដែរតើហ្នឹង !

- អត់ទេ! សព្វថ្ងៃនៅលើវង់និង នៅរកពេល រកលុយទៅរៀន មិនបានផង ចុះទំរាំមានគ្រួសារមានកូនចៅ តើនឹងអាចឆ្លៀតពេល ឯណា ដើម្បីអោយបានទៅរៀនទៅ ?

- ទោះជាយ៉ាងណា តារានៅតែប្រាថ្នាអោយមាលានីសម្លឹងបងខ្លះៗ បានទេ នី ?

មាលានីសម្លឹងមុខនរណាមួយក្រសែក្រៃភ្នំថ្នាំ ៖

- ខ្ញុំមិនទាន់អាចឆ្លើយបានទេ ស្រេចនៅលើគុណសម្បត្តិនិង ការប្រព្រឹត្តរបស់លោកអោយនិជ្ជាជាក់ច្បាស់ក្នុងចិត្តថា ខ្ញុំអាចទុក ចិត្តលោកបានសិន ។ ពេលនេះ យើងរាប់គ្នាជាមិត្តអម្បតាៗសិនទៅ បានទេ ?

- អញ្ចឹង សុំលើសពីមិត្តបង្អិតណា! តារាសុំការចាប់អារម្មណ៍ពី មាលានីពិសេសបង្អិត លើសមិត្តរបស់នីទូទៅ នីធ្វើបានទេ ?

មាលាពទទួត ។ មាលានីអត់មិនបានក៏សើចខីកៗ ហើយឆ្លើយ តបវិញថា ៖

- អញ្ជឹង ប្រាប់នឹង ថា តើការផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងពិសេស លើសពីមិត្តទូទៅនោះ មានអ្វីខ្លះដែរ ?

- គឺមានដូចជា...

តារាងស្រវាម្រាមដែលនារីយកថើប ។ មាលានីភ្ញាក់ព្រើតនិកនៃ វិញយ៉ាងរហ័ស ។

- ពុទ្ធា! យ៉ាងមែន! (មាលានីលាន់មាត់)

តារាញញឹមយ៉ាងស្រស់កាលបើបានថើបនៃមាលានី ។ រំពេច នោះ អ្នកបំរើក៏យកអាហារមកដល់ ។ អ្នកទាំងពីរក៏នាំគ្នាបរិភោគ ទាំងដួងចិត្តរំភើបរីករាយ ។ យូរៗម្តង គេចោលភ្នែកលួចមើលគ្នា ទៅវិញទៅមក ហើយញញឹមលាក់គំនួចក្នុងចិត្តរៀងៗខ្លួន ។

ថ្ងៃនោះ តារាបានឧបម៉ូតូនាំមាលានីដើរលេង ពេញមួយថ្ងៃតែ ម្តង ។ គេនិយាយសាសង់គ្នា រាងទូលាយជាងមុន មិនសូវជាខ្លាច ក្រែងរំអែងចិត្តគ្នាប៉ុន្មានទេ ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក តារាតែងតែមកទទួលមាលានីទៅដើរ កំសាន្តជាធម្មតា ជាពិសេសនៅថ្ងៃអាទិត្យតែម្តង ។ ថ្ងៃបើគេមាន កិរិយាទន់ភ្លន់ហើយថ្នាក់ថ្នែមមាលានីណាស់ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលធ្វើអោយ មាលានីនារីមិនទាន់ទុកចិត្តតារានោះគឺ... គេមិនដែលណែនាំក្រុម គ្រួសាររបស់គេអោយនាងស្គាល់ទេ មិនដឹងថាមកពីហេតុអ្វី ។ ទោះបីយ៉ាងណា មាលានីនៅតែរីករាយទទួលមិត្តភាពរបស់តារា ជានិច្ច ហោចណាស់ នាងក៏បានចេញដើរទៅឃើញពិភពក្រៅផ្ទះ ខ្លះៗ ស្គាល់ជីវិតរស់នៅប្លែកៗ និងភូមិសាស្ត្រពេញកាន់តែ ច្បាស់ជាងមុនដែរ គឺនាង មិនរស់ក្នុងស្នូកក្តាមស្គាល់តែរោងចក្រ និងផ្ទះជួលនោះតែប៉ុណ្ណោះ ឡើយ ។

ប្រហែល៦ខែក្រោយមក...

នៅរោងចក្រដែលមាលានីធ្វើការ បានប្រារព្ធពិធីបុណ្យចូលឆ្នាំ ខ្មែរ ដោយអោយកម្មករសំរាកកន្លះថ្ងៃ ដើម្បីជួបជុំគ្នាជប់លៀង នំចំណីនិងទឹកភោសជ្ជៈបន្តិចបន្តួច ដល់កម្មករទាំងឡាយ ថែមទាំង មាន លេងល្បែងប្រពៃណី និងការសម្តែងអាយ៉ែអត់ភ្លេងអម ប្រកួតគ្នារវាងកម្មករនិងកម្មករទៀតផង ។

មាលានីយរទះដៃសើចក្តាកក្តាយជាមួយមិត្តរបស់នាងក្នុងរោង ចក្រ គ្រឿងមានកម្មករម្នាក់ឡើងនិយាយរឿងកំប្លែងស្អាត ។ ភ្លាម នោះ

ស្រាប់តែពួកសម្តែងលាន់ប្រាស់ឡើង ។ ទាំងអស់គ្នាបែរភ្នែក
ទៅឃើញកម្មករក្មេងម្នាក់អាយុប្រហែល២២ឆ្នាំ លឺសុំទឹកកកដំពប់ ជើង ដួលទៅនឹងប្រូស
ធ្លាក់ទឹកកកបែកខ្ចាត់ខ្ចាយពាសពេញដី ។

- យី! នាយឯងនោះ ធ្វើការធ្វេសប្រហែសម៉្លេះរឺ! បែកទឹកកក អស់
បានអីកាប់ចែកកម្មករនឹក ? ដាច់ទៅប្រមូលកំទេចទឹកកកនោះ មកលាងទឹក ដាក់អុំវិញ
ពូហើយនៅ ?

នាយកោយម្នាក់ឡូឡាស្តីអោយកម្មករក្មេងនោះខ្លាំងៗនិលៗ ពីរម៉ែសា
ទំនងស្តាយសុំទឹកកកនិលធ្លាក់បែកនោះណាស់ ។ រីឯ

កម្មករម្នាក់នោះក៏មានកិរិយាហាក់ដូចជាខ្លាចគេ ខ្លាំងណាស់ដែរ ។

នរ:ស្ទុះធ្វើតាមពាក្យនិលមេកម្មករបញ្ជា ដោយឥតមានស្តីតបអ្វី មួយម៉ាត់ឡើយ ។

មាលានីឈរកៀននោះយូរហើយ កាលបើឮ សំនៀងនិលរបស់នាយកោយនោះទ្រាន់ត្រចៀកពោក
នាងក៏ឆ្លើយ អត់ឈ្មោះ ជំនួសនាយម្នាក់នោះថា ៖

- គេមានចិត្តមកជួយលឺទឹកកក ទុកអោយយើងគ្រប់គ្នានឹកស្រណុក ស្រួលខ្លួនហើយ
នៅពើមានមុខមកជេរស្តីអោយទៀត ? ការពិត
គេមិនចាំបាច់មកជួយលឺទឹកកកមួយស៊ុំនេះក៏បានដែរ... មានចិត្ត
ធ្វើការហត់ហើយមានគេជេរយ៉ាងនេះ លើកក្រោយគ្មាននរណាមាន
ចិត្តមកជួយធ្វើការរហែមហាម អត់លុយប៉ុន្តែឆ្នើយ ។ គេសុខ
ចិត្តយកពេលទៅឈរមើលអ្នកស្រុកច្រៀងអាយុវិញ សប្បាយជាង ផង
មិនបាច់ខ្វល់អោយនរណាគេជេរ ។

ស្រាប់តែនាយកោយម្នាក់នោះ បែរមកគំហក ៖

- តើ! ចង់ថាអោយនរណាគេដែរ នាងនី ?

មាលានីញាក់ចិញ្ចឹម ៖

- គឺថាអោយខ្លួនខ្ញុំនេះអី! វាខ្លួនអើយសែនខ្លួន អត់មានចិត្ត មានថ្លើមអីបន្តិចសោះ
ពេលមានវល់ម្តងៗ ចង់តែយកពេលទៅ ឈរមើលគេលេងអាយុ

តែមិននិលមានចិត្តទៅជួយលឺទឹកកកចែក ញាតិណាមីកទេ ព្រោះខ្ញុំនេះមានទម្លាប់មើលគុណណាស់
មិនមាន មារយាទចេះអរគុណអ្នកនិលមានសន្តានចិត្តចំពោះខ្លួនអីបន្តិចទេ!

- ជើ! មាត់បានណាស់ នាងលូ!

មេកោយកម្មករនោះគំហកតែប៉ុននេះក៏បាត់មាត់ទៅ ព្រោះនឹង
ថាមាលានីកំពុងនិយាយដៀមដាមអោយខ្លួន ។ កម្មករដទៃដែល នៅម្តុំៗនោះ
ក៏លួចសើចញឹមៗដាក់គ្នា ដែលឃើញមាលានីហ៊ាន ចាក់ថាមេកោយ ការពារកម្មករដូចគ្នា ។

រីឯបុរសកម្មករក្មេងមួយរូបនោះវិញ កំពុងលូកដៃស្រវាក់កើប កំទេចទឹកកកបណ្តើរ
លួចមើលមាលានីភ្លៀកៗបណ្តើរ ។ លុះនាង បែរដាក់ភ្នែកចំរូបគេ មាណពក៏ដាក់មុខចុះវិញ
មិនហ៊ានសម្លឹងតប ទៅនាងវិញទេ ទំនងខ្លាចចិត្តនារីយើង ។ លុះឃើញកិរិយារបស់
មាណពនោះទំនងឆ្អើលៗ មាលានីក៏កេះមិត្តរបស់នាងម្នាក់សួរថា ៖

- បងខុម! ស្គាល់កម្មករលឺទឹកកកម្នាក់នោះដែរទេ? មើលទៅគេ ដូចជាកម្មករចំណូលថ្មី ។
- បងមិនស្គាល់ទេ (សុខុមឆ្លើយ) ទើបតែឃើញមុខគេ ប្រហែល ពីរបីថ្ងៃនេះឯង ។
- មើលទៅប្អូនពារបស់គេ ហាក់ដូចជាខ្លាចនាយកោយដល់ហើយ!

- ពួកថា បងសំរោងជាអ្នកនាំចូលមកធ្វើការទីនេះ ដូចកាលគាត់នាំ នឹងដំបូលមកដែរអញ្ចឹង ។
ការពិត គេមានបញ្ហាជីវិត ទទួលជួប បងសំរោងដែលជាមិត្តចាស់តាំងពីនៅរៀន
គេក៏ចង់ផ្លាស់ប្តូរផ្លូវ ជីវិត បែរមករកផ្លូវសុក្រិតវិញ ។

- មានន័យថាម៉េចទៅ បងខុម?
- ពួកពីមុនមក គេធ្លាប់ញៀនអាភៀន ហើយធ្លាប់មានទោសជា ទណ្ឌិតទៀតផង ។ ប៉ុន្តែ
ដល់បានជួបបងសំរោងនិងប្រពន្ធគាត់ មក

គេក៏កែប្រែចិត្តគំនិតឈប់រិលត្រឡប់ទៅជីវិតពាលវង្វែងនោះ ទៀត ។ បងក៏ធ្លាប់ឮដែរថា
ឪពុកម្តាយគេធ្លាប់ខឹងកាត់កាល មិន អោយគេចូលផ្ទះវិញផង ។

- ពុទ្ធា! ដល់ប៉ុនហ្នឹងផង? អញ្ចឹងមានន័យថា គេបានប្រព្រឹត្តអ្វី ទុច្ចរិតគ្រប់គ្រងហើយ ។
- បងមិនដឹងច្បាស់ទេ ប៉ុន្តែធ្លាប់ឮថា ធ្លាប់បានចូលហ្វូងក្មេងស្ទាវ មួយស្របក់ដែរ
ក្រោយមកមិនដឹងហេតុអ្វីទេ គេត្រូវប៉ូលីសចាប់ឃុំ ប៉ុន្មានអាទិត្យ ទើបតែចេញមកវិញថ្មីៗនេះ ។

- អីយ៉ា! បងខុមដូចជានឹងរឿងបុរសក្មេងម្នាក់នេះច្រើនណាស់ តើហ្នឹ!
សង្ស័យតែចាប់អារម្មណ៍លើភាពសង្ហារបស់គេទេនឹង បាន ជាតាមដាន
ស៊ើបដឹងប្រវត្តិខ្មែរខ្លាំងអស់យ៉ាងនេះ ?

- យីអើ! ម៉េចមកចំអន់គ្នាអញ្ចឹងមើស៍! អូហ្នឹ...នៃ! នៃ! ពេល នេះ បងដឹងហើយថា
ឯងកំពុងចាប់អារម្មណ៍ពីរូបគេដែរមែនទេ បានជាប្រចណ្ឌដាក់បងអញ្ចឹង ? មើលហ្នឹ!
មិនទាន់ស្អីផង ចេញ មុខការពារគេយ៉ាងខ្លាំងដែរទៅហើយ...

សុខុមចំអន់ផង សើចកក្អកផង ធ្វើអោយមាណសីអៀនឡើង
ក្រហមផ្កាឈៃតែម្តង ។

- និយាយតែផ្កាស បងខុមឯងនេះ !
- ឃើញទេ! មុខក្រហមហើយ! បងថា មែន! មែន!

មាណសីអត់មិនបានក៏លូកដៃក្អិតមិត្តនី ធ្វើអោយសុខុមរិតតែ
បានចិត្តរិតតែលេងនាងចែមទៀត ។ ចំណែកកម្មករក្មេងនោះ
ក៏លួចសម្លឹងមាណសីនិងសុខុមភ្ញៀវៗវិញមិនដាក់ភ្នែកដែរ ទំនង ហាក់ដូចជាចង់ដឹងថា
តើនារីទាំងពីររូបនោះខ្សឹបគ្នាទៀងអ្វីបានជា
ចោលកន្ទុយភ្នែកដាក់នាយហើយលួចសើចកខឹកតែពីរនាក់អត់ឈប់ យ៉ាងហ្នឹង ។

នៅរសៀលនោះ កម្មករទាំងឡាយនាំគ្នាលេងល្បែងកំសាន្ត យ៉ាងសប្បាយ ។ ខ្លះច្រៀង
ខ្លះទះដៃ ខ្លះអង្គុយមើល ឈរមើល ខ្លះស្រែកហោរាខ្សៀវខ្មាអឺងកង ។
មាណសីអង្គុយកៀនជញ្ជាំងពីរ នាក់សុខុមជាមិត្តនឹងមការងារ កំពុងហែកក្រូចចែកគ្នា ស្រាប់តែ
មាណសីនិយាយថា ៖

- ខ្ញុំស្រែកទឹកណាស់ គិតទៅរកទឹកត្រជាក់មួយកែវសិន !
- ញ៉ាំទឹកកកសាបទេ បាទ ?

មាណសីនិងសុខុមភ្ញាក់ព្រើត ងើយមុខបែរមើល ឃើញបុរស
ម្នាក់នោះលើកទឹកកកសាបពីរកែវហុចអោយគេទាំងពីរ ។ មាណសី បែរសម្លឹងមុខសុខុម
ធ្វើកិរិយាអេះអុញ ។ សុខុមឃើញដូច្នោះ ក៏លូកដៃទទួលទាំងពីរកែវ ហើយឆ្លើយថា ៖

- ពុទ្ធាអើយ! អីក៏យល់ចិត្តគ្នាម៉្លេះហ្ន៎! ម្នាក់អ្វីចាស្រែកទឹក មិន ទាន់អីផង មានម្នាក់ទៀត
គេចាក់ទឹកមកហុចដល់ដៃទាន់ចិត្តភ្លាម តែម្តង ។

មាណសីឮសុខុមចំអន់ ក៏ចោលកន្ទុយភ្នែក លួចសម្លក់មិត្ត រួច
ហើយអង្គុយស្ងៀម ញញឹមស្មើធ្វើហាក់ដូចជាគ្មានអារម្មណ៍អ្វីអញ្ចឹង ប៉ុន្តែ នៅក្នុងពោះវិញនោះ
នាងហាក់ដូចជានឹកខ្មាស់ក្រសែភ្នែក បុរសម្នាក់នោះយ៉ាងណាមិនដឹងទេ
ព្រោះគេតាមសម្លឹងរូបនាងមិន
ព្រមដាក់ភ្នែកសោះ ។

- អរគុណណាស់ មហាមិត្ត...! ឈ្មោះអីដែរហ្នឹង សុំស្គាល់ផងបាន ទេ បុរសសង្ហា ?

សុខុមស្រីស្តួរទៅបុរសកម្មករមួយរូបនោះ ។ ស្រាប់តែគេ
ញញឹមឡើងយ៉ាងបំពេញហើយវាចាតបរិញ្ញា ៖

- ឈ្មោះកិត្យា បាទ!

- កិត្យា! យី! ពិរោះណាស់! ឈ្មោះល្អហើយសង្ហាស្តុចក្នុងកុនទៀត ឃើញហើយ
ចង់តែសុំស្នេហាទេនេះ! អូហ្នឹ និយាយអញ្ចឹង មាន គូស្រករហើយឬនៅ កិត្យាឯងហ្នឹង ?

ឮដូច្នោះ កិត្យាញញឹមក្របួចមាត់ បែរមុខចេញធ្វើអៀនៗ មិន ហ៊ានឆ្លើយទៅសុខុមវិញទេ ។
មើលទៅ សុខុមកំពុងសើម្បីប្រវត្តិ អោយមាណសីហើយ

ព្រោះនាងចាប់កន្ទុយភ្នែកមាណសីដែលបាន លួចសម្លឹងទៅកម្មករក្មេងមួយរូបជាច្រើនដង
ថ្ងៃមើលមាណសីមិនបាន ស្រីចេញមួយម៉ាត់ថា នាងកំពុងតែចាប់អារម្មណ៍អំពីបុរសនោះក៏ ដោយ ។
សុខុមក៏និយាយបន្តថា ៖

- ណោះ! ខ្ញុំសុំណែនាំខ្លួនបន្តិចណា! ខ្ញុំនេះឈ្មោះសុខុម ធ្វើការ នៅរោងចក្រនេះ បីឆ្នាំហើយ ។
ចំណែកមិត្តភ័ក្តិស្រស់ស្អាតសោភា របស់ខ្ញុំម្នាក់នេះ ឈ្មោះមាណសី
ទើបតែចូលធ្វើការថ្មីៗប្រហែលជិត មួយឆ្នាំនេះទេ ។ ហើយបើសិនកិត្យាឯងនៅលីវទេ
គួរសុំទាក់ទង មាណសីជាសង្សារទៅ ព្រោះរូបសម្បត្តិរបស់អ្នកទាំងប្រជុំប្រសង់គ្នា មែនទែន ។
មើលទៅ សមគ្គាតតខ្លោះតែម្តង ។ ចំណែកខ្ញុំវិញ..

ចាំសំបុកក្រោយទៅណា ឮហើយឬនៅ កិត្យា ?

មាណសីនឹកខ្លាញ់នឹងការចំអន់របស់មិត្តរហូតក្រហមមុខក្រហម ស្លឹកត្រចៀកអស់
ព្រោះនឹកខ្លាស់បុរសសង្ហានោះណាស់ ។ មិនដឹង ជាហេតុអ្វីទេ តាំងពីប្រទះឃើញគេភ្លាម
មាណសីហាក់ដូចជាមាន អារម្មណ៍ប្លែកយ៉ាងណាមិនដឹង ចេះតែរអៀសៗខ្លួន ពេលគេសម្លឹង
មកចំកែវភ្នែករបស់នាងម្តងៗ ។ កាលពីដើម នាងធ្លាប់ស្គាល់នាយ បែន ប៉ុន្តែ
នាងមិនដែលនឹករំភើបញ្ជាប់ញ័រក្នុងចិត្ត ម្តងណាទេ ។ ចំណែកឯតារាវិញ
នាងបានស្គាល់ហើយរាប់អានគ្នាទៅវិញទៅមក តែនាងក៏មិនដែលមានអារម្មណ៍រំភើបអៀនខ្លាស់អ្វី
ដូចពេលនេះ ដែរ ។ លើកនេះ ភាពរួសរាយរបស់នាងបែរជាធ្លាក់ប្តូរអស់រលីង
រហូតរកនឹកពាក្យនិយាយលេងមិនឃើញមួយម៉ាត់ ទុកអោយសុខុម ចាប់ទីវាយផ្តួលនាង
ដោយពាក្យចំអន់លេងយ៉ាងជោគជ័យ ។

នៅក្បែរនោះ កិត្យាឈរអៀនធ្វើអេះអុញៗ ដាក់មាណសីដូចគ្នា
ហើយក៏មិនឃើញគេដើរគេចទៅណាដែរ ឃើញតែនៅឈរក្បែរៗ មាណសីនិងសុខុម

ធ្វើកិរិយាស្ងៀមៗរហូតដល់ពេលបញ្ចប់កម្មវិធី ដប់លៀងកម្មករ

ទំនងប្រហែលជានរណៈមិនមានស្គាល់នរណានៅក្នុង រោងចក្រនោះហើយ ។

ព្រលប់ចប់ពិធី មាតានឹកលាសុខុមនឹងត្រឡប់មកផ្ទះវិញតែ ម្នាក់ឯង ។ ស្រាប់តែ..

- នី!

មាតានឹងរកក្រោយ ឃើញកិត្យានឹងយូរឆ្នាំបាយតូចមួយចេញ ពីមាត់ទ្វាររោងចក្រ ។
នារីញញឹមតបទៅនាយវិញ ។ ឃើញដូច្នោះ

កិត្យាក៏ស្រងឹបន្តថា ៖

- នៅផ្ទះជិតនេះទេហ៍ ទើបមិនដឹងរឺម៉ែក ឬម៉ែតូខុប ?
- ចាស ប្រហែល៥០០ម៉ែត្រប៉ុណ្ណោះ មិនឆ្ងាយទេ ។
- អញ្ជឹង ខ្ញុំសុំនឹងជាមួយផងណា ដើម្បីអោយបានជាគ្នា ។
- ចាស! ហើយចុះផ្ទះរបស់បងប្រុសនៅខាងណាដែរ ?
- មិនឆ្ងាយពីនេះប៉ុន្មានទេ ប្រហែលជិតមួយគីឡូ ដើរទៅដើរមក ហាត់ប្រាណល្អម្រស្តល់ខ្លួន ។
- អញ្ជឹងក៏ល្អដែរ យើងដើរទៅជាមួយគ្នា បានគ្នាដើរកំនរ មាន សុវត្ថិភាពផង ។

កិត្យាញញឹមឡើង បន្តិចមកក៏សួរនាងថា ៖

- ចុះបើព្រឹកៗឡើង ខ្ញុំទៅទទួលនីពីផ្ទះហើយដើរជាមួយគ្នាទៅធ្វើ ការ នីយល់យ៉ាងណាដែរ ?
- អី... ដូចជាអំពល់បងប្រុសទេនឹង ?
- មិនអំពល់ទេ រឿងតិចតួចប៉ុនហ្នឹង (កិត្យាគ្រវីក្បាល)
- អញ្ជឹង ឆ្លែកខ្ញុំចាំនៅមាត់ផ្លូវណា ។

កិត្យាងក់ក្បាល ហើយលើកដៃបក់បោយលាទៅ ។ មាតានិមែន ញញឹមដាក់មាណពយើងបន្តិច
ហើយក៏ដើរចត់ចូលទៅផ្ទះជួល របស់នាង ។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃនោះមក កិត្យាតែងតែក្រោកពីព្រឹកមកឈរចាំ មាតានិមែននៅមាត់ផ្លូវ
ដើម្បីដើរទៅធ្វើការនៅរោងចក្រជាមួយគ្នា ។

០០០០០០០០០០០០០០០

០០០០០

០

វគ្គទី៤ រលកវិលច្រាំង

ក្រុងភ្នំពេញ
ឆ្នាំ២០០៧...

ពេលកិត្យាកញ្ចក់វាលីសយួរចេញពីផ្ទះមាលានីមក...

នរៈជិះម៉ូតូមណ្ឌីរ ទូរសព្ទទៅសំរោងបណ្តើរ តែប្រពន្ធសំរោង ប្រាប់ថា
គេទៅធ្វើការឯសំរោងចក្របាត់ទៅហើយ ទាល់តែព្រលប់ ទើបត្រឡប់មកវិញ ។
កិត្យាមិនហ៊ានរំខាន ក៏បរម៉ូតូទៅដល់ផ្ទះ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួននៅម៉ូតេឡលោកសង្ឃ ។
លុះទៅដល់មាត់ទ្វារ ផ្ទះ គេបែរជាមិនហ៊ានចូលទៅជួបគាត់ ខ្លាចលោកនេញដោលសួរ
នាំក្បាលកន្ទុយចុះឡើង ខ្លាចរកពាក្យឆ្លើយតបមិនរួច ។ គិតចុះ គិតឡើង
គេក៏ឡើងម៉ូតូទៅរកមីងលក់ចាប ទិញចាបពីរបីព្រលែង ចោលអោយអស់អារម្មណ៍តប់ប្រមល់ ។
ប៉ុន្តែ លុះព្រលែងចាបរួច ហើយ ចិត្តរបស់គេនៅតែត្រូវចាប់ម្តៅនិរន្តរ៍ មិនឃើញត្រូវស្រាក
ស្រាន្តអ្វីសោះ ។ រូបភាពរបស់មាលានីនៅតែអណ្តែតលេចធ្លោក្នុង អារម្មណ៍របស់គេ
មិនស្រាកស្រាន្ត... ទោះបីគេធ្លេចចង់បំភ្លេចយ៉ាងណាក៏មិនមានប្រសិទ្ធិភាពឡើយ ។
មីងព្រមលក់ចាប ហាក់ដូចជាចាប់ភ្នែកអំពីកិរិយារបស់កិត្យា នៃ
ប៉ុន្តែមីងអាល័យមានភ្ញៀវមករកទិញចាបច្រើន ម៉្លោះហើយ មិនបានសន្ទនាអ្វីជាមួយកិត្យាទេ ។
មួយស្របក់ក្រោយមក គេក៏ ហាក់ឡើងម៉ូតូជិះត្រឡប់ចេញទៅវិញបាត់ទៅ ។
កិត្យាជិះម៉ូតូវិលវល់ចុះឡើងពេញភ្នំពេញ រហូតដល់អស់សំរាំង ម៉ូតូ នៅតែមិនដឹងថា
ចង់ទៅណាសោះឡើយ ។ គេនឹកឃើញទៅ ដល់មិត្តភ្ញៀវរបស់គេពីអតីតកាល

នឹកភ្នែកចង់ទៅរកមិត្តទាំងនោះ តិចៗនៃរ ប៉ុន្តែ លុះគិតពីរបីសាទៅ គេក៏ស្ទុះចិត្ត មិនព្រមទៅរក
ពួកគេទាំងនោះ ព្រោះមិនចង់អោយមិត្តស្នូរនាំរឿងរបស់នាយ
ចុះចេញពីប្រពន្ធនៃលខ្លួនទើបរៀបការបានពីរយប់ ។ ទីបំផុត គេ ចាក់សាំដំបូក
ហើយក៏បរទៅសំកុកនៅមាត់ផែន មើលមនុស្សម្នា
ធ្វើដំណើរឡើងចុះសាឡាងយ៉ាងអ្វីអ្វីកុះកររហូតទល់ព្រលប់ ។

ពេលនោះ សតិមួយបានមកដាស់គេថា ៖

- ហេតុអ្វីកិច្ចាចុះចាញ់ជីវិតគូយ៉ាងងាយបែបហ្នឹង ? បើកិច្ចានឹង
ចេញពីជីវិតរបស់មាណសីងាយៗមកយ៉ាងនេះ មិនខុសពីបើកដៃ អោយបុរសនិទៃ
និណ្ឌីមយកនាងដោយមិនបាច់ប្រឹងនោះឡើយ ។ ពេលនេះ កិច្ចាបានក្លាយជាគូភាវរបស់មាណសី
ត្រឹមត្រូវតាម ប្រពៃណីទៅហើយ ហេតុអ្វីបែរជាព្រលែងអោយរហូតងាយៗបែប ហ្នឹង ?
កិច្ចាមិនព្រមទេ... កិច្ចាមិនគួរអោយបុរសណាមាសសិទ្ធិ មានឱកាសជួបមាណសី
កាត់មុខនាយងាយៗបានទេ ។ ហេតុអ្វី មាណសីត្រូវមានឱកាសជ្រើសបុរសនិទៃទៀតផង
កាលបើកិច្ចាគ្មាន នរណាម្នាក់រង់ចាំខ្លួនសោះនោះ ? កិច្ចាមិនព្រមចាញ់មាណសីទេ!
កិច្ចាត្រូវតែឈ្នះ... ឈ្នះមាណសីនាច់ខាត !

ទីបំផុត គេនឹកប្រចណ្ឌ ខ្លាចមាណសីមានឱកាសច្រើនក្រោយ ខ្លួនរបស់គេ
ក្នុងការណាត់បុរសសង្ហាឈ្មោះស៊ុនហេងនោះ ឬក៏ បុរសណាដទៃទៀត បើសិនគេមិននៅផ្ទះ...
ភ្លាមនោះ កិច្ចាក៏ ចាប់ដៃម៉ូតូ ហាក់ឡើង បរចេញត្រឡប់ក្រោយ ទៅរកមាណសីវិញ
យ៉ាងលឿនដូចព្រលប់ ។

លុះមកដល់មុខផ្ទះ គេឃើញនាយចាន់ណាត ប្អូនរបស់មាណសី កំពុងឈររេរោនៅទីនោះ ។

- ប្អូនណាត ! ម៉េចបានជាផ្ទះមិនចាក់សោះផង ? បងប្អូនយើង ទៅណាអស់ហើយ ?
កិច្ចាសួរទៅប្អូនថ្លៃ ។ កុមារជំទង់ក្រឡេកឃើញកិច្ចា ក៏ឆ្លើយ ឡើងថា ៖
- គឺពួកយើងត្រូវម្ចាស់ផ្ទះនេះគេបណ្តេញពីកមិញនេះណាស់ !
ទើបពួកយើងនាំគ្នាទៅទៅនៅកន្លែងថ្មី ។ ហើយពួកយើងអោយ ខ្ញុំមកចាំទីនេះ
ចាំបងៗនៃលចេញពីធ្វើការ ដើម្បីនាំគាត់ទៅផ្ទះថ្មី វិញ ។
- ហើយ ហេតុអ្វីចម្លែកបានជាគេត្រូវបណ្តេញយើងផង កាលបើ
យើងជួលផ្ទះបងប្រាក់ត្រឹមត្រូវទៅហើយនោះ ?

- អ្នកភ្នំពេញគឺដូច្នោះឯង បងប្រុសអើយ! ពួកអ្នកមានធ្វើអ្វីក៏សម ក៏ត្រូវតែរហូតហ្នឹង!
ចំណែកពួកប៉ូលីសវិញ ក៏ស្តាប់លុយដែរ មិនស្តាប់ច្បាប់ទេ ។ អ្នកក្រតូចតាចស្លូតពួកយើងនេះ
រស់សម្រាប់ តែធ្វើឃ្នានពួកអ្នកមានតែប៉ុណ្ណោះ ។ គិតៗទៅ ពួកអ្នកមាន មាន
រូបកាយស្រោបមាសប្រាក់ពិតមែន តែពួកគេមានបេះដូងមាន ចិត្តឆ្កើយស្អុយស្អាតគ្រប់...
គួរអោយខ្ពើមរើមណាស់ ។

រំពេចនោះ ស្រាប់តែមានសម្លេងស្រ្តីម្នាក់ស្រែកវ៉ាំងមកថា ៖

- ដើ! អាស្ត៊ីត! មាត់បានម៉្លេះ ឯងនេះ ?

ខ្លួន! ចាន់ណាតត្រូវស្រីនោះខោកក្បាលមួយក្រញ៉ាំង យ៉ាង ធ្ងន់ ។

កិត្យាបែរមើលឃើញស្រ្តីចិនចំណាស់ហាហ្នាយ កំពុងយារដៃ
បំរុងនឹងទះនាយចាន់ណាតបន្ថែមទៀត ។ គេក៏ស្ទុះរឹងយកដៃទៅ
ចាប់ដៃស្រ្តីនោះជាប់ហើយវាចាត់ហកអោយវិញថា ៖

- និយាយតែមាត់បានហើយ ម៉េចចាំបាច់វាយធ្វើបាបក្មេងផង ?

ស្រ្តីនោះកញ្ឆក់យកដៃចេញ ហើយចង្អុលក្បាលកិត្យាចង់ថ្នាក់ ថែមទាំងស្រីឡឡាថា ៖

- ហើយចុះឯងជាស្រ្តីនៃ បានជាមកខែងវ៉ែងលើដឹកម្នុសិទ្ធិរបស់ យើង ?

- ជាស្រ្តីមិនសំខាន់ទេ ដែលសំខាន់នោះ គឺអ្វីកំពុងរំលោភសិទ្ធិធ្វើ បាបក្មេង!

- យើងវាយនរណាស្រេចតែយើង! វានេះជាកូនអ្នកជួលផ្ទះរបស់ យើង...

ជាក្មេងអង្កាច់អង្កោចអត់ត្រកូល មាត់អំហិនស្រីឈឺឈឺ អត់ពូជអំបូរ ដៀលប្រមាថដល់យើង
ទើបយើងប្រដៅវាខ្លះ ។

ស្រាប់តែ ចាន់ណាតឆ្លើយខ្លាំងៗតបវិញថា ៖

- តើអ្វីហ្នឹង! កុំជេរដៀលពូជអំបូរខ្ញុំណា តិចថា ខ្ញុំមិនបានប្រាប់!

ឮដូច្នោះ អ្វីហ្នឹងនោះស្រវាចាប់ដៃអំបោសដេញវាយនាយ ចាន់ណាត យ៉ាងលឿនស្លូតព្យុះ ៖

- តើ ចេះនឹងអី! តិច! អញនឹងវាយឯងអោយងាប់!

កិត្យាឃើញហើយ ក៏ស្ទុះទៅចាប់អំបោសចេញពីដៃអ្វីហ្នឹងភ្លាម
មិនអោយគាត់វាយចាន់ណាតបាន ជាហេតុធ្វើឲ្យអ្វីហ្នឹងរិតតែខឹង មហ្មារខ្លាំងឡើង
ហើយក៏ស្រវាទាញអំបោសពីកិត្យាឡើងអស់ ទំហឹង ។ ឃើញដូច្នោះ
កិត្យាក៏ព្រលែងអំបោសអោយអ្វីហ្នឹងវិញ
ស្រាប់តែអ្វីនោះភ្លាត់ជំហរដួលគ្រាំងទៅលើគំនរសម្រាមក្បែរផ្ទះ ។

- អាងាប់រើយ! ហ៊ានធ្វើបាបអញផងហ្ន៎ស? (អឺហ្ន៎យស្រែក) អាស៊ុនហេង! អាស៊ុនហៀង!
អាស៊ុនហ៊ាន! ទៅណាអស់ហើយ រើយ! មកជួយប្រដៅអាម្នាក់អោយអាម៉ាបន្តិចមើល !!

ភ្លាមនោះ បុរសពីរនាក់ស្ទុះចេញពីក្នុងផ្ទះជាប់គ្នានោះ យ៉ាង លឿន
ហើយក៏គ្រវីនៃជើងនាក់កិត្យាយ៉ាងរហ័សមើលមិនទាន់ ។ ចំណែកបុរសទីបី
ក៏លើកទូរសព្ទឡើងហៅភ្នំភ្នំចែមទៀត...

នៅឯផ្ទះថ្មីរបស់ពួកវា...

- ម៉ែ! ពុក! មង! ឆាប់ទៅជួយមងកិត្យាផង!

បានណាតរត់មកហៅមងម្តងទៅជួយកិត្យា នៃលក្ខត្រូវកូន
ប្រុសទាំងបីរបស់អឺហ្ន៎យវាយតប់ ។ មាសានីកំពុងឆ្នេរសំរឹតភេង ដោយភ្នំសោកសៅ ។
កាលបើពួកស្រីម្តងម្តងប្រុសកូនហៅមង ម្តងទៅជួយកិត្យា
មាសានីភ្ញាក់ព្រើតស្ទុះក្រោកយ៉ាងរហ័ស ស្រវ៉ាដៃនាយចាន់ណាត
ក្តាប់រត់សំដៅកន្លែងកើតហេតុភ្លាម ទុក អោយមងប្រុសមងស្រីរបស់នាង
រត់តាមពីក្រោយរហង់ ។

មកដល់ដីធ្លាមុខផ្ទះជួលចាន់របស់នាង...

- នែ! ឈប់វាយគេភ្លាមទៅ ស៊ុនហេង! ស៊ុនហៀង!

មាសានីស្រែកផង យកខ្លួនប្រឡូករងនៃជើងរបស់បុរសទាំង ពីរនោះផង ។ រំពេចនោះ
ក្រុមប៉ូលីសសង្កាត់ក៏បានមកដល់ដែរ ។ កាលបើឃើញមានមនុស្សចូលមកដល់ធ្វើអន្តរាគមន៍
នាយទាំងពីរ នោះក៏ដកកណ្តាប់ដៃយ៉ាងរហ័ស ។

- មងកិត្យា!

មាសានីស្ទុះទៅលើកិត្យាឡើង ឃើញរាងកាយរបស់គេទ្រុឌ
ទ្រោមដោយការវាយដំចែមទាំងមាសយាមហូរពីមាត់ពីច្រមុះផង ។
នាងក៏ជួយគ្រាបកិត្យាអោយឈរឡើង រួចហើយក៏បែរសម្តែងបុរស
បីនាក់នោះដោយក្រសែភ្នែកប្រកបដោយការខកចិត្ត ។ បន្ទាប់មក
មាសានីក៏ស្រនីយ៉ាងត្រជាក់ស្រេចទៅបុរសទាំងនោះ នៅចំពោះមុខ
ហ្វូងអ្នកស្រុកនិងក្រុមប៉ូលីសទាំងនោះថា ៖

- ស៊ុនហេង! ភាពយង់ឃ្នងរបស់លោកមកលើសមាជិកគ្រួសារខ្ញុំ
មិនអាចជួយបង្កើនអោយខ្ញុំពេញចិត្តរបស់លោកថែមទៀតទេ មានតែ
ស្រកស្រុតទឹកចិត្តជាមិត្តភាពកាន់តែត្រូវតែថែមទៀត ព្រោះកិរិយា កម្រោលនេះធ្វើឲ្យខ្ញុំរិតតែខ្លាច
រិតតែស្អប់មុខស៊ុនហេង មិនចង់ ឃើញ មិនចង់រាប់ជាញាតិសឹងគ្នាទៅទៀតឡើយ ។

ស៊ុនហៀង! សៀកហ៊ិន! ការដែលអ្នកចេញមុខការពារម្តាយរបស់អ្នកនោះ ពិត
ជាត្រឹមត្រូវហើយ ប៉ុន្តែ ការដែលអ្នកប្រើកំរោលហិង្សាលើមនុស្ស បែបនេះមិនសមរម្យអ្វីបន្តិចទេ
ព្រោះអ្នកមានគ្នាច្រើនវាយគ្នាតិច អាងកម្លាំងបាយ អាងបក្សពួក...

វាយគេអោយរបួសយ៉ាងត្រូវត្រូវ លើសកំរិតទោស ដែលគេគួរទទួលពីអ្នកគ្រប់គ្នា ។ ពោលនេះ
បើសិនជាសមាជិកគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ មានសំនីលើសខ្លះទៅលើគ្រួសារ របស់អ្នកទាំងពីរ

ខ្ញុំសូមទោសជំនួសគេទាំងពីរនាក់នោះផង ។ សូមមេត្តាខន្តីអត្យាស្រ័យ ព្រោះ
ពួកយើងជាជនក្រីក្រល្មិតល្មួង មិនស្គាល់របៀបរបបរបស់អ្នកមាន ទើបបានជាមានកិរិយាជ្រុល

ជ្រួស មិនសមរម្យ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ស៊ុនហៀង សៀកហ៊ិន
និងបងប្រុសរបស់អ្នក នឹងប្រព្រឹត្តបង្ហាញនូវកិរិយា របស់អ្នកមានអោយគេឯងបានឃើញផងថា

តើពួកអ្នកមានថ្លៃថ្នូរ គួរសម្តែងតិរិយាបច្ចេកពាបែបណា ទើបសមនឹងភ្នែកអ្នកផង
ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកស្រុក គេលួចសើចយំតិះតៀលភាពមិនប្រពៃរបស់ អ្នកតទៅទៀត ។

ពោលចប់ នារីក៏គ្រាបសត្យាដើរចេញទៅ ទុកអោយអ្នកទាំង
ឡាយដែលឈរនៅទីនោះធ្វើមុខភាំង ទំនងពិចារណាពាក្យពោចន័ របស់មាតានីយ៉ាងល្អិតល្អន់ ។

រីឯស៊ុនហេងវិញ ក៏បែរមើលតាម នារីដោយក្រសែភ្នែកសោកស្តាយ ។
ផាច់! ស៊ុនហេងត្រូវដៃមួយទះកំភ្លៀងសឹងធ្លាក់ក្រោយ ។

- តាមសម្លឹងវាម៉ែហ្ន៎ស ? វាមានប្តីហើយ ទៅមើលវាស្តីទៀត ?
ស៊ុនហេងងាកមក ឃើញអ៊ីហ្គាយជាម្តាយកំពុងឈរច្រត់ចង្កេះ ចង្អុលមុខនាយ ។

គេក៏ឈ្មោកដើរចេញទៅ ក្នុងចិត្តនៅអាល័យ មាតានីមិនអស់មិនហើយ ។
ព្រោះតែក្តីស្រឡាញ់នេះហើយដែល ធ្វើអោយគេនឹកប្រចណ្ណំ នឹកខឹងនឹងកិត្យា

ទើបឆ្លៀតឱកាសយក លេស ពោលឃើញអ៊ីហ្គាយដួលលើគំនរសម្រាម ក៏ហាក់ទៅទាត់
កិត្យាទាំងកម្រោល ដើម្បីទម្លាយកំហឹងប្រចណ្ណំរបស់ខ្លួន អោយ ឆ្ងាយអស់ពីពោះ ។ ចែងនូវ

កិរិយានោះមិនបានធ្វើអោយមាតានី អាណិតស្រណោះឬស្រឡាញ់រូបគេថែមជាងមុនឡើយ ។
ពោលនេះ គេមានអារម្មណ៍ថាមាតានីកំពុងលាបគេទៅរហូតហើយ... បេះដូង

របស់គេក៏ហួសពេលទៅឡើយយ៉ាងយឺតយ៉ាវ... តើហេតុអ្វីរូបគេបែរជាមក ចុះចាញ់សេចក្តី
ស្នេហាចំពោះនារីមួយរូបនេះផង ? ហេតុអ្វីទៅ ?

បែរមកកិត្យានិងមាលានីវិញ...

នារីផ្អែកកិត្យាលើកន្ទួលក្រហមមួយ រួចហើយក៏ជូតលាងមុខ របួសអោយបុរសយើងថ្លាមៗ ។
មើលទៅកិត្យាហាក់ដូចជាទ្រោម

ខ្លួនខ្លាំងណាស់ដែលត្រូវបុរសពីរបីនាក់នោះ ទាត់ទាក់មិនលែងលែង ។
ដោយចង់អោយកិត្យានិងមាលានីមានពេលវេលា និយាយរឿងផ្ទាល់ ខ្លួន
ពូនមីងមៀនក៏កេះកូនចៅអោយគេចចេញពីទីនោះអស់ មិន
អោយនៅរំខានអ្នកទាំងពីរទេ ។

កិត្យាបើកភ្នែកឡើងសម្លឹងមាលានីយ៉ាងយូរ ទើបស្រនីថា ៖

- បងអរគុណណាស់ នី ដែលមកជួយបងទាន់វេលា !

មាលានីញញឹមទាំងទឹកភ្នែករលីងរលោង ហើយតបវិញថា ៖

- នីក៏អរគុណបងដែរ ដែលបងវិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ !

មែនហើយ ! មាលានីរក្សេកក្រពើថាមិនត្រូវទេ ពេលនាង បានឃើញប្តីត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។
ចិត្តអញចប់តប់ប្រមល់ពេញមួយ ថ្ងៃកន្លងមកនោះ ក៏រសាយអស់រលីង ពីបេះដូងរបស់នាង ។

ឆីតា យកដៃជូតរបួសថ្លាមៗ ដោយដឹងចិត្តរន្ធត់ញាប់ញ័រ ព្រោះត្រេកអរ
សោមនស្សដែលកិត្យាត្រឡប់មកវិញផង និងដោយព្រោះក្តីព្រួយ បារម្ភ
ចំពោះភាពទុរន់ទុរាររបស់នាយផង ។

- ត្រូវការអោយគេទៅហៅពេទ្យមកមើលបងទេហ ?

មាលានីសួរ ។

- បងមិនអីទេ នី !

កិត្យាគ្រវីក្បាលបណ្តើរ លួចសម្លឹងមុខភរិយាបណ្តើរ ។ ពេល នោះ
គេមានអារម្មណ៍ចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹងទេ ។ គេហាក់ដូចជា ញាប់ញ័រក្នុងបេះដូង
រកថាមិនត្រូវសោះ ។ ព្រឹកមិញនេះ គេខឹង គេស្អប់មាលានីណាស់

ប្រឹងរត់គេចទៅអោយបាត់កុំអោយឃើញមុខ នាងសាជាថ្មី

ហើយគេបានបើកម៉ូតូគេខ្លួនពេញភ្នំពេញរកទីលាក់ ខ្លួនអោយខ្លាចកុំអោយឃើញមុខនាងទៀត

ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត គេ បែរជាវិលត្រឡប់មករកនាងវិញដោយខ្លួនឯងទៅវិញ ។ គេមិន
យល់ចិត្តខ្លួនឯងទេ ថាហេតុអ្វីគេមានចិត្តជំពាក់លើមាណសីយ៉ាង ជ្រាលជ្រៅបែបនេះ ? ភ្លាមនោះ
កិត្យាសង្កេតឃើញថារង្វង់កែវ ភ្នែករបស់មាណសីមានដំណើរនៃត្រីមៗ ថ្មីបើនារីខំញញឹមបន្តប្រ
យ៉ាងណាក៏ដោយ ។

- ស្រក់ទឹកភ្នែកព្រោះខឹងនឹងបង មែនទេ អូននី ? (កិត្យាសួរ)

មាណសីនៅស្ងៀម មួយស្របក់មកក៏ឆ្លើយថា ៖

- ចាស! អត់ទេ! គឺមកពីនឹកខ្លាំងពេក ដែលឃើញបងទទួល រងការវាយទាត់របស់គេ ។

កិត្យាឮហើយ ក៏ប្រែខ្លួន រួចប្រឹងងើបអង្គុយឡើង បន្ទាប់មកក៏
លើកដៃទៅផ្ដិតទឹកភ្នែកចេញពីរង្វង់មុខមាណសី ហើយក៏ស្រដីថា ៖

- បងសុំទោសណា ដែលបងនាំកង្វល់មកអោយអូន!

មាណសីងើបមុខឡើងសម្លឹងកែវភ្នែកកិត្យាយ៉ាងយូរ ទើបវាចា តបវិញថា ៖

- បងមិនបាននាំកង្វល់អោយនីទេ ការពិត... បងកំពុងនាំសេចក្ដី
សុខអោយស្លឹងចិត្តអូនវិញទេតើ ។

កិត្យាលូកចាប់ដៃភរិយាមកកាន់យ៉ាងណែន ៖

- បើអូនមានសេចក្ដីសុខពិតមែន ហេតុអ្វីអូនស្រក់ទឹកភ្នែក ?

មាណសីលើកដៃផ្ដិតទឹកភ្នែក រួចហើយញញឹមឡើង ៖

- បើសិនផ្ទះយើងមានរូបបងនៅផ្ទះរៀងរហូតទៅ នឹងសន្យាថាមិន ស្រក់ទឹកភ្នែកទៀតទេ...

- មែនឬ អូននី...!

កិត្យារំភើបចិត្តអ្វីម៉្លោះទេ កាលបើឮមាណសីស្រដីដូច្នោះ ។ គេ
សម្លឹងមុខនាងដោយឱរាញាប់ញ័រ ។ មែនហើយ! ពេញមួយថ្ងៃ ដែលគេគេចពីមាណសីទៅ
គេគិតស្មានថា គេអាចបំភ្លេចនាងបាន ដោយងាយ.. ថែនិស្ស គេបែរជាតាំងចិត្តមិនបានសោះ ។
កិត្យា បែរជានឹកមាណសីលើសមុខខ្លាំងឡើង មិនស្រាកស្រាន្ត ។ ពេល នេះ
គេបានមកអង្គុយគយគន់រង្វង់ភ្នែកស្រទន់របស់ប្រពន្ធខ្លួន សាជាថ្មី កាន់តែគយគន់យូរ
កាន់តែចាប់បេតិចេតនាឡើង ស្ទើរតែ ទប់អារម្មណ៍ស្រើបស្រាលមិនបាន ។ គេមិនយល់ទេ
ថាហេតុអ្វីក៏ នារីមួយរូបនេះមានឥទ្ធិពលមកលើបេះដូង របស់គេខ្លាំងក្លាដល់ ម្លឹង... ។

ទ្រាំនឹងអារម្មណ៍រំភើបប្រតិពន្ធក្នុងបេះដូងមិនបាន កិត្យាក៏ដាក់
នាសាទៅផ្ដិតលើផ្ដាស់មាណសីដោយសេចក្ដីស្នេហាយ៉ាងធំធេង រួច

ហើយក៏ស្រវាវេទនាដំបូងដែលនិយាយអំពី គំនិតដ៏ក្រៃលែង ដំបូងក៏រិយាហាក់ដូច
ជានឹករលឹកហើយស្រឡាញ់នាងក្រែកលែង ។ នេះ គេទើបតែបែក ពីនាង
កាលពីព្រឹកមិញនេះទេតើហ្នឹង ហេតុអ្វីគេបែរជាមានអារម្មណ៍ ថា គេនឹកនាងខ្លាំងម៉្លេះ ?...
ខ្លាំងរហូតប្រាថ្នាចង់លេបនាងលាក់ទុក ក្នុងឱរាពេលនេះតែម្តង ។

រីឯមាណសីក៏ផ្តល់ខ្លួនទទួលភាពកក់ក្តៅ ពីលង្វែកទ្រូងរបស់នរៈ
ជាស្វាមីទាំងដួងទ្រូងដើម្បីជួលរកពាក្យថ្លែងមិនបាន ស្ទើរតែស្រក់ ទឹកភ្នែកជាថ្មី ។
គូស្នេហ៍ទ្រូងហោសៅសម្លឹងរង្វង់នៃរបស់គ្នាទៅវិញ ទៅមកយ៉ាងយូរ ទើបកិច្ចាស្រដៀងថា ៖
- នី! បងអរគុណណាស់ ដែលនឹចេញមុខការពារបង មិនអោយ
បុរសម្នាក់នោះនិងសាច់ញាតិរបស់គេវាយធ្វើបាប ។

គេនិយាយផង អង្គុលខ្លាំងរិយាបន្ថែមៗផង ។ មាណសីក៏បន្តិ វាចាតបរិញ្ញាថា ៖
- បងឈប់ប្រចណ្ឌខឹងអូនជាមួយស៊ុនហេងនោះហើយមែនទេ ?
- នរណាថា បងខឹងប្រចណ្ឌនឹងអូនជាមួយគេម្នាក់នោះ ?
- ហើយចុះព្រឹកមិញនេះ បងម្តេចខឹងនឹងអូនរឿងអី ?

កិច្ចាភ្ញាក់ព្រើត កាលបើមាណសីសួរនាយដូច្នោះ ។ ភ្លាម នោះ
គេហាក់ដូចជានឹកខ្ពក់ខ្ពាញ់ក្នុងចិត្តទៀតហើយ... គេនៅតែនឹក
មិនអស់ចិត្តដែលគេបានរួមមេត្រីជាមួយប្រពន្ធនៅរាត្រីដំបូង ប៉ុន្តែ
បែរជាគ្មានស្នាមស្មារតីណាមួយក៏ព្រហ្មចារិយ៍ជាភស្តុតាង ។ គេនៅតែ សង្ស័យមិនអស់មិនហើយថា
មាណសីមិនមែនជាក្រមុំបរិសុទ្ធ ។ មាណសីក៏សម្តែងរិយាអល់ឯក
ព្រោះគេកំពុងមានអារម្មណ៍ច្របូក ច្របល់ ពិបាកនឹងសម្រេចចិត្ត ។ គេស្រឡាញ់មាណសី
ស្រឡាញ់រក អ្វីប្រៀបមិនបានទេ ប៉ុន្តែ គេក៏ខកចិត្តព្រោះមិនដឹងថាតើរូបគេជា
បុរសទីមួយក្នុងជីវិតរបស់មាណសី ឬក៏បុរសទីប៉ុន្មានទៅវិញ ។ អ្វីដែលគួរអោយខ្លាញ់បំផុតនោះគឺ
នារីមិនដែលនិយាយអ្វីពីអតីត កាលរបស់នាងអោយគេបានស្តាប់ បានដឹង បានយល់ ម្តងណា
ឡើយ ។ ចៃដន្យ កិច្ចាពុំមានសេចក្តីភ្លាហានមុតមាំ នឹងសួរចិត្ត មាណសីទេ ។ តាមការពិត
កិច្ចាចង់អោយនាងនិយាយប្រាប់ខ្លួន ណាស់ អំពីចិត្ត អំពីអារម្មណ៍ពិតៗរបស់នាងចំពោះរូបគេ ។
ប៉ុន្តែ មាណសីបែរជាមិនមាត់ដិតឈឹងរឿងរហូត ធ្វើអោយ មាណសីតែ ឆុញច្រកនូវភ្នែកក្នុងចិត្ត
ពិបាកក្រែកណានឹងរឿបរាបចេញមក ។

ចំណែកមាលានីវិញ កាលបើយើងញាតិស្នេហាមីនៅស្ងៀម នាងក៏មិន ហ៊ានសួរកិត្យាថែមទៀត ខ្លាចគេខ្ពក់ចិត្តខ្ពក់អារម្មណ៍ ខឹង ហើយ រត់គេចពីនាងបាត់ទៅវិញ ម្តោះហើយ នាងក៏ឈ្មោកមុខសម្ងំ នៅស្ងៀមក្នុងរង្វង់ដៃក៏កក់ក្តៅរបស់មាណា ។

មួយសន្ទុះអំក្រោយមក នារីក៏វាចាទន់ភ្លន់ទៅកាន់កិត្យាថា ៖

- ថ្ងៃនេះ បងមិនស្រួលខ្លួន មិនបាច់និយាយអ្វីប្រាប់អ្នកក៏បានដែរ ចាំស្លែក បងមានកម្លាំង មានអារម្មណ៍ល្អ ចាំយើងនិយាយគ្នាណា បងកិត្យា!

- បាទ!

កិត្យាឆ្លើយស្អាតចែស ទំនងរកនឹកមិនយើញថា តើគេគួរ និយាយជាមួយប្រពន្ធថាម៉េចហើយនិយាយយ៉ាងណា ដើម្បីកុំអោយ ទាំងសង ខាងមានអារម្មណ៍ល្អកក់ករចំពោះគ្នាដូចព្រឹកមិញសាជាថ្មី ទៀត ។ តាមការពិតទៅ គេក៏ទទួលស្គាល់ដែរ ថាគេមានចិត្តឆេវ ឆាវបន្តិចមែន ប៉ុន្តែ ក៏ប្រកាន់ចិត្តរឹងមាំដែរថា គេជាបុរសម្នាក់ ដែលរក្សាដឹងចិត្តបរិសុទ្ធចំពោះមាលានីដោយស្មោះសប្បុរស ដូច្នោះ គេមិនគួរនឹងបានទទួលភាពសៅហ្មងត្រឡប់មកពីមាលានីវិញទេ ។ ប៉ុន្តែ តើអោយធ្វើម៉េចទៅ នឹងដឹងការពិត ? បើគេសួរនាងត្រង់ៗ តើមាលានីហ៊ានហារមាត់ទម្លាយការពិតដល់រូបគេទេ ? ចុះបើនាង ជានារីដែលអស់ភាពបរិសុទ្ធនៅ មុនពេលនាងរៀបការនឹងរូបគេ តើគេត្រូវគិតយ៉ាងណាទៅវិញ ? លែងលះគ្នា មែនទេ ?

- ទេ! ខ្ញុំមិនអាចទទួលបានទេ បើសិនជាយើងត្រូវចែកផ្លូវគ្នា (កិត្យាគិតក្នុងចិត្តម្នាក់ឯង) ប៉ុន្តែ ខ្ញុំក៏មិនអាចទទួលបានដែរ បើ មាលានីជានារីមិនបរិសុទ្ធមុនពេលនាងរៀបការជាមួយខ្ញុំ... ពេល នេះ តើខ្ញុំត្រូវគិតយ៉ាងណា ធ្វើយ៉ាងណា ?

ពេលវេលាក៏កន្លងទៅយឺតៗ... ទុកឱកាសអោយបេះដូងរបស់ អ្នកទាំងពីររណ្តំបទភ្លេងក្នុងក្បាល ខុសចង្វាក់ផង ត្រូវចង្វាក់ផង ដោយក្តីកន្លះរាក្នុងចិត្តរៀងៗខ្លួន ពេញមួយរាត្រី...

0000000000000000
00000
0

វគ្គទី១០ ពន្លកស្តេហ៍

ក្រុងភ្នំពេញ...

បីខែមុនមាលានីរៀបការជាមួយកិត្យា...

- សួស្តីនី! ចាំបងយូរហើយហ្ន៎ស ?
- នរណាថា នីចាំបងតារានោះ ?
- អូហ៍ ក្រែងយើងណាត់គ្នាត្រូវចេញទៅណាថ្ងៃនេះ មែនទេ ?
- នីមិនចាំទេ សុំទោសចាំស!

មាលានីសើចកក្អក លលេងតារាដែលមកទទួលនាងចេញទៅ ក្រៅ ។ ការពិត ពូនងមីងមៀន មិនបានដឹងទេ ថា មាលានីទៅ ណាមកណាជាមួយតារា ព្រោះគាត់នឹកស្មានថា តារានាំមាលានីទៅ ធ្វើក្រចកនៅផ្ទះភ្ញៀវ ស្ងួចពីដើមដែលនាងធ្លាប់ធ្វើ ។ ការពិត គាត់ ក៏លួចសម្លឹងតារាបន្តិចៗនៃ ព្រោះគេជាបុរសសង្ហាគួរអោយចាប់ ភ្នែកណាស់ គ្រាន់តែគាត់ទាំងពីរមិនដឹងប្រវត្តិថា តារាជានរណា ហើយណាមួយ គាត់មិនហ៊ានសួរផង ខ្លាចតារាគិតថា គាត់ជា មនុស្សចង់ដឹងរឿងច្រើនមិនសមរម្យ ។

ការពិត មាលានីធ្វើការនៅតូបមុខផ្ទះរបស់នាងជាមួយបងៗតែ មួយកំណាត់ថ្ងៃទេ ។ នៅរវាងម៉ោងប្រហែលបីរសៀល ថ្ងៃអាទិត្យ តារាតែងតែយកម៉ូតូមកទទួលនាងចេញទៅជារឿយៗ មិនសូវខាន ឡើយ ។ គេនាំមាលានីទៅនេះទៅនោះតាមបែបយុវវ័យ ជួនកាល គ្រាន់តែការជិះម៉ូតូកំសាន្តទីក្រុង ក៏ជាការសប្បាយរបស់គេទាំង ពីរដែរ ។

ថ្ងៃនេះ តារាបានឌុបនារីសំនោកនៃថ្មីមួយ...

- ទៅណាហ្នឹង បងតារា ?
- មិនដឹងទេ... ចេះតែបើកដើរលេងទៅ !

នាងក៏នៅស្ងៀម ចេះតែរំពៃមើលទេសភាពតាមដងផ្លូវ យ៉ាង សប្បាយប្លែកភ្នែក ។ មួយស្របក់មក អ្នកទាំងពីរក៏បានមកដល់ ផ្ទះល្វែងមួយខ្នងនៅសង្កាត់ស្ទឹងមានជ័យ ។

- ផ្ទះនរណាហ្នឹង បងតារា ?
- ផ្ទះរបស់ប៉ាម៉ាក់បង ។ ពីដើមយើងជួលឆោយគេយកកម្រៃ ។ លុះគេដាច់កុងត្រាទៅ ប៉ាម៉ាក់គិតថា នឹងដាក់លក់វិញ ។ ពេលនេះ

គាត់កំពុងរកជាងមកជួលជុលកែកុនឆោយស្អាតដើម្បីលក់ ។

មាលានីចុះពីម៉ូតូ ដើរចូលទៅក្នុងផ្ទះ ឃើញផ្ទះនោះទំនេរ ចោលគ្មានគ្រឿងសង្ហារឹមទេ មានតែក្បាលដើរមួយនៅបន្ទប់ គ្រួសារ ក្រៅពីនោះទទេស្អាត ។

- បងនាំខ្ញុំមកទីនេះ ធ្វើអីហ្នឹង ?

មាលានីសួរ ។ តារាញញឹម មិនឆ្លើយទេ បែរជាចតម៉ូតូហើយ ដើរចេញទៅទាញទ្វារមុខបិទ ។

- ម៉េចចាំបិទទ្វារផង ?

នារីយើងសួរបន្ថែម ព្រោះចម្លែកចិត្ត ។ តារាញញឹមមិនឆ្លើយ ទេ បែរជាទៅអូសកន្ទួលមួយពីក្រោមក្តារដើរមកក្រាលអង្កុយ រួច ហើយ ទើបស្រដីថា ៖

- យើងស្គាល់គ្នាហើយ តែយើងមិនដែលមានពេលវេលាផ្ទាល់ ខ្លួនស្ងាត់ៗ និយាយគ្នាទេ ។ ថ្ងៃនេះ បងគិតថាបងចង់និយាយ ជាមួយអូសនី បន្តិច បានទេអូស ?

មាលានីជ្រួញចិញ្ចឹម នឹកឆ្ងល់ ៖

- បងតារាចង់និយាយពីអ្វីទៅ ?

តារាដាក់ខ្លួនចុះលើក្តារដើរ ហើយទាញដៃនារីឆោយអង្កុយចុះ ក្បែរខ្លួនគេ រួចហើយក៏ពោលទៅនារីដោយវាចាទន់ភ្លន់ថា ៖

- យើងស្គាល់គ្នាប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ មាលានី ?
- គឺ... ប្រហែលជាដប់ពីរឆ្នាំហើយទេនឹង !
- ហើយចុះ នឹកតយ៉ាងណាពីរឿងយើងទាំងពីរ ?
- រឿងយើង ? មានន័យថាម៉េចទៅបងតារា ?
- មាលានី ! នេះអូសធ្វើពើ ឬក៏អូសមិនដឹងពិតមែន ថាយើងជាគូ ស្នេហ៍នឹងគ្នា ?
- គូស្នេហ៍ ? ថាម៉េចហ្នឹង បងតារា ? យើងជាគូស្នេហ៍តាំងពី អង្គុយ ?

តារាបើកភ្នែកមូលក្រឡង់ ៖

- អញ្ជឹង អូននីមិនដែលស្រឡាញ់បងទេ មែនទេ ?
- ស្រឡាញ់បង ? អត់ទេ ! ខ្ញុំគ្រាន់តែរាប់អានបងត្រឹមជាមិត្តទេ តើហ្នឹង !
- បើអូនមិនស្រឡាញ់បង ហេតុអ្វីអូនធ្វើកិរិយាស្និទ្ធស្នាលបញ្ឆោត ចិត្តបងធ្វើអ្វី ?
- បញ្ឆោត ? នរណាគេបញ្ឆោតបង ? គឺបងទេតើហ្នឹង ដែលគិតតែ

ខ្លួនឯង ម្នាក់ឯងនោះ ។

- នី ! អូនកុំលេងចិត្តបងបៀបនេះណា ! ព្រោះពេលនេះ បង គិតថា បងលង់ស្នេហ៍របស់អូនហើយ ។

- ប៉ុន្តែ នីស្រឡាញ់បងត្រឹមជាមិត្ត មិនមានគំនិតវែងឆ្ងាយជាង ហ្នឹងទេ ។ ខ្ញុំនៅក្មេងណាស់បង ចង់ធ្វើការជួយម៉ែពុកបន្តិចសិន ហើយក៏ចង់ចូលរៀនវិជ្ជាជីវៈល្អៗខ្លះសំរាប់អនាគត មិនចង់មានគូ ស្នេហ៍ពេលនេះទេ ។

មែនហើយ មាណីចង់ត្រឡប់ចូលរៀនវិញណាស់ ។ នាង ស្រឡាញ់ការសិក្សា...

សំណាងមិនល្អ នាងមិនអាចបន្តការសិក្សា នៅមហាវិទ្យាល័យបាន ទើបមានគំរាងចង់រៀនខាងបច្ចេកទេស វិជ្ជាជីវៈអ្វីផ្សេងវិញ ។

- ចុះបើបងស្រឡាញ់នី សុំអូនរៀបការតាមច្បាប់ តាមប្រពៃណី តើនីគិតយ៉ាងណាដែរ ?
- ខ្ញុំនៅតែឆ្លើយដដែលហ្នឹងថា មិនទាន់ត្រៀមខ្លួនទេ ។ អោយខ្ញុំ សុំពេលវេលាគិតបន្តិចសិនបានទេ ? ម្យ៉ាងទៀត... យើងក៏មិន ដែលណែនាំគ្រួសារយើងអោយស្គាល់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ មិនដឹង ថាចាស់ទុំគាត់មានអារម្មណ៍យ៉ាងណាចំពោះរឿងយើងទាំងពីរ ។

តារាលេចមុខនៅស្ងៀមមួយស្របក់ក៏និយាយថា ៖

- ចុះបើយើងចាប់ផ្តើមធ្វើសង្សារពីថ្ងៃនេះទៅ តើនីព្រមឬទេ ?

មាណីសម្លឹងភ្នែកស្រែកប្លែករបស់តារា ទំនងចង់យល់នូវជំនោរ ចិត្តរបស់នាយ មួយស្របក់មកក៏គ្រវីក្បាល ៖

- អត់ទេ ! ធ្វើជាមិត្តស្និទ្ធស្នាលចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកបែបនេះ សមរម្យហើយ ។ មាណីមិនចង់បានអោយលើសពីនេះទៀតទេ ។

តារាក៏បែរសម្លឹងកែវភ្នែករបស់នាងដោយក្រសែភ្នែកស្នេហា៖

- មានន័យថា នីមានម្ចាស់ចិត្តហើយមែនទេ ។

មាលានីងាកមុខចេញ គេចក្រសែភ្នែករបស់គេ ត្បិតខ្លាចចាញ់
ឥទ្ធិពលមន្តស្នេហាដែលគេកំពុងបញ្ជូនមកសណ្ឋានអារម្មណ៍និងដួងចិត្ត របស់នាង ៖

- នឹសុំមិនឆ្លើយបានទេ បងតារា ? (ស្រស់ស្រីយើងឆ្លើយ)

តារាយកនៃជ្រោងសក់ ទំនងគិតវែងឆ្ងាយ ៖

- តែបងពិបាកទប់ចិត្តណាស់ មាលានី ចាប់អារម្មណ៍អានត្រីមជា មិត្ត ព្រោះពេលនេះ បងគិតថា
នីជាម្ចាស់បេះដូងបងរួចទៅហើយ - ចៃដន្យ

មាលានីមិនបានត្រៀមខ្លួនចូលមកធ្វើជាម្ចាស់បេះដូង របស់បុរសណាបាននៅឡើយទេ ។
សូមបងតារាអភ័យទោសផង ! តារាអង្គុយឈ្នាកមុខយ៉ាងយូរ ។

មួយសន្ទុះក្រោយមក មាលានីក៏ស្ទុះក្រោកឡើងទៅបើកទ្វារ ៖

- ល្មមជូនខ្ញុំទៅផ្ទះវិញហើយបង ! នើរយូរពេកខ្លាចពុកម៉ែគាត់ បារម្ភ ។

តារាងើបឈរឡើង នើរតាមពីក្រោយនារី រួចហើយក៏ស្រវា រោមនាងពីក្រោយ ៖

- បងសុំថើបមួយបានទេ នី ?

មាលានីភ្ញាក់ព្រឺត ស្រវាបេះដូងតារាចេញ ហើយស្ទុះថយ ក្រោយខ្វាក់ យ៉ាងរហ័សនូវច្រៀង ៖

- កុំធ្វើបែបនេះ បងតារា ! ខ្ញុំនឹងស្អប់បងមិនខាន បើសិនបងមាន

គំនិតល្អក៏កករមកលើមាលានី ។

តារាទុចងក់ ធ្វើមុខស្ងួត ។ បន្តិចមក គេក៏បើកទ្វារឌុបនារី ចេញទៅ ទាំងដួងចិត្តសៅហ្មង ។

មកដល់មុខតូបសំអាងនារីរបស់គ្រួសារមាលានី ស្រាប់តែតារា

ប្រទះឃើញបុរសក្មេងម្នាក់ កំពុងជួយបោសសំអាតតូបជាមួយ

បងប្អូនស្រីរបស់មាលានីពីរបីនាក់ទៀត ។ រំពេចនោះ តារាហាក់ នូចជាចាប់ភ្លឹក

ថាបុរសក្មេងនោះ លួចចោលកន្ទុយភ្នែកមកគេនិង មាលានី រួចហើយលួចជ្រៀញចិញ្ចើម

ហើយបែរមុខចេញទៅ ។ តារានឹងភ្លាមថា នរៈម្នាក់នោះកំពុងចោលចំណាប់អារម្មណ៍ទៅលើ

មាលានី គ្រាន់តែគេមិននិយាយស្តី ។ ការពិត តារាមិនដែលឃើញ មាណពម្នាក់នោះពីមុនមកទេ

ថ្វីបើគេទៅមកមាលានី ជាញឹកញាប់ ក៏ដោយ ។

- គេជានរណា អូននី ? (តារាលួចខ្សឹបស្ងួរ)

- នរណាគេ ? (មាលានីឆ្លើយ)

- គឺបុរសសង្ហាម្នាក់នោះ !

- អូហ្នី គេជាអ្នកជិតខាង មានសន្តានចិត្តមកជួយដើរដំបូងស្រីខ្ញុំ បន្តិចបន្តួច ។

- តែបងគិតថា គេផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍លើអ្នកនឹងជាពិសេសយ៉ាងណាមិនដឹងទេ ។

- កុំគិតផ្ដេសផ្ដាសយ៉ាងហ្នឹង បងតារា! មាលានីជាមនុស្សសាមញ្ញ យ៉ាងនេះ គ្មាននរណាគេមកចាប់អារម្មណ៍ទេ ។

- តែក៏មានម្នាក់ហើយ ហើយចាប់អារម្មណ៍អ្នកនឹងជាពិសេសទៀត ផង ។

- យី! នរណាគេទៅ ?

- គឺ បងនេះអី!

- ចេះតែថាហើយ បងតារា! បងគឺជាបងប្រុសដ៏ល្អរបស់ខ្ញុំ មិន មែន អ្នកល្អច្រើនសេសសើរសោភ័ណរបស់ខ្ញុំទេ ។

តារាធ្វើមុខស្ងួត ដែលមាលានីមិនព្រមទទួលអារម្មណ៍ប្រតិព័ទ្ធ របស់រូបគេ ។ បន្តិចមក គេក៏បត់ម៉ូតូត្រឡប់ទៅវិញ ទាំងចិត្ត សង្ស័យមិនអស់មិនហើយ ។

- អ្នកនី! នេះប្អូនកិត្យា គេមករកប្អូនតាំងពីរសៀល តែប្អូន អាល័យចេញទៅក្រៅ រិះតែមិនបានដួបគ្នា ។

ម៉ាឡានិយាយប្រាប់ប្អូនស្រីដែលកំពុងងើរចូលទៅក្នុងតូប ។ ពួកបងស្រីស្រីនិច្ចោះ នាងក៏បែរទៅកិត្យាហើយញញឹម ៖

- មានការអ្វីឬ បងប្រុសរូបស្អាត ?

គេញញឹមតបមករកនាងវិញ តែមិនពួកគេស្តីតបអ្វីទេ ។ នារី យើងក៏សួរបន្តទៀតថា ៖

- យើងដួបគ្នាកន្លែងធ្វើការមួយអាទិត្យខ្លះទៅហើយ មានអីត្រូវ នឹកគ្នា តាមរកគ្នានោះ មែនទេ បងកិត្យា ?

មាលានីញាក់ស្មា ធ្វើកិរិយាហាក់មិនចាប់អារម្មណ៍នឹងវត្តមាន របស់មាណពប៉ុន្មានឡើយ ។ ភ្លាមនោះ នាងក៏ស្រវាជួយបងស្រី រៀបចំបិទហាងដែរ ។ បន្តិចមក ពួកគេក៏ចូលទៅក្នុងផ្ទះអស់ ទុកឲ្យមាលានីបង្ហើយការងារតែពីរនាក់កិត្យា ។ ភ្លាមនោះ នរៈងើរ មកជិតមាលានី ហើយស្រីខ្សឹបៗថា ៖

- ចុះបើកិត្យានឹកមាលានី ហើយចង់ដួបមុខរាល់ថ្ងៃវិញនោះ នីមាន អារម្មណ៍យ៉ាងម៉េចដែរ ?

អនុញ្ញាតិអោយបងមកលេងនៅផ្ទះខ្លះ ផងបានទេ ? នៅកន្លែងធ្វើការ យើងបានត្រឹមតែយើញមុខគ្នាមែន តែយើងមិនអាចនិយាយគ្នាបានទេ

ព្រោះយើងត្រូវបំពេញមុខការ ងារអោយត្រឹមត្រូវ ។ ចំណែកការងារនិយាយគ្នាតាមផ្លូវទៅមក ធ្វើការរាល់ថ្ងៃ ក៏មិនសមនឹងជជែកពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនដែរ មែនទេ មាលានី ?

មាលានីភ្នាក់ក្រញាង ។ នេះជាលើកទីមួយហើយដែលមាលានី
ឮបុរសម្នាក់នេះនិយាយមានប្រយោគយ៉ាងវែងអស់ពីចិត្ត ជាមួយ នាង ។ ការពិត
ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលនាងចាប់ស្គាល់គេមក គេស្រីនី តិចណាស់ជាមួយនារីៗ
ថ្វីបើគេជាមនុស្សស្រស់រាយ បានមាត់បានក
ជាមួយបុរសជាមិត្តភ្ញៀវនៅរោងចក្រជាមួយគ្នាក៏ដោយ ។ ភាគ ច្រើន គេច្រើនតែញញឹម
ហើយនើរស្ងៀមៗជាមួយនាងតាមផ្លូវ ទៅធ្វើការ ឬពេលចេញត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ។

- តើមានរឿងផ្ទាល់ខ្លួនអ្វីទៅ ដែលបងកិត្យាចង់និយាយជាមួយខ្ញុំ នោះ ?
(មាលានីសួរធ្វើពិជាមិនយល់សំដីបុរសយើង)

គេញញឹម ហើយឆ្លើយវិញដោយសម្លេងស្រទន់ ៖

- កាលពីរសៀល បងនឹកចាំចង់និយាយស្តីទេ ជាមួយមាលានី តែ ពេលនេះ
បងភ្លេចបាត់ទៅហើយ... ចាំស្លែក នឹកឃើញ ចាំបង ប្រាប់ណា!

តើនិយាយពេលបងនិយាយជាមួយទេ ?

- អោយតែរឿងល្អៗ ខ្ញុំស្តាប់ទាំងអស់ហ្នឹង ។

មាណពក៏ញញឹមបំព្រងឡើងដាក់មាលានី កាលបើឮនាងតប វិញដូច្នោះ ។

គេក៏រស្មាន់ជួយបិទទ្វារតូប ចាក់សោរតូប ស្រាប់តែ

ឃើញប្អូនស្រីដំទង់ម្នាក់របស់មាលានីរត់មកហៅអ្នកទាំងពីរ ៖

- បងយ៉ា! បងនី! ពុកម៉ែមានប្រសាសន៍ហៅអោយទៅពិសារ បាយជាមួយគាត់ ។

មាលានីឮហើយ ក៏ងាកមើលមុខកិត្យា ធ្វើកិរិយាទំនងចម្លែក

ចិត្តដែលខំពុករបស់នាងទទួលភ្ញៀវកម្លោះ អោយនៅទទួលទាន

អាហារជាមួយគ្រួសាររបស់នាង ។

នៅជុំវិញស្លឹកអាហារ មាលានីមានអារម្មណ៍ចាប់បងប្អូនរបស់ នាងទាំងអស់លួចគយគន់កិត្យា

និងរូបនាងមិនដាក់ភ្នែកសោះ ទំនងហាក់ដូចជាកំពុងផ្ទៀងផ្ទាត់គុណសម្បត្តិរបស់អ្នកទាំងពីរក៏មិន

នឹង ធ្វើអោយមាលានីរឿសខ្លួន បែកញើសខ្លាំងឡើង រងាចង់រណ្តំ ចង្កា ។

ណាមួយនាងនឹករឿនខ្មាសខ្មាសពុកម្តាយ ណាខ្មាសប្រុស កម្លោះដែល

ហ៊ានយកខ្លួននើរចូលមកអោយខ្ញុំពុកម្តាយនឹងក្រុម គ្រួសាររបស់នាង

ពិចារណាដោយត្រង់ៗដូច្នោះ ។

កាលពីមុនពូនិងដែលធ្លាប់មានចិត្តរឹងត្អឹងចំពោះកូនក្របៀត្ន ប៉ុន្តែ
 តាំងពីគាត់រងគ្រោះពីការមក ពួកវាបានក្លាយខ្លួនជាបន្តិករបស់ កូនក្របៀត្ន ម៉្លោះហើយ
 គាត់បានផ្លាស់ប្តូរចរិតកំណើតរបស់គាត់ ជាច្រើន
 មិនសូវហ៊ានមាត់កអោយល្អក់ទឹកចិត្តកូនរបស់គាត់ទៀត ទេ ជាពិសេសចំពោះមាលានី
 ត្បិតតែងតែហុចអ្វីៗទាំងអស់ ជូន ឪពុកម្តាយក្របៀត្នគ្រប់គ្រងគ្រួសារ អោយតែនាងរកបាន
 គឺមិនដែលលាក់ ទុកចោលផ្ទាល់ខ្លួនទេ ។ ចំណែកបងៗរបស់នាង គេមានគ្រួសារ មានកូនចៅនៃ
 អាចជួយផ្តល់មកពូនិងនិងមីងម៉ៀន តាមតែ លទ្ធភាពប៉ុណ្ណោះ
 ព្រោះគេត្រូវសន្សំរាប់កូនចៅរបស់គេដែរ ។ មាលានីគិតថា នាងនៅក្មេង
 នៅមានពេលច្រើននឹងស្វែង រកវិជ្ជា រកអនាគតភ្លឺស្វាង ។ ស្ត្រី
 នាងក៏សំរេចចិត្តធ្វើការពេលនេះ ដើម្បីទ្រទ្រង់ឪពុកម្តាយនិងប្អូនៗសិន ។

នៅព្រលប់នោះ...

- ពូនិងនៅអង្គុយសំណេះសំណាលជាមួយកិត្យាតែពីរនាក់ បន្ទាប់ ពីពេលបាយរួច ។
- ក្មួយមានឪពុកម្តាយទេ ហើយបងប្អូនប៉ុន្មាននាក់ដែរ ?
- បាទ! ប៉ុន្តែនៅភ្នំពេញនេះឯង ជាអ្នករកស៊ីបន្តិចបន្តួច ហើយ
 មានកូនតែមួយទេ គឺខ្ញុំនេះតែម្តង ។
- អូហ្ន! អញ្ចឹងមានន័យថា កិត្យាឯងជាកូនទំរើសប្រាកដណាស់ ។
 កិត្យានៅស្ងៀម បន្តិចមក ក៏ឆ្លើយថា ៖
- ការពិត ខ្ញុំជាក្មេងមិនមានសំណាងល្អទេ ដែលបានកើតមកជាកូន ទោលក្នុងគ្រួសារ
 អោយឪពុកម្តាយទំរើសនោះ ។
- ហេតុអ្វី បានជាក្មួយនិយាយដូច្នោះ ?
- ព្រោះខ្ញុំជាក្មេងរងគ្រោះបងប្អូន គ្មានការកក់ក្តៅក្នុងចិត្ត ស្លូតក្មេង ទូទៅ ម៉្លោះហើយ
 តែងទាមទារចំណាប់អារម្មណ៍ពីឪពុកម្តាយមិន លែងឡើយ ។ លុះឡើង
 ពេលគាត់មិនអាចផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ ឲ្យបានតាមការទាមទាររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំក៏បែររកមិត្តភក្តិ...
 ហើយក៏ដើរ ឃ្លាតពីឪពុកម្តាយកាន់តែឆ្ងាយទៅៗ... រហូតដល់យកមិត្តធ្វើជា ឪពុកម្តាយជំនួសវិញ
 ព្រោះគេផ្តល់ការកក់ក្តៅអោយខ្ញុំនូវអ្វីដែល យុវជនភ្លើតភ្លើនត្រូវការ...
 - ស្តីជាអ្វីខ្លះទៅ ?

- ដូចជាសេរីភាពដើរហើរមិនមានព្រំដែន ជក់ ផឹក ច្រៀង ការរអូរខេ គេចរើ៖សាលា ចាក់បាត់ ចូលហាងហ្គេម លេងល្បែង ភ្នាល់... ។ល ។...

- ហើយក្មួយបានប្រព្រឹត្តវង្វែងបែបហ្នឹងផងហ្នឹង ?

កិត្យាងក់ក្បាល ៖

- បាទ! ព្រោះកាលនោះ ខ្ញុំមិនបានដឹងថា ភាពឈាមរាវនឹងផ្តល់ លទ្ធផលអាក្រក់ដល់ជីវិតរបស់ខ្ញុំបែបណាទេ រហូតទាល់តែ ខ្ញុំបាន ទទួលរងវិបត្តិយ៉ាងធ្ងន់ពីការសេពគប់មីត្តប្តៅឡៃ បានត្រូវជាប់ឃុំ រាបខែ អស់សិទ្ធិសេរីភាព ទើបភ្ញាក់ខ្លួន...

- មានដល់ថ្នាក់ហ្នឹងផង ? មើលមុខក្មួយដូចមិនសមជាមនុស្សខ្លួន សោះតែម្តងហើយ ។ តើកាលនោះ មានរឿងហេតុអ្វីទៅ បានជានាំ អោយក្មួយជាប់ទោសអញ្ចឹងនោះ ?

កិត្យាល្មោកមុខយ៉ាងយូរ ទើបគេងើបមុខឡើងសាជាថ្មី ហើយ ពោលបន្តទៅទៀតថា ៖

- គឺទៅរាវវង់ចូលផ្តាតត្រៀមវង់បាន មានគេស៊ីផឹកស្រវឹងវាយគ្នា ។ នៅក្នុងនោះមានពួកម៉ាករបស់ខ្ញុំដែរ ។ ពេលខ្ញុំសុះទៅជួយគេ ក៏ ត្រូវក្មេងនិទៃវាយ ម៉្លោះហើយត្រូវតែដើម្បីដោះខ្លួន ។ ក្រោយ មកក៏មានហ្វូងប៉ូលីសទៅធ្វើអន្តរាគមន៍ ។ កាលនោះ មានមនុស្ស របួសជាច្រើននាក់ ហើយមានបែកបាក់ទ្រព្យសម្បត្តិអ្នកស្រុកផង ទើបពួកយើងត្រូវគេកាត់ទោសអោយជាប់ឃុំរាបខែ ជាពិសេសអ្នក ដែលគ្មានអាណាព្យាបាលមកបង់ប្រាក់លោះខ្លួន ។

- ហើយចុះឪពុកម្តាយក្មួយមិនរស់អើពើនឹងសុខទុក្ខរបស់វង់ ទេ ឬអីក្មួយ ?

- បាទ! គាត់បារម្ភពីខ្ញុំជានិច្ច ប៉ុន្តែគឺខ្ញុំទេតើដែលខ្មាស់ឪពុកម្តាយ មិនហ៊ានផ្តល់សំណឹងជូនគាត់ទេ ខ្លាចគាត់ភ័យភ្ញាក់ឆ្អើល ទទួលទុក្ខ ដោយសារកូនអកតញ្ញូដូចខ្ញុំនេះ ទើបសុខចិត្តសំរឹងនៅក្នុងមន្ទីរឃុំ យ៉ាងរាបខែទំរាំគេព្រលែងអោយមានសេរីភាពឡើងវិញ ។

- មានន័យថា ឪពុកម្តាយមិនបានដឹងរឿងប្តៅឡៃរបស់ក្មួយទេ ?

- ដឹងបាទ! ខ្ញុំបានសារភាពចំពោះគាត់នូវកំហុសរបស់ខ្ញុំហើយ...

- ហើយពេលនេះ ក្មួយយល់យ៉ាងម៉េចដែរ អំពីជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់ ខ្លួន ?

- គឺស្តាយ... ស្តាយកំហុសដែលបានប្រព្រឹត្តខក ប្រព្រឹត្តខុស មិន បានរៀនចប់មហាវិទ្យាល័យ មិនបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់និងការ កក់ក្តៅពីឪពុកម្តាយដែលគាត់រង់ចាំតែប្រគល់អោយខ្ញុំ តែខ្ញុំបែរជា រត់គេចមិនព្រមទទួល មិនបានយកពេលទៅរកស្តីធ្វើការរកលុយ ជួយគ្រួសារឬជួយខ្លួនឯង... មានតែបំផ្លាញអស់ទាំងទ្រព្យឪពុក ម្តាយ អស់ទាំងអនាគតរបស់ខ្លួន ។ នៅពេលនើរចេញពីគុកមក វិញ សង្ឃមកលែងរាប់រកខ្ញុំទៀត ព្រោះគេគិតថា ខ្ញុំជាទណ្ឌិតសី ឧក្រិដ្ឋ មិនគួរនឹងជួយជ្រោមជ្រែងអោយមានការធ្វើ មានជីវិតភ្លឺថ្លា មកវិញទេ ព្រោះគេខ្លាចខ្ញុំមិនកែខ្លួន តែបែរក្លាយជាឧក្រិដ្ឋជន ស្ងួត ដើមវិញ ។
  - អញ្ចឹង ក្មួយមានដែលគិតទេ ថាខ្លួនចង់រិលទៅប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋ តាមបែបយុវជនឈាមរាវសាជាថ្មី ?
  - បាទ! អត់ទេ! ខ្ញុំបានកែខ្លួនជាងមួយឆ្នាំហើយ តាំងពីបានរិល ត្រឡប់ទៅសុំទោសឪពុកម្តាយខ្ញុំទាំងពីរនាក់រួចមក ។
  - ពូត្រេកអរណាស់ដែលក្មួយបាននឹងកំហុស ហើយកែប្រែខ្លួនមក ល្អវិញទាន់ពេលវេលា ។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ សូមកុំអោយនើរធ្លាក់ ផ្លូវចាស់ទៀតទៅបានហើយ ។
  - បាទ ពូ!
- ព្រលប់នោះ កិត្យាមិនបាននិយាយប្រស្រ័យអ្វីជាមួយមាណសី ទេ ព្រោះគេអាល័យតែជជែកលេងជាមួយពូនិងទៅ ក៏យប់ជ្រៅ ល្មម ។ គេក៏សំពះលាចាស់ៗត្រឡប់ទៅសំរាកវិញ ដើម្បីធ្វើការងារ នៅថ្ងៃស្អែក ។

ព្រឹកព្រហាមឡើង...

មាណសីរៀបចំខ្លួនហើយក៏យួរហាយស្រាក់ចេញទៅមាត់ផ្លូវ រង់ ចាំ កិត្យានើរមកដល់ នឹងអាលបាននើរមានគ្នាទៅរោងចក្រ ស្រាប់ តែ...

- ឥឡូវនេះ គេវាយប្រកដល់ហើយ តាំងពីមានអង្គរក្ស័សង្ហាៗ តាមយាម ព្រឹកល្ងាចៗមក ។ សូម្បីតែមនុស្សស្គាល់គ្នា ក៏គេឆ្លើង ឆ្លែ លែងនិយាយស្តីរាប់អានគ្នា អស់រលីង ។

ពូសនីនេះ មាណសីក៏ងាកមើល ឃើញបុរសម្នាក់អង្គុយលើ កែបម៉ូតូ មុខងើយទៅលើមេឃ តែភ្នែកល្អចង្រៀងកន្ទុយដាក់ មាណសី ។ គ្រាន់តែឃើញនូង្មោះ នារីក៏ស្រងើងឡើង ថា ៖

- នែ! ស៊ុនហេង! ចង់ដៀមតាមអោយនរណាគេហ្នឹង ?

ស៊ុនហេងងាកមុខមករកនាង ហើយឆ្លើយភ្ញាក់ ៖

- អូហ្នា! មកពីណាហ្នឹង ? នីល្អច្បាប់ខ្ញុំនិយាយរកមេឃប្លែក ?
  - មិនបានល្អច្បាប់ទេ តាមពិត មានគេចាក់មេក្រូច្នុងពេក ទើប ភ្ញាក់ឆ្លើយនោះអី ។
- ចាហើយ មាណីក៏ដើរចេញទៅ ស្រាប់តែបុរសនោះ ចុះពី លើ កែបម៉ូតូ ស្រវាចាប់ដៃមាណី ៖

- ឈប់សិនមើល នី! បងនិយាយលេងតើហ្នឹង ។ ការពិត យើង នៅផ្ទះជាប់គ្នា គួរណាស់តែមានការជិតស្និទ្ធនឹងគ្នាជានរណាៗទាំង អស់...! ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វី នីធ្វើកិរិយាហាក់ដូចជាបងនេះ ជាមនុស្ស ចម្លែកចំពោះនីម៉្លេះ ?

មាណីបេះដៃស៊ុនហេងចេញពីកំភួនដៃនាង ហើយគេចមួយ ក្រោយពីរថ្ងៃជំហាន ទើបស្រដីថា ៖

- ស៊ុនហេងនឹងហើយតើហ្នឹង ថាអីហ្នឹងមិនចូលចិត្តអោយស៊ុនហេង មកនិយាយស្តីទាក់ទងអ្វីជាមួយខ្ញុំទេ ។
- នោះព្រោះតែគាត់អស់ចិត្ត ដែលកាលមួយនោះ គាត់ចូលស្តីអូននី អោយបង ហើយអូនរត់គេចទៅកម្ពុជាប្រាកដប្រាកដ ធ្វើអោយគាត់ អាមាសមុខញាតិនោះអី ។
- ខ្ញុំមិនបានរត់គេចទេ គឺខ្ញុំទៅលេងស្រុក ហើយចង់ទៅរៀនផង
- តែឥឡូវមាណីឈប់រៀនហើយតើហ្នឹង យើងអាចនិយាយគ្នាម្តង ទៀតបានតើហ្នឹង ។
- តែខ្ញុំមិនទាន់ត្រៀមខ្លួនទទួលសំនើនរណាទេ ស៊ុនហេង ។ ម្យ៉ាង ទៀត គ្រួសាររបស់ខ្ញុំក្រីក្រណាស់ មិនសមនឹងទទួលពាក្យកូនចៅ ចៅកែណាឡើយ ។
- តែអាម៉ាខ្ញុំ ពេញចិត្តអូននី ហើយបងក៏ពេញចិត្តអូននីដែរ ទើប...
- កុំនិយាយតាមផ្លូវអញ្ចឹងអី ស៊ុនហេង... មិនពិរោះស្តាប់ ហើយ ក៏មិនសមរម្យទៀតផង ។ ពេលនេះ ខ្ញុំនិយាយទៅធ្វើការហើយ សូមលាសិនហើយណា!

ចាហើយមាណីក៏គេចខ្លួនវិញទៅ ដោយមិនរង់ចាំអោយកិច្ចា មកទទួលនាងទេ ព្រោះនាងមិនមានអារម្មណ៍ល្អនឹងទទួលសន្ទនា ជាមួយស៊ុនហេង ។ ការពិត បុរសម្នាក់នេះបានតាមនាងច្រើនឆ្នាំ ហើយ ។ កាលពីលើកមុន គេធ្លាប់អោយអីហ្នឹងជាម្តាយមកស៊ើប សួរឪពុកម្តាយនាងម្តងហើយ ។ តែលុះមាណីគេចមិនព្រមទទួល ពាក្យរបស់គេ អីហ្នឹងក៏បានទៅដល់កូនចិត្តម្នាក់ផ្សេងអោយ

ស៊ុនហេង ។ សំណាងមិនល្អ គេរៀបការមិនបានពីរខែផង ក៏លែង លះគ្នាទៅវិញ
ដោយសារតែក្រុមគ្រួសារទាំងសងខាងមានជម្លោះ រឿងរកស៊ីកេងប្រវត្តិគ្នាពេក ណាមួយ
ដោយសារប្រពន្ធក្នុងនោះ មិនស្រឡាញ់នាយស៊ុនហេងផង ព្រោះត្រូវចាស់ៗបង្ខំអោយនាង
រៀបការ ។

ក្រោយពីបែកបាក់ប្រពន្ធមក ស៊ុនហេងនៅតែតាមមាតានី យ៉ាងស្អិត
ហើយតែងតែលបតាមនាងសឹងគ្រប់ជំហានក្នុងជីវិត
សូម្បីតែរឿងដែលនាងដឹងម៉ែតូងលេងជាមួយតារា ក៏គេបានដឹង ទាំងអស់ដែរ ។ ចៃដន្យ
មាតានីមិនមាននិស្ស័យនឹងបុរសចិនម្នាក់ នេះទេ ។ បេះដូងរបស់នាងដែលធ្លាប់នឹកសង្ឃឹមថា
នឹងប្រគល់ ជូននាយបែនពេលរៀបមង្គលការ ក៏ប្រែក្លាយជាបេះដូងកកឈាម
ព្រោះនាយបែនបានរៀបការនាងសាងមចោលនាងទៅ ។ ពេល នេះ
មាតានីហាក់ដូចជាបានស្គាល់មេរៀនជីវិត ហើយមានស្មារតី ភ្លឺថ្លាជាងមុន
ម្ល៉ោះហើយក៏ប្រយ័ត្នប្រយែងខ្លួនជាងមុនដែរ មិនសូវ ចង់ចងចិត្ត ចង់បេះដូងនឹងបុរសណាទេ
ព្រោះខ្លាចត្រូវកកឈាម ដូចកាលលើកមុនទៀត ។

នៅពេលសំរាក សំរាប់ទទួលបានអាហារថ្ងៃត្រង់...

មាតានីឈ្លោកមុខបរិភោគស្ងៀមស្ងាត់តែម្នាក់ឯង ព្រោះអីថ្ងៃ នេះ
សុខុមមិត្តរបស់នាងបានសុំឈប់ទៅធ្វើបុណ្យឈាមនកិច្ចរបស់ សាច់ញាតិម្នាក់ ។

- នី! សុំញ៉ាំជាមួយផង បានទេ ?

មាតានីងើបមុខឡើងឃើញកិត្យានីមកដល់ ដាក់ខ្លួនអង្គុយ ក្បែរមាណវី
ហើយក៏ស្រាយអាហារកញ្ចប់ហុចអោយនាង ៖

- នេះ សាច់ជ្រូកប្រឡាក់ចៀន បងធ្វើយកមកផ្លែនី!

នរៈស្រងីទៅរកមាតានីទាំងទឹកមុខញញឹម ។

- អរគុណ បងកិត្យា!

មាតានីទទួលយកដោយមិនប្រកែក ។

- សូមទោស ព្រឹកមិញ បងដើរមកទទួលនីយ័តបន្តិច ព្រោះ
អាល័យចង់ចៀនសាច់ផ្លែសំរាប់នីញ៉ាំបាយថ្ងៃត្រង់ ។

កិត្យាស្រីប្រាប់នាង ។ មាលានីងើបមុខឡើង នឹករំភើបចិត្ត
ដែលមាណពផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដល់នាង ។ ថ្ងៃបើសាច់ជ្រូកអាំង
នោះគ្រាន់តែជាសាច់បន្ទះមួយចំណិត ប៉ុន្តែទឹកចិត្តដែលគេនឹកមក ដល់នាង
ហើយខំក្រោកពីព្រឹកទៅទិញសាច់ជ្រូកមកប្រឡាក់ចៀន
ធ្វើនារីនោះ ពិតជាមានតម្លៃចំពោះនាងណាស់ ។

- ឆ្ងាញ់ណាស់ បងកិត្យា! ថ្ងៃក្រោយ ធ្វើឆ្អឹងទៀតណា!

មាណពយើងញញឹមព្រាយកាលបើនឹងថា នារីយើងមិនមាន
ការទើបទាល់ចង្អៀតចិត្តចំពោះរូបគេ ។

- មានអី! ប៉ុន្តែ បងអាចធ្វើបានតែអាហារងាយៗទេ ព្រោះទើប តែរៀនដាំស្ពឺៗនេះឯង ។

- អូហ្ន! ហេតុអ្វីទៅ! បងឈប់នៅជាមួយប៉ាម៉ាក់ហើយហ្ន៎ស ?

- មិនមែនទេ! បងនៅជាមួយគាត់ដដែល តែបងខំរៀនធ្វើម្ហូប ខ្លួនឯង
ព្រោះចង់ធ្វើឆ្អឹងគេម្នាក់នោះ កុំអោយគេពិបាកក្រោកពីព្រឹក ធ្វើអាហារយកមកធ្វើការ...
បងចង់ថ្លុមគេ មិនចង់អោយគេនឿយ ហត់មិនបានសំរាក ខ្លាចខូចសោភ័ណរស់ ។

មាលានីស្តាប់យល់ភ្លាម ក៏នឹកឆ្ងល់ចិត្តតិចៗ តែក៏ហាក់ដូច ជារីករាយរំភើបចិត្តណាស់ដែរ
ដែលបុរសម្នាក់នេះយកចិត្តយក ឆ្លើយ ។ តាមការពិត

ក្នុងចំណោមបុរសបីនាក់ដែលទាមទារចំណាប់ អារម្មណ៍ពីនាង ដូចជាស៊ុនហេង តារា និងកិត្យា
ម្នាក់ៗមានគុណ សម្បត្តិប្លែកៗគ្នា ហើយមានគុណវិបត្តិក៏ប្លែកគ្នាដែរ ។ កាលពីបួន ឆ្នាំមុន
ពេលនាងទើបស្គាល់ស៊ុនហេងដំបូង នាងគិតថាគេសង្ហាគួរ អោយចាប់អារម្មណ៍ ។ ក្រោយមក
នាងបានដឹងថា ក្រុមគ្រួសារ របស់អ៊ុយយូយូជាអ្នករកស៊ីគេបំបាត់គេឯងបន្តិច មាលានីក៏រលាយក្តី
ស្រម័យក្នុងចិត្តទៅវិញ ។ ចំណែកតារាវិញ ក៏សុភាពទន់ភ្លន់ ប៉ុន្តែ គេលាក់ប្រវត្តិរបស់គេណាស់
មិនដែលអោយមាលានីស្គាល់ក្រុម គ្រួសាររបស់គេម្តងណាទេ ។ គេតែងតែនាំនាងតង្វាង
និយាយពី នេះពីនោះរហូត ពេលណាដែលនាងសាកសួរពីក្រុមគ្រួសាររបស់ គេ ។

ចំណែកកិត្យាវិញ មានប្រវត្តិមិនសូវស្អាតសោះ ថ្ងៃបើពេល នេះ គេប្រឹងដើរផ្លូវស្មៅក្រិកវិញក៏ដោយ
ក៏នៅមិនទាន់ អាចទុក ចិត្តបានដែរថា តើគេនឹងកែប្រែរហូតឬយ៉ាងណា ។ គេជាមនុស្ស
ឆាប់ខឹងណាស់ ប៉ុន្តែ ក៏ឆាប់រលាយទៅវិញ ហើយមិនសូវចេះគុំគួន ក្នុងចិត្តយូរទេ ។

គេធ្លាប់ខឹងដឹងដាក់មាលានីនិងសុខុមជាញយ និង ព្រោះអ្នកទាំងពីរចូលចិត្តចំអន់គេខ្លាំងពេក ។

សំណាងល្អ គេ ជាមនុស្សត្រង់ សួរពោលណា ប្រាប់ពោលហ្នឹងមិនស្អាតស្អាញ មិន
សួរចេះលាក់អារម្មណ៍ទេ ។

ឃើញមាលានីកំពុងរៀបចានស្រាក់ទុក កិត្យាក៏សួរថា ៖

- នី! អោយបងសុំសួរអ្វីបន្តិចបានទេ ?
- ចាំស! សួរមកចុះ!
- អញ្ជឹងនឹងស្យាសិនមក ថាមិនខឹងនឹងបងទេ បើសិនបងសួរ...
- ហេតុអ្វីចាំខឹងផង ?
- ព្រោះបងចង់សួររឿងផ្ទាល់ខ្លួន...
- រឿងផ្ទាល់ខ្លួន ?

មាលានីបើកភ្នែកមូលក្រឡង់ ហាក់ចង់នឹងថា តើកិត្យាចង់សួរ នាងពីអ្វី ។
បេះដូងរបស់នាងក៏រំលឹកប្រឡើង... បន្តិចមក នាង ក៏ញញឹម ហើយពោលបន្តិច ៖

- សួរសិនមក... ចាំនីតិ ថាគួរខឹងឬមិនគួរខឹង ។
- គឺ... បងចង់សួរថា... តើបុរសដែលបរម្បុក្ខបុរសមកផ្ទះ កាលពី
ម្សិលមិញនោះជានរណាដែរ ? បងឃើញគេឧបរុសរាល់ដំណាច់ សប្បុរស...
គេជាសង្សាររបស់នីមែនទេ ?

មាលានីបើកភ្នែករិតតែងជាងមុន ៖

- ហើយ... ហេតុអ្វីក៏បងចង់នឹងផង ?
- គឺ... គឺ...

កិត្យានិយាយបន្តទៅទៀតលែងរួច ក៏ល្មោកមុខនៅស្ងៀម ។

- ចុះបើគេជាសង្សាររបស់នីមែន បងកិត្យាយល់យ៉ាងណាដែរ ?

កិត្យាភ្ញាក់ក្រញាង កាលបើឮចម្លើយដូច្នោះភ្លាម ៖

- គឺ... បងគិតថា... គេជាបុរសសង្ហា ហើយសក្តិសមនឹងនីណាស់ !

ព្រោះអ្នកទាំងពីរមានរូបសម្បត្តិប្រសើរបស់នីងគ្នា ។

- នេះបងគិតថា យើងសក្តិសមគ្នាដោយសារតែរូបសម្បត្តិតែម្យ៉ាង ទេ មែនទេ ?
- បងស្គាល់ត្រឹមតែរូបសង្ហារបស់គេ មិនស្គាល់គុណសម្បត្តិអ្វីផ្សេង ទៀតទេ... ដូច្នោះ
បងមិនអាចឲ្យយោបល់លើសពីហ្នឹងបានឡើយ ។
- ហើយចុះបងវិញនោះ មានសង្សារហើយឬនៅ ?

កិត្យាល្ខោកមុខនៅស្ងៀមមួយស្របក់ ក៏ស្រងឹតថា ៖

- មនុស្សដូចបង រូបក៏មិនបាន ប្រវត្តក៏មិនល្អ ជីវភាពក៏តានតឹង តើនារីណាទៅគេមកសម្លឹងបងនោះ ?

- បើគេមិនសម្លឹងបង តើបងមានដែលសម្លឹងគេវិញទេ ?
- គឺ... គឺ... មិនហ៊ានសម្លឹងគេទេ... បានត្រឹមតែលួចគិតម្នាក់ឯង...
- មានន័យថា បងមានចាប់អារម្មណ៍នរណាម្នាក់ហើយ មែនទេ ?

កិត្យានៅស្ងៀម... រកនឹកចម្លើយឆ្លើយមិនទាន់ឆាប់ កណ្តឹងក៏ រោទឺឡើង ជាសញ្ញានិយមម៉ែងចូលធ្វើការវិញ ។ អ្នកទាំងពីរក៏ត្រូវ បំបែកជួរគ្នាភ្លាម ។

- ល្ងាចនេះ កុំទៅផ្ទះមុនបងណា! ចាំបងឆាប់ បងចង់ដើរត្រឡប់ ទៅផ្ទះវិញជាមួយនី!
- ចាំស!

មាលានឹងកក្កាល ។ កិត្យាញញឹមដាក់នាង ហើយក៏ដើរត្រឡប់ ទៅកន្លែងធ្វើការរបស់ខ្លួនវិញ ។

ព្រលប់ចេញពីធ្វើការ មាលានីក៏ប្រទះឃើញកិត្យាមកឈរចាំ នាងនៅមាត់ទ្វាររោងចក្រទាំងទឹកមុខញញឹម ។

- ទៀងទាត់ម៉ែងម៉្លេះ បងកិត្យា ? (មាលានីសួរ)
- ព្រោះព្រឹកមិញ បងមកយឺត មិនទាន់ដំណើររបស់នី ទើបមិន ចង់អោយខកល្ងាចនេះទៀត ។
- មិនមែនជាកំហុសបងទេ ការពិត មកពីនីចេញពីផ្ទះមកឆាប់ជាង ធម្មតាទេតើហ្ន៎!
- ហេតុអ្វីទៅ ? នីប្រាថ្នាគេចមុខបងមែនទេ ?
- នរណាថា ? នីគេចអ្នកផ្សេងទៀតទេ!
- អូហ្ន៎! មានអ្នកផ្សេងអោយនីដើរគេចផងហ្ន៎ស ?
- សួរច្រើនម៉្លេះ បងកិត្យា ? (មាលានីសួរប្រយោគបន្តបំបែក មិនអោយ កិត្យានឹងចិត្ត) ម៉ោះ! ទៅផ្ទះ!

ថាហើយ នាងក៏ស្រវាក់កាន់ដៃនរ: អូសចេញទៅយ៉ាងលឿន ។ ភ្លាមនោះ កិត្យាញញឹមឡើងដាក់នាងយ៉ាងត្រកាល ។

- លួចញញឹមអីហ្ន៎ បងកិត្យា ?

មាណាមិនឆ្លើយទេ គិតតែពីដើរញញឹមស្ងៀមៗ ។ រំពេចនោះ មាលានីចាប់ភ្នឹកថា ខ្លួននាងកំពុងកាន់ដៃកិត្យា ក៏នឹកខ្មាស់ក្នុងចិត្ត ក្តៅមុខភាយតែម្តង

ហើយក៏រលាស់ដៃចេញយ៉ាងរហ័ស ។ ចៃដន្យ កិត្យាមិនព្រមព្រលែងដៃនាងចេញទេ ។
គេបែរជាក្លាស់ដៃនាងនើរ ធ្វើមិនដឹង ។ តាមផ្លូវ អ្នកទាំងពីរលួចញញឹមឆៀនៗនាក់គ្នា រហូត
ដល់ផ្ទះពូនង....

000000000000000000
0000

CHANBOKEO.COM

វគ្គទី១១

កំសួលប្រថង្គ

ខណ្ឌប្រស្សីកែវ ភ្នំពេញ...

ឆ្នាំ២០០៧...

ស្រ្តីម្នាក់ជិះម៉ូតូឌុបមកដល់មុខផ្ទះថ្មីរបស់ពួកគេ ។

- ជំរាបសួរតូ!
- អូហ៍! នាងខុមតើហ៍! ហើយម៉េចក៏មករកពួកយើងយើញ ?
- គឺខ្ញុំបានជួបក្មេងៗកូនពូតាមផ្លូវអំបាញមិញ ប្រាប់ថាពូផ្លាស់មក នៅផ្ទះថ្មីនេះ កាលពីម្សិលមិញ ។
- មែនហើយ! គ្រួសាររបស់យើងបានទទួលការកៀបសង្កត់ពី ម្ចាស់ផ្ទះ ឲ្យផ្លាស់ចេញប្រញិបប្រញាប់ ទើបយើងចេញមកដោយ មិនបានប្រាប់ញាតិណាម្នាក់ទេ ។
រំពេចនោះ មាលានីដើរចេញពីក្នុងផ្ទះមកវិញ ក្នុងសម្លៀកជា កម្មកររោងចក្រ ៖
- បងខុម!
- អូហ៍ អូននី! ដល់ថ្ងៃត្រឡប់ចូលធ្វើការវិញហើយណា!
- គឺខ្ញុំសុំច្បាស់ឈប់ដើម្បីរៀបការបានតែបួនថ្ងៃទេបង! ថ្ងៃនេះ ដល់ពេលចូលវេនវិញហើយ ។
- ហើយចុះកិត្យានោះ ?
- គាត់មិនស្រឡាចខ្លួន ប្រហែលជាត្រូវសំរាកមួយថ្ងៃពីរហើយ ។
- ស្តាប់ហើយ! មើលរូបប្រុសថ្ងៃ វីវេនគេបណ្តេញចោលរហូតទៅ ?

- គឺ... គាត់មិនស្រួលមែនណាស់! ខ្ញុំមិនហ៊ានបណ្តោយអោយ គាត់ទៅធ្វើការទេ ក្រែងលាបជំងឺ ឈឺជាងមុន ។

សុខុមក៏ងើរចូលទៅក្នុងផ្ទះមើលកិច្ចា ។

នៅក្នុងផ្ទះ... សុខុមឃើញកិច្ចារ្យដើមអង្គុយលើកន្ទួល មាន ស្នាមមួសជាពេញខ្លួន ។

- ណឺយចុះ កិច្ចារ្យអើយ! នៅផ្ទះមើលខ្លួនសិនទៅ កុំទាន់ទៅធ្វើ ការអី ។

ចាំខ្ញុំមើលប្រពន្ធអោយចុះណា សន្យាថាមិនអោយមាន ខ្លែងឆាបបាត់ទេ ។ ពេលនេះ យើងទៅធ្វើការសិនហើយ !

កិច្ចារ្យកំក្រាប ហើយបែរសម្លឹងមុខមាតានី ក្នុងក្រែងភ្នែក ហាក់ដូចជាមិនទុកចិត្តនាងអ្វីបន្តិច ។ ឃើញកិរិយានោះ មាតានី ក៏ឈ្លោកខ្សឹបដាក់ត្រចៀកបុរសតិចៗ ទំនងចង់ផ្តល់នូវក្តីកកក្តៅ និងបេះដូងរបស់គេដែលកំពុងរង ព្រោះភាពសង្ស័យ ៖

- នឹកអ្នកផងណា ប្តីសម្លាញ់! នឹកសូមធ្វើអារម្មណ៍និងបេះដូងរបស់ នីជាមួយបងផង! ល្ងាចនេះ យើងជួបគ្នាវិញហើយ !

ចាហើយ នាងក៏ញញឹមដាក់កិច្ចារ្យហើយក៏ងើរចេញទៅ ។ ភ្លាម នោះ មាណពយើងហាក់ដូចជារំភើបចិត្តយ៉ាងណាមិនដឹង ដែលគេ បានឮវាចាដែលភរិយាខ្សឹបយ៉ាងទន់ភ្លន់ដាក់ត្រចៀក ។ គេក៏មើល តាមនាងមិនដាក់ភ្នែករហូតបាត់ស្រមោលទៅ ។

ពេញមួយថ្ងៃនោះ កិច្ចារ្យមានអារម្មណ៍ថា ពេលវេលាដើរយឺត អើយសែនយឺត បន់អោយតែមាតានីគាប់វិលត្រឡប់មកដល់ផ្ទះ វិញ ។ គេមិនយល់សោះថា ថ្វីបើគេមានចិត្តល្អកំភក់ចំពោះនារី ដល់ម្តងទៅហើយ គេនៅតែនឹកនាង ទ្រាំមិនបានសោះ ។ ការពិត គេនៅតែមានចិត្តអួញចប់ចំពោះនារីមិនទាន់បាត់នៅឡើយទេ អំពី រឿងដែលថា តើមាតានីជានារីបរិសុទ្ធឬក៏យ៉ាងណា ។ គេពិតជា សង្ស័យ... សង្ស័យនាងណាស់... មិនជ្រះស្រឡះក្នុងចិត្ត ប៉ុន្តែ គេ ក៏ស្រឡាញ់នាង... ស្រឡាញ់រកអ្វីប្រៀបស្មើមិនបានឡើយ ។

ពេលនេះ ព្រលប់ហើយ...

កិច្ចារ្យខំងើបងើរចេញទៅក្រៅ ។

- ទៅណាហ្នឹងកូន ? បើមិនទាន់ស្រួលខ្លួន កុំទាន់អាលប្រញាប់ ចេញទៅក្រៅអី ។

មីងមៀនស្រដីយាត់កូនប្រសារដោយក្តីបារម្ភ ។

- គឺខ្ញុំចង់ចេញទៅយកខ្យល់អាកាសបន្តិច បាទ!
- ទៅចាំផ្លូវប្រពន្ធ មែនទេ? បន្តិចទៀត គេមកវិញហើយ ។

ឮមីងមៀនមានប្រសាសន៍ដូច្នោះ កិត្យានិកររៀនខ្លួនភ្លាម ក៏ធ្វើពិធីជាដើរត្រឡប់ទៅរកសំរាកវិញ ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តរបស់គេចង់ចេញ ទៅក្រៅនោះ និលកំរិតហើយ ។

មិនបានដល់នាទីនឹង មាណសីក៏ត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ ។ កិត្យា ក៏ធ្វើពុតជាសម្ងំហាក់មិនបានចាប់ភ្នែកអំពីប្រពន្ធទេ ប៉ុន្តែក្នុងចិត្ត វិញនោះ ត្រេកអររំភើបក្រៃណា នៃលនាងមកនិលរាប់ដូចបំណង របស់គេបែបនេះ ។

ស្ទួនស្ទួនដើររបស់នារីក៏បានមកនិលក្នុងរង្វង់ បន្ទប់របស់គេទាំងពីរ នៃលចង់បាំងរំលែកពីក្រុមគ្រួសារ ដោយ រាំងននពណ៌ខៀវចាស់ពីរផ្ទាំង ។

រំពេចនោះ កិត្យាមានអារម្មណ៍ថា មានដៃមួយមកស្នាបច្ឆាស ហើយស្នាបខ្លួនរបស់នាយ ។ បន្តិចមក កិត្យាក៏ទទួលអារម្មណ៍ថា មានច្រមុះមួយមកអង្អែលឡើយលើស្បែកផ្តាររបស់នាយ នាំយកក្តិន កាយដ៏ក្រអូបប្របើរមកប្រឡែងនឹងនាសាររបស់មាណសីយើង ធ្វើ អោយគេនឹករំភើបស្រេចលនោក្នុងចិត្តយ៉ាងណាមិនដឹង ក៏បើក ភ្នែកឡើង លាតស្រែវាអោយម្ខាស់នាសានោះយ៉ាងណែនពេញ ទំហឹង ៖

- អូននី!
- កិត្យាបើកភ្នែកឡើង ឃើញមាណសីភ្ញាក់ក្រញាង ប្រឹងស្ទុះដើម ឡើងយ៉ាងរហ័ស ៖
- ចង់ដើមទៅណាហ្នឹង នី ?
- ពុទ្ធា បងកិត្យា! អំបាញ់មិញ បងធ្វើពិធីជាគេងលក់ មែនទេ ?
- បើមិនពិធីជាគេងលក់ ធ្វើម៉េចនឹងចាប់ចោរបាន ?
- ចោរឯណា មិនឃើញ ?
- ចោរនៃលល្អចង្រើបបងអំបាញ់មិញនោះអី អូនមានឃើញទេ ?
- មិនបានឃើញទេ,, បងកិត្យាឃើញតែម្នាក់ឯងទៅ ។

- តើបានប្រយោជន៍អ្វីដែលនឹងត្រូវវិលទៅអតីតកាលសេរីវៀងទាំង

ឡាយនោះ អោយស្រក់ទឹកភ្នែកសាជាថ្មី ?

- មានន័យថា អ្នកធ្លាប់ទទួលបានការឈឺចាប់ក្នុងចិត្ត ដោយសារ បុរសណាពីមុនមក មែនទេ ?

តើគេបានធ្វើអ្វីទៅលើអ្នកខ្លះ ?

កិត្យាសួរថែបនោះ ទំនងចង់ដឹងអំពីដំណើរជីវិតស្នេហារបស់

មាណសីមុនពេលរៀបការជាមួយគេ ។ ចែននិទ មាណសីមែរជាមិន ឆ្លើយ

ហើយលូកដៃទៅមិនកុំដាក់ភ្លើង រួចផ្អែកកេសាលើខ្លើយ ផ្អែកនឹងស្មារបស់កិត្យា

បន្ទាប់មកក៏ស្រដីថា ៖

- ចាំស្លែក ចាំយើងនិយាយគ្នាទៀត បានទេបង ? ពេលនេះ អ្នក

អស់កម្លាំងហើយដង្ហែងយកដំណាស់ ។

រួចហើយ នាងក៏យកនាសាឆ្លិតលើផ្តាច់ស្វាមី រួចហើយក៏មិន ភ្នែកសម្លេង ។

កិរិយានេះមិនបានធ្វើអោយកិត្យារំភើបចិត្តទេ ឆ្ងុយទៅវិញ

ភាពរមនានិងក្លិនភើបដែលគេមានតាំងពីព្រលប់ប៉ុន្មាន

ចំពោះនារីមែរជាថយស្រក់ស្រពុតអស់រលីង ពីបេះដូងរបស់គេ សាជាថ្មីម្តងទៀតហើយ

ភ្លាមនោះ គេគិតក្នុងចិត្តថា ៖

- ហេតុអ្វី មាណសីចាក់អតីតកាលរបស់នាងចំពោះយើងជាប្តីរបស់ នាងដូច្នោះ ?

តើនាងបានប្រព្រឹត្តអ្វីជូនជ្រួស កាលពីមុនមកទេ មែនទេនឹង ?

រាត្រីនោះ មាណសីគេងលង់លក់ក្បែរស្វាមីយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ ព្រោះធ្វើការអស់កម្លាំង ។

ប្លែកអីតែកិត្យាទេ ដែលគេងពិចារណា ពេញមួយយប់ទើសភ្លឺ...

នឹកថ្លឹងថ្លែងអំពីសេចក្តីស្នេហារបស់គេ ចំពោះមាណសី និងការដែលគេរៀបការនឹងនាង

ដោយមិនបាន ទទួលឈាមព្រហ្មចារីយ៍ពីនារីវិញជាចំណង ចំពោះទឹកចិត្តប្រតិព័ទ្ធ

នឹងអង្វររបស់គេចំពោះនាង ។ ពិតណាស់! គេនៅតែមានចិត្តល្អក្តី កករ

ថ្វីបើគេនៅតែស្រឡាញ់នាងខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ។ បេះដូង របស់គេ

បានប្រឡាក់ទៅដោយពណ៌សនិងពណ៌ខ្មៅលាយឡំគ្នា ធ្វើ

អោយគេនឹកឈឺចាប់ក្នុងឱរាយ៉ាងណាមែននឹង... ពិបាកនឹងថ្លាថ្លែង ពណ៌នា ។ ប៉ុន្តែ គេក៏មិនដឹងថា

នឹងដោះស្រាយអារម្មណ៍ជំពាក់ ជំពាន់នេះយ៉ាងណាដែរដើម្បីអោយបានអូសចោល កាលបើមាណសី

មិនព្រមហើបមាត់ស្រីប្រាប់គេ អំពីអតីតកាលរបស់នាង ដើម្បី
អោយគេបានជ្រះស្រឡះអារម្មណ៍ ។

ពីរបីថ្ងៃក្រោយមក...

ស្នាមរបួសលើខ្នងកិត្យានីត្តន៍ បានរំខានមិនអោយនាយយើង
ចេញធ្វើការបានឆាប់រហ័សទេ ។ គេត្រូវគេងផ្ទះរហូតពេញមួយ អាទិត្យ
ហើយពេញមួយអាទិត្យនោះ មាលានីក៏តែងតែចេញពី ធ្វើការព្រលប់ជាងធម្មតានៃ ។

- ហេតុអ្វីក៏អូនចេញពីធ្វើការយប់ៗម៉្លេះ អូននី ?

កិត្យានី ។

- គឺរោងចក្រមានកិច្ចការដែលត្រូវបញ្ជូនចេញក្រៅច្រើន ហើយ
តម្រូវអោយកម្មករធ្វើការបំពេញចំនួនដែលខ្លះខាត ទើបអូនត្រូវ
ធ្វើតាមការតម្រូវរបស់ចៅហ្វាយនាយ ។

- តែបងក៏អង្គុយចាំអូននិរ្យាភ្នែកនៃរណ៍ ព្រោះអូនក្រមកផ្ទះ ។

មាលានីក៏ញញឹមដាក់ស្នាមមី ៖

- តែអូនក៏មកដល់ផ្ទះជួបបងរាល់ថ្ងៃ យ៉ាងឆាប់រហ័សនៃ មិនឲ្យ បងអង្គុយនឹកអូនយូរពេកទេ ។

កិត្យានីម្នីងមុខភរិយា ទំនងស្ងួតចិត្តរបស់នាង ហើយសួរថា៖

- តើពេលនេះ បាននរណាជូនអូនដើរទៅដើរមក ?

- គ្មានទេ បង! បានដើរជាមួយបងខុមតែថ្ងៃដំបូងដែលគាត់ចូល សួរសុខទុក្ខបងហ្នឹង!

- ស្តាប់ហើយ ដើរយប់ព្រលប់ ខ្លាចណាស់អូន! ម៉េចមិនហៅប្អូន អោយទៅជួយចាំផ្លូវ ?

- ដំបូងគិតថា អោយប្អូនទៅចាំផ្លូវនៃ ប៉ុន្តែពីរនាក់បានទៅជួយ
ចាំបងស្រីខ្ញុំនៅកន្លែងផ្សេងទៀតទៅហើយ ម៉្លោះហើយ គ្មានប្អូនណា
អំល្មមអាចទៅចាំផ្លូវអូនបានទៀតទេ ព្រោះគេនៅតូចៗពេក ។

- អញ្ជឹង ស្តែកបងចូលធ្វើការវិញហើយ ដើម្បីអោយបានដើរកំនរ នឹង
បានធ្វើការយកប្រាក់ផង ។

ភ្លាមនោះ មាលានីធ្លាក់ទឹកមុខជ្រប់ គ្រវីក្បាល ៖

- គឺ... មិនបាច់ទេ បង!

- ហេតុអ្វីទៅ... ?

- ព្រោះបងមិនអាចទៅធ្វើការបានទេ ។
- តែបងអាចនឹងបានវិញហើយ មិនជាពិបាកប៉ុន្មានទេ...
- នីមិនមែនមានន័យអញ្ចឹងទេ! ការពិតនោះ គឺ...
- ការពិតនោះ យ៉ាងម៉េចទៅ អូននី ?
- ព្រោះ... នាយកោយរោងចក្របានរើសអ្នកថ្មីធ្វើការជំនួសបងទៅ ហើយ ។
កិត្យាធ្វើភ្នែកមូលក្រឡង់ដោយការភ្ញាក់ផ្អើល ៖
- មែនឬនី ?
មាលានីឯកក្បាល ៖
- អញ្ចឹងហើយ ទើបអូនត្រូវធ្វើការច្រើនជាងមុន ។
- ហេតុអ្វីទៅ ?
- គឺ...នើម្បីថ្លៃព្យាបាលអោយបងឆាប់ជា...
កិត្យាសម្លឹងមុខប្រពន្ធដោយទឹកមុខស្រពោន ៖
- នី! បងមិនគួរណាស់ទុក្ខនាំកង្វល់ដល់អូនសោះ ។
- មិនអីទេបង! (មាលានីគ្រវីក្បាល) យើងជាប្តីប្រពន្ធនឹងគ្នា... មិនខុសទាស់អីទេ
ដែលត្រូវតែតស៊ូនើម្បីគ្នាទៅវិញទៅមកនោះ ។
- មាលានីញញឹមកម្លោះចិត្តថ្មី ។ ឃើញស្នាមញញឹមរបស់នាងដែល
ប្រឹងប្រែងបន្តបន្ទាប់ភាពអស់កម្លាំងរបស់នាង កិត្យាក៏យកដៃទៅអង្អែល ថ្ពាល់ភរិយាច្នៃមៗ ៖
- បងនឹងជាសះស្បើយស្បែកៗនេះហើយ មិនអោយអូនហត់នឿយ យូរតទៅទៀតទេ ។
អ្នកទាំងពីរក៏ញញឹមសាក់គ្នាទៅវិញទៅមកសាជាថ្មី នើម្បីផ្តល់ កម្លាំងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ។

ស្បែកឡើង...

កិត្យាខំក្រោកដើរជូនប្រពន្ធនៅរោងចក្រ បានពាក់កណ្តាលផ្លូវ
ក៏ឈឺជង្គង់មិនអាចបន្តដំណើរបាន ក៏បណ្តោយអោយនាងដើរទៅ តែម្នាក់ឯង ។
គេក៏ត្រឡប់មកផ្ទះវិញដោយចិត្តយូរឆ្មារឆ្មាញ ណាមួយ នឹកចង់ទៅរកការធ្វើ តែមិនអាចធ្វើបាន
ណាចង់ទៅរករឿងសខ្មៅ របស់នាយស៊ុនហេង ណាមួយសង្ស័យអំពីចំណងអតីតរបស់បុរស
ម្នាក់នេះជាមួយមាលានី...

យប់បន្តិច គេក៏ដើរចេញទៅក្រៅទាំងឈឺទាំងជាម្តងទៀត...

- ទៅណាហ្នឹង កិត្យាកូន ?

ពួនដំសួរ ។

- បាទពុក! ... ខ្ញុំទៅចាំផ្លូវអូននី ព្រោះមិនចង់អោយដើរម្នាក់ឯង
ពេលយប់ព្រលប់ ។

- ម៉ូនេះ មានចរាចរអ្វីអរណាស់! គ្មាននរណាអាចបង្កអសន្តិសុខ អ្វីដល់រូបនាងទេ ។
ប៉ុន្តែ កិត្យានៅតែមិនអស់ចិត្ត ក៏នៅតែដើរត្រឹកៗចេញទៅ...

និយាយពីមាណសីម៉ុង...

ការពិត នារីយើងកើតទុក្ខពីរបីថ្ងៃហើយ តាំងពីចៅហ្វាយនាយ មកប្រាប់ថា
គេបញ្ឈប់កិត្យាពីការងារ ព្រោះនាយឈប់យូរពេក ។
គេក៏បានរើសកម្មករថ្មីមកធ្វើការជំនួសទៅ ។ នារីយើងមិនដែល ហ៊ាននិយាយប្រាប់កិត្យាទេ
ខ្លាចគេល្អក់កករទឹកចិត្តវិវាទខ្លាំង ជា ពិសេស ពេលនេះ គេកំពុងតែដេកឈឺផង ។ ម្យ៉ាងទៀត
នាងក៏ ធ្វើការបន្ថែមម៉ោង មិនមែនដើម្បីត្រឹមតែថ្លៃព្យាបាលនោះឡើយ ប៉ុន្តែ
គឺដើម្បីពន្យារពេលវេលា មិនអោយកិត្យាសាកសួរនាងពេក អំពីរឿងរ៉ាវអតីតកាលរបស់នាង
ព្រោះនាងមិនចង់សើរើយកមក លាតត្រដាងសាជាថ្មី ។ នាងបានទទួលការឈឺចាប់ពីបុរសៗ គ្រប់
គ្រាន់ហើយ... នាងមិនចង់អោយការរំលឹករឿងដើម នាំការឈឺចាប់ ដល់បេះដូងនាងសាជាថ្មីទេ ។
ម្យ៉ាងទៀត នាងគិតថាការជជែកគ្នា អំពីរឿងអតីតកាលរបស់នាងជាការឥតប្រយោជន៍
ព្រោះវាគ្មានអ្វី ទាក់ទងនឹងកិត្យាផង ចាំបាច់អីទៅរៀបរាប់អោយនាយស្តាប់ នាំ
អោយតែគេប្រមាថតម្លៃនារីរបស់នាងទទេ ។

ថ្ងៃនេះ នាងមកធ្វើការដូចប្រក្រតី ប៉ុន្តែនាងមានប្រផ្នូលក្នុង ចិត្ត ចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹង
ដែលឃើញអាកប្បកិរិយារបស់កិត្យា ហាក់ដូចជាហ្នឹងហែងរូបនាងខុសធម្មតា
ជាពិសេសរឿងរ៉ាវរវាង នាងនិងនាយស៊ុនហេង ។ គេមិនទាន់រលត់ភាពហ្នឹងនៅក្នុងចិត្ត
របស់គេទេ ថ្វីបើនៅថ្ងៃមុខខាងក្រៅ គេមិនបានបង្ហាញថា គេនៅ
ខឹងនឹងនារីយើងតទៅទៀតក៏ដោយ ព្រោះមាណពតែងតែដេញ
ដោលអំពីរឿងអតីតកាលរបស់នាង មិនព្រមឈប់ឈរសោះ ។

ម៉ោងជាង៨យប់...

មាលានីដើរចែកផ្លូវពីសុខុម ដែលឡើងរ៉ូម៉កម៉ូតូចេញទៅផ្ទះ មុនបាត ។
មាលារីកដើរឈ្លាក់មុខ យូរចាន់ស្រាកតើករើកតែម្នាក់ ឯង
ស្រាប់តែមានរថយន្តមួយមកឈប់ក្បែរដងផ្លូវ កាត់មុខដំណើរ របស់នាង ។
បុរសម្នាក់ក៏ស្ទុះចេញមកហើយស្រវាចាប់កញ្ចក់អោប នាងចូលរថយន្តយ៉ាងលឿនដូចព្រួញ
ហាក់ដូចជាបានគ្រោងការទុក មុន ។ មាលានីភ្ញាក់ព្រើតស្រែកខ្លាំងៗហើយប្រឹងរើបម្រះ ៖
- លែង...! ជួយផង! ជួយផង...!

ប៉ុន្តែ បុរសនោះបានស្រវាអោយខ្ទប់មាត់នាងដៃម្ខាង ប្រឹងបរ រថយន្តដៃម្ខាង
យ៉ាងលឿនចេញទៅនៃរ ។ មាលានីប្រឹងអស់ សមត្ថភាពដើម្បីរើខ្លួនពីក្រញាំនៃរបស់បុរស
ទីបំផុតក៏បានងើបរួច ហើយក៏ស្រវាបើកទ្វារបំប្លែងលោតចេញពីរថយន្ត ។ សំណាងអាក្រក់
រថយន្តមានគន្លឹះស្វ័យប្រវត្តិ ធ្វើអោយនាងចេញមិនរួច ។

រំពេចនោះ នាងដាក់ភ្នែកមកបុរសដែលចាប់នាងវិញ ស្រាប់ តែ នាងឧទានថា ៖

- លោកតារា ?

ភ្លាមនោះ នាងឃើញគេញញឹមឡើង ៖

- មែនហើយ គឺបង! ភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ទៅហ្ន៎ ដែលឃើញមុខបង នោះ មាលានី ?

នារីជ្រួញចិញ្ចឹមក្រញាំភ្លាម ៖

- ដាក់ខ្ញុំចុះទីនេះភ្លាមទៅ លោកតារា! បើមិនចង់អោយខ្ញុំខឹង ហើយស្តាប់រូបលោកជាងនេះ ។

- មិនដាក់ទេ ព្រោះបងមានការចង់និយាយជាមួយអ្នក ។

- តែខ្ញុំគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយជាមួយលោកទេ!

- អ្នកមិនមាន តែបងមាន!

- លោកតារា! ដាក់ខ្ញុំចុះភ្លាម!!

រំពេចនោះ រថយន្តក៏បរហួសផ្ទះរបស់នាង ។ មាលានីដាក់ភ្នែក ទៅក្រៅ
ឃើញកិត្យាដើរទប់ខ្លួននឹងឈើច្រត់ ចេញមករង់ចាំនាង នៅមាត់ផ្លូវ ។ ពេលនោះ
នាងក៏ចាប់ក្រសែភ្នែករបស់កិត្យាបាន ថា

គេបានឃើញនាងនៅក្នុងរថយន្តជាមួយតារាដែលកំពុងបរចេញ ទៅយ៉ាងលឿននោះនៃរ ។

- បងកិត្យា! (មាលានីឧទានឡើង)

រួចហើយ នាងក៏បែរមករកតារាវិញ លើកដៃសំពះ ៖

- លោកតារា! អោយខ្ញុំសូមអង្វរណា! ដាក់ខ្ញុំចុះវិញទៅណា! នោះ
ប្តីរបស់ខ្ញុំកំពុងរង់ចាំមើលផ្លូវខ្ញុំហើយ! គេកំពុងឈរផង... ខ្ញុំ
មិនចង់អោយគេខ្វល់ខ្វាយពីសុវត្ថិភាពរបស់ខ្ញុំទេ ។

ស្រាប់តែ តារាបើកភ្នែកអង្វែងម្តង ។ គេចាប់ប្រៀងទុចនំណើរ រថយន្ត ហើយស្រដីថា ៖

- ភូតបងរឿងអីហ្នឹង អូននី ? យើងទើបតែបែកគ្នាប៉ុន្មានថ្ងៃនេះ ទេតើហ៍ ហេតុអ្វីក៏... ?

- មិនចម្លែកទេ លោកតារា! លោកក៏ធ្វើអ្វីប្លែកៗក្នុងពេលខ្លីៗនេះ នែរ មិនមែនទេ ?

តារាបើកភ្នែកអង្វែង ធ្វើកិរិយាថា ភ្ញាក់ផ្អើល ៖

- អូននីបានរៀបការបុរសណាដែលក្នុងប៉ុន្មានថ្ងៃកន្លងមកនេះ ? នី
កំពុងធ្វើដើម្បីបញ្ឆោតបណ្តោះបណ្តោះអោយបងមែនទេ ?

- គិតខុសហើយ លោកតារា! ការពិត គឺមាលានីរៀបការនឹងបុរស
ដែលមាលានីពេញចិត្ត មិនមែនរៀបការដោយការបង្ខិតបង្ខំពីបុរស ណាទេ ។

- បងមិនជឿទេ! បងចង់ដឹងណាស់ ថាតើគេមានគុណសម្បត្តិល្អ យ៉ាងណា
ទើបគេអាចទាក់ទាញចិត្តមាលានីចេញពីបងបាន ?

- គេមិនមែនទេវតាពីស្ថានសួគ៌ ដែលមានគុណសម្បត្តិល្អឥតខ្ចោះ នោះឡើយ ។

គេគ្រាន់តែជាមនុស្សសាមញ្ញក្រីក្រម្នាក់ ប៉ុន្តែ ហេតុ ដែលខ្ញុំបានសំរេចចិត្តជ្រើសរើសរូបគេ
ព្រោះគេមានគុណសម្បត្តិល្អ លើសលោកបង្ខិត ត្រង់គេផ្តល់កិត្តិយសចំពោះខ្ញុំ...ជាងលោក...

- ផ្តល់កិត្តិយសជាងខ្ញុំ ?

- មែនហើយ... គឺគេមិនដែលបង្ខិតខ្ញុំរឿងអ្វីមួយទេ... ថ្វីបើគេ
ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានការណ៍មួយដែលធ្វើអោយចិត្តគេទាល់ច្រកក៏ដោយ

- មានន័យថា មាលានីបានបង្ខិតខ្ញុំគេវិញ... ?

- ជារឿងនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំទេ លោកតារា ។ ពេលនេះ លោក ល្មមដាក់ខ្ញុំចុះហើយ
ព្រោះខ្ញុំត្រូវត្រឡប់ទៅបំរើប្តីដែលកំពុងមាន ជំងឺផង ។

- គេមានជំងឺ ? មាលានីធ្លាក់ខ្លួនរហូតដល់រៀបការជាមួយបុរស មានជំងឺផងហ្នឹង ?

- នេញដោលច្រើនម៉្លេះ ? លោកឡើងបុណ្យជាចៅក្រមតុលាការពី អង្គលំនែរ ?

ដោយទាល់ច្រក តារាក៏បត់ឡានបែរក្រោយ នាំមាលានីត្រឡប់ ទៅផ្ទះនាងវិញ
ក្នុងចិត្តប្រាថ្នាទោរកមើលថាតើ មាលានីស្រដីពិតឬ ក៏យ៉ាងណាដែលនាងរៀបការរួចហើយ
ព្រោះគេទើបតែបែកនាង

ប៉ុន្មានថ្ងៃ មុននេះសោះ ។

គ្រាន់តែរថយន្តបត់ចូលមកដល់មុខផ្ទះ មាសានីបានឃើញ កិត្យាល័យធ្វើមុខជាខ្មៅ ចាំផ្លូវនាង ថែមទាំងមានក្រុមគ្រួសាររបស់ នាងឈរច្រូងច្រាងពីក្រោយផង ។ មាសានីចាប់ភ្នែកភ្លាមថា គេរាល់ គ្នាច្បាស់ជាឃើញភារាបររថយន្តនឹកនាងហួសទៅ អំបាញមិញ ។ មាសានីប្រឹងញញឹមឡើង ដើម្បីលួងលោមដួងចិត្តអ្នកផ្ទះរបស់នាង ដែលមើលទំនងទៅដូចជាខ្វល់ខ្វាយសម្បើមណាស់ ។

- លោកតារា! នេះបងកិត្យា! យើងទើបតែរៀបការនឹងគ្នា ថ្មីៗ នេះឯង!

មាសានីស្ទុះទៅជិតប្តី កាន់ដៃរបស់គេ ដើម្បីណែនាំ ប៉ុន្តែកិត្យា មិនបានញញឹមទទួលភ្ញៀវទេ ។ គេជ្រួញចិត្តមើល ហើយខាំធ្មេញ ថែមទាំងលួចគិតក្នុងចិត្តថា ៖

- នីមានលួចណាត់បុរសម្នាក់នេះ នៅក្រោយម៉ោងធ្វើការផង មែន ទេ ?

ទើបអូនមកផ្ទះយីតារាល់យប់ ? តើអូនណាត់គ្នារហូតមក ប៉ុន្មានថ្ងៃហើយ ? ហេតុអ្វីទៅ ?

អូនបានរៀបការនឹងបងហើយ ម៉េចក៏មានណាត់ដូចបុរសទៀត ?

ចំណែកតារា ក៏ធ្វើមុខចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹង ។ គេសម្លឹងកិត្យា ហើយសម្លឹងមាសានី ដោយទឹកមុខប្រែប្រួលម្តងហាក់ដូចជាខឹង ម្តងដូចជាខ្វល់ ម្តងហាក់ដូចជាប្រចណ្ឌ ។ ថែនិស្ស វត្តមានរបស់ សមាជិកដទៃទៀតរបស់មាសានីនៅទីនោះ បានធ្វើអោយគេត្រូវកក កិរិយាយឹង មិនដឹងថា ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាអោយសមរម្យ ។ បន្តិច មក គេធ្វើពិធីញញឹម ហើយស្រនីទៅកិត្យាថា ៖

- ខ្ញុំនិងមាសានីគ្នាល់គ្នាប្តីឆ្នាំហើយ ទើបតែបែកនាងអាទិត្យមុន សោះ លុះដូចអាទិត្យនេះ ស្រាប់តែនាងប្រាប់ខ្ញុំថា នាងបានរៀប ការរួចហើយ ធ្វើអោយខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ ទើបចូលមកចង់ដឹង ចង់ស្គាល់ជាមួយស្វាមីរបស់នាង... ព្រោះមិនអស់ចិត្ត...

ប៉ុន្តែ កិត្យាបែរជាឈរស្ងៀមទៅវិញ មិនព្យាយាមស្រនីតប ចំពោះតារាវិញយ៉ាងណាទេ ។ ឃើញតរិយាបចទើសទាល់របស់ ស្វាមីនៅចំពោះមុខភ្ញៀវបុរស មាសានីក៏ស្រវាក់កាន់ដៃកិត្យាហើយ ពោលថា ៖

- សូមទោស លោកតារា! បងកិត្យាមិនស្រួលខ្លួនហើយ ។ អោយ ពួកខ្ញុំសុំខ្លួនសិន ចាំស!

ចាំហើយ នាងក៏ជួយដើរទប់កិត្យាចូលទៅក្នុងផ្ទះ ។ តារាបែរ សម្លឹងតាមអ្នកទាំងពីរ រហូតដល់គេចូលផ្ទះបាត់ទៅ ទើបលើកដៃ សំពះលាឱ្យម្តាយរបស់មាសានី ត្រឡប់ចូលរថយន្តវិញ ហើយក៏ បរចេញទៅទាំងទឹកមុខស្រពោល ។

នៅក្នុងបន្ទប់តែពីរនាក់មាលនីនិងកិត្យា...

កិត្យាអង្គុយធ្វើមុខក្រញូរមិនចេញស្ទើរ ។

- បង! មិនសប្បាយចិត្តទៀងអ្វីសួរអ្នកមក...! អ្នករង់ចាំឆ្លើយបង ហើយណា! (មាលនីសួរ)
កិត្យាព្រកសែភ្នែកមើលនារីបន្តិច ក៏នៅស្ងៀមបន្តទៀត ។ បន្តិចមក គេក៏ផ្អែកក្បាលលើខ្នើយ
បិទភ្នែកសម្ងំ ។

- បង!... នីនិងណា ចាវត្តមានរបស់លោកតារាថ្ងៃនេះ បានរំខាន ចិត្តបង ។ ប៉ុន្តែ
នឹកមានទៀងចង់ជំរាបបងដែរ តើបងអនុញ្ញាតិ អោយអូននិយាយទេ ?

- បងអស់កម្លាំង ញ័រខ្លួនណាស់នី... ចាំស្លែកបានទេ ? បងសុំ សំរាកបន្តិចសិន ។

- ចាំស្លែកធ្វើអី ? អូនចង់និយាយថ្ងៃនេះ ដើម្បីអោយជ្រះស្រឡះ
កុំអោយបងមានចិត្តសង្ស័យអ្វីទៀត !

ស្រាប់តែកិត្យាដើរអង្គុយវិញ ហើយគំហកថា ៖

- បងប្រាប់ថា ចាំស្លែក ចាំនិយាយគ្នា! ឮហើយនៅ ?

គ្រាន់តែឮសម្លេងគំហកថរបស់កិត្យាភ្លាម មាលនីនឹកអស់ចិត្ត ស្រឡៅតែម្តង ៖

- ហេតុអ្វីចាំស្លែកផង ? បើបងចង់នឹងការពិត បងសួរអ្នកមក! កុំធ្វើមុខបែបហ្នឹង
កិរិយាបែបហ្នឹងដាក់អូនអោយសោះ ព្រោះអូន មិនមែនជាចោរដែលត្រូវជាប់ទោសឧក្រិដ្ឋទេ
កុំសម្តីសម្តែង ធ្វើ មើលតែខ្ញុំមានកំហុសអ្វីអយ៉ាងនេះ ?

ភ្លាមនោះ ស្រាប់តែកិត្យាបើកភ្នែកឆ្ងល់ឡើង គំហកថា ៖

- បើចង់ឆ្លើយណាស់ អញ្ជឹង អូនឆ្លើយពេលនេះតែម្តងអោយបង នឹងផងទៅ
ថាអូនកំពុងមានចំណងស្នេហាជាមួយបុរសប៉ុន្មាននាក់ ដែរ ? ឃើញទេ បងរៀបការនឹងអូន
មិនបានមួយអាទិត្យផង បុរសពីរនាក់បានមកបង្ហាញខ្លួន ផ្ដើមចិត្តបងជាប្តី យ៉ាងមុខខ្លាញ់
យ៉ាងនេះទៅហើយ ចុះទំរាំយូរជាងនេះទៅទៀត តើមានប៉ុន្មាន
នាក់ទៅដែលនឹងមកបង្ហាញខ្លួនផ្ដើមចិត្តបងទៀត ?

- ម៉េចបងមានប្រសាសន៍ដូច្នោះ បងកិត្យា ? និយាយហាក់ដូចជា
មិនទុកកិត្តិយសអោយអូនជាប្រពន្ធរបស់បងសោះ ។

- កិត្តិយស ? អូនគិតថា អូននៅមានកិត្តិយសដែរហ្នឹង ? តើអូន មានកិត្តិយសត្រង់ណា
កាលបើអូនបានឆ្លងកាត់ជីវិតជាមួយបុរស ប្លែកៗ រួចហើយធ្វើពិធីជាមករៀបការនឹងបង

ដើម្បីលាក់បាំងប្រវត្តិ អាស្រូវរបស់អ្នកជាមួយបុរសអស់នោះ ? ឬក៏អ្នកគិតថា បងនេះ ជា អាត្មា
រត់មិនទាន់កលណ្ហិចរបស់អ្នក ?

- បងកិត្យា ! តើបងមានកិត្តិយសត្រង់ណាដែរទៅ ដែលប្រមាថ
ភរិយារបស់ខ្លួនឯងដោយគំនិតសំរាមរបៀបនេះ ? តើនីបានធ្វើអ្វី ខុសដែរ
ទើបបងមើលងាយអ្នកយ៉ាងអាស្រូវអញ្ចឹង ?

ពេលនេះ មាលានីក៏ទប់អារម្មណ៍មិនជាប់ដែរដែលត្រូវស្វាមីជះ
កំហឹងនិងគំនិតអស្ចារ្យចំពោះនាង ។

- លូ ! បើគិតថា បងគ្មានកិត្តិយសជាប្តីរបស់អ្នកទេ បងក៏មិននៅ
ទីនោះនាំតែទើសមុខអ្នកដែរ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ អ្នកគ្មានកិត្យា នៅទើសមុខអ្នកទៀតទេ ។

ពោលចប់ កិត្យា ក៏ស្រវាទាញរាវទាញស្បែកដើងពាក់ ញែក
វ៉ាងននសើរតតេះតតេះចេញទៅ ។ មាលានីឃើញដូច្នោះ ក៏ស្រងឹត
បញ្ឆេះទៅកាន់មាណពបន្ថែមពីក្រោយថា ៖

- បងកិត្យា ! បើសិនបងសើរចេញពីអ្នកនៅពេលនេះ សូមអោយ សើរចេញរហូតទៅ
ហើយមាលានីនឹងស្តាប់បងមួយជីវិត រួចហើយ យើងមិនបាច់ជួបគ្នាទៀតឡើយ ទោះជាតិ
នេះ ជាតិក្រោយឬជាតិ ណាៗទាំងអស់... !

កិត្យាទុចងឹត កាលបើពួកស៊ីមាលានីដូច្នោះ ទំនងជាកំពុងគិត ចែងនូវ
កំហឹងនិងការខ្ជក់ចិត្តចំពោះមាលានីវាមានកំស្លុលនៅក្នុង បេះដូងរបស់គេខ្លាំងពេក
ធ្វើអោយគេទ្រាំមិនបាន ក៏បោះជំហាន បន្តចេញទៅដោយឥតងាកក្រោយមកមើលវិញទៅ ថាតើ
មាលានី កំពុងស្រក់ទឹកភ្នែកឬក៏យ៉ាងណា...

0000000000000000000000
00000
0

វគ្គទី១២

ភ្លើងស្នេហាពេលចិត្ត

ក្រុងភ្នំពេញ...

ពីរថ្ងៃមុនមាលានីរៀបការជាមួយកិត្យា...

មាលានីនឹងចេញពីរោងចក្រ ស្រាប់តែឃើញកិត្យានឹងចេញមក ពីរោងការងាររបស់គេ ជាមួយនារីកម្មករក្មេងមួយរូបឈ្មោះហាម ដែលទើបនឹងចូលធ្វើការទីនោះថ្មីៗ ឃើញនារីនោះសើចកក្អកៗ ហើយស្រវ៉ាវរោមចង្កេះនាយពីក្រោយ ចែមទាំងឃើញកិត្យាសើច តបវិញផង ។ មាលានីយើងភ្ញាក់ព្រើត នឹកខ្ពក់ចិត្តយ៉ាងណាមិនដឹង ក៏បែរក្រោយ ដើរទៅផ្ទះយ៉ាងលឿនតែម្នាក់ឯង ដោយមិនរង់ចាំ ដើរជាមួយកិត្យាដូចម្នាក់របស់នាងរៀងរាល់ថ្ងៃទេ ។

កិត្យាចេញមកដល់ក្រៅ រកមាលានីមិនឃើញ ក៏រេភ្នែកងាករក នាង ស្រាប់តែឃើញនារីនឹងលឺមៗនៅខាងមុខ លាយឡំខ្លួនជាមួយ នឹងប្អូនកម្មករនិទម្រៀត ដែលកំពុងដើរតាមដងផ្លូវជាមួយគ្នា ។ គេក៏លើកដៃបក់បោយលានាងហាម ហើយក៏ស្ទុះរត់តាមមាលានីពី ក្រោយយ៉ាងរហ័ស ។ សំណាងមិនល្អ មាលានីបានចូលទៅដល់ផ្ទះ របស់នាង ហើយគេចខ្លួនចូលផ្ទះបាត់ ។ កិត្យាក៏ឃ្មូងមិនបាន និយាយជាមួយនាងទៅ ។

ព្រហាមស្នេកឡើង...

- ជំរាបសួរតូ!
- អី លើកដៃច្រាយព្រះ កិត្យា! មានការអីហ្ន៎ស ?

- បាទ! គឺខ្ញុំនឹងមកទទួលមាណាសី តែនៅចាំនៅមាត់ផ្លូវមួយសន្ទុះ ធំហើយ មិនឃើញនាង ទើបចូលមកជំរាបសួរពូ...

- អូហ្នា! ពូឃើញកូននីគេចេញទៅធ្វើការ នាំដំពីកន្លះម៉ោងមុន នេះ ម៉្លេះក្មួយអើយ ។

កិត្យាសម្តែងទឹកមុខទំនងខកចិត្ត ៖

- អញ្ជឹង ខ្ញុំជំរាបលាទៅធ្វើការវិញហើយ បាទ!

ពូនិងដំរីក្បាល ។ កិត្យាដើរសំនោរទៅរោងចក្រទាំងឱវារៈជួល ចម្លែកយ៉ាងណាមិនដឹង នៃលមាណាសីបានដើរគេចមុខនរៈចំនួនពីរ និងជាប់គ្នា ។

- មានការអ្វីទៅ អូននី... បានជាអូនគេចមិនព្រមជួបបងអញ្ជឹង ?

កិត្យាដើរចូលធ្វើការដោយស្លឹងចិត្តកន្លះរា ។

ថ្ងៃត្រង់មកដល់...

កិត្យាស្ទុះរត់មករកមាណាសី នៅកន្លែងដែលនាងនិងសុខុមតែង អង្គុយបរិភោគ ស្រាប់តែឃើញសុខុមអង្គុយតែម្នាក់ឯង ។

- បងខុម! ឯណា មាណាសី ?

- នាងប្រាប់បងថា មានការធ្វើត្រូវបង្ហើយ មិនបានចេញមកញាំ បាយទេ ។

កិត្យាពូន្ន្នោះ ក៏ហាក់វីងទៅរកមាណាសីនៅរោងដែលនាងធ្វើ ការ ឃើញនាងនៅធ្វើការម្នាក់ឯង ឈរវាយលេខលើកេសប្រអប់

អីវ៉ាន់ដែលត្រូវដឹកចេញទៅប្រទេសក្រៅ ។ គេក៏ស្ទុះទៅជិតហើយ ខ្សឹបហៅមាណាសីតិចៗ ថា ៖

- អូននី !

មាណាសីភ្ញាក់ព្រើត បែរក្រោយឃើញកិត្យាដើរមកដល់ ។ នាង ក៏បែរមុខចេញ

ធ្វើដូចជាមិនឃើញវត្តមានរបស់នាយទេ រួចហើយ ក៏ចាប់ធ្វើការតទៅទៀត ។

កិត្យាឃើញកិរិយារោះតើយរបស់នាង គេខទានសួរនាងដោយងឿងឆ្ងល់ថា ៖

- នី! មានរឿងអីហ្នឹង បានជាគេចមុខបងន្ន្នោះ ?

គេនៅឈរចាំអោយនារីឆ្លើយមួយស្របក់ នៅតែមិនឃើញ នាងឆ្លើយតបវិញ ក៏ស្ទុះទៅជិត ចាប់កន្លែរបស់នាង ហើយស្រងឹ ឡើងថា ៖

- អូននី! និយាយប្រាប់បងមើល អោយបងបានដឹង ថាបងបាន ធ្វើអ្វីខុស

ដែលធ្វើអោយអូនតោះតើយដាក់បងបែបនេះ ?

មាណាសីប្រមះដកដៃនាងចេញ តែកិត្យានៅតែច្របាច់ជាប់ ៖

- លែងខ្ញុំ បងកិត្យា!
- បងមិនលែងទេ និរាបណា អ្នកមិនឆ្លើយប្រាប់បង ថាយើងកំពុង មានរឿងអ្វី ?
- នឹងរស់ជាប់ធ្វើការ មិនមានវេលាជូនបង សំរាប់វែកញែក រឿងអ្វីឡើយ ។
- កុំធ្វើដូច្នោះណាអ្នក! នេះយើងជាមនុស្សជិតស្និទ្ធនឹងគ្នា មានរឿងអ្វីក៏គួរនិយាយប្រាប់គ្នាអោយដឹងដែរ មិនមែនព្រងើយដាក់គ្នាដូច្នោះ ទេអ្នក!
- មាលានីគ្មានកិត្តិយសគ្រប់គ្រាន់ រហូតក្លាយជាមនុស្សជិតស្និទ្ធ នឹងបងកិត្យាដូចគេផ្សេងនោះឡើយ ។
- ស្មើនឹងគេផ្សេង ? នរណាគេទៅ ?
- ចុះនរណាទៅដឹង ?

ភ្លាមនោះ កិត្យានឹកឃើញទៅដល់ពេលល្ងាចម្សិលដែលនាងហាមតាមប្រអោបប្រឡែងរូបនាយពេលចេញពីធ្វើការ ៖

- អ្នកកំពុងប្រចំណូលនាងហាមដាក់បងមែនទេ ?
- ប្រចំណូល ? ហេតុអ្វីមាលានីត្រូវប្រចំណូលបងផង កាលបើយើងមិន មែនជាអ្វីនឹងគ្នាផងនោះ ?
- ម៉េចក៏ថា យើងមិនមែនជាអ្វីហ្នឹងគ្នា ? នេះយើងទៅមកនឹងគ្នាយ៉ាងជិតស្និទ្ធយូណាស់មកហើយ អ្នកគ្មានរូបបងនៅក្នុងចិត្តអ្នកទេ ឬអី មាលានី ?
- ហើយចុះបងវិញនោះ មានរូបមាលានីនៅក្នុងចិត្តបងដែរឬ ?
- ម៉េចក៏ថាមិនមាននោះ ? នឹងជានារីតែម្នាក់គត់នៅក្នុងចិត្តបង តាំងពីថ្ងៃដំបូងដែលបងបានឃើញអ្នកម៉្លេះ !

- តើនរណាគេជឿនោះ ? ខ្លាចតែប្រព្រឹត្តផ្សេង មិនដូចមាត់ !
- អញ្ចឹង បងត្រូវធ្វើម៉េចទៅ ទើបអ្នកជឿបង ?
- មាលានីនៅស្ងៀម ងាកមុខចេញ ។ បន្តិចមក កិត្យាក៏ពោល ពន្យល់ថា ៖
- បើបងសុំអ្នករៀបការ អ្នកយល់យ៉ាងណាដែរ មាលានី ?

មាលានីភ្ញាក់ក្រញាងកាលបើឮកិត្យាពោលដូច្នោះ ។ ឃើញនារី ឈរទ្រឹង បើកភ្នែកធំៗ កិត្យាក៏ស្រវាចាប់ដៃមាលានីមកកាន់ ៖

- នេះជាពាក្យសន្តិសុខណា អ្នកនឹង ! បើអ្នកមិនប្រកាន់ចំពោះប្រវត្តិ អតីតកាលល្អកំរើកររបស់បង មិនប្រកាន់នូវភាពក្រីក្ររបស់បង បងអាចផ្លាស់ប្តូរខ្លួនមកផ្លូវល្អវិញ ដើម្បីអ្នក បានគ្រប់យ៉ាង... បង ស្រឡាញ់អ្នកណាស់ ណាមាលានី ! តើអ្នករៀបការនឹងបងទេ ?

គេសម្លឹងមុខមាតានីដោយក្រសែក្អែកក្អែកផ្លែមឈ្លែង ៖

- សម្លឹងកែវក្អែកបងមក អូននី នោះអូននឹងឃើញជំរៅស្នេហ៍ក្នុង ដួងចិត្តបងហើយ ។

មាតានីដើមមុខឡើងសម្លឹងនរ: យ៉ាងយូរ បន្តិចមកក៏ឆ្លើយ តបវិញថា ៖

- អោយពេលនីគិតបន្តិចបានទេ ?

- បាទ! (កិត្យាងក់ក្បាល) ដោយក្តីពេញចិត្តជានិច្ច ។

គេញញឹមឡើងដាក់នាង ពេលឃើញមាតានីស្រាយចិត្តឡើយ ក្រញូររបស់នាងមកវិញ ។
គេក៏ពោលបន្តថា ៖

- ល្ងាចនេះ យើងនើរទៅផ្ទះជាមួយគ្នាដូចដើមណាអូន!

ស្រាប់តែមាតានីចាត់ចាត់ថា ៖

- អោយតែមិនរំខានកាលវិភាគរបស់បងជាមួយ...

ស្រាប់តែកិត្យាយកដៃខ្ទប់មាត់នាងមិនអោយនិយាយបន្ត រួច
ហើយគេឈ្លោកខ្សឹបដាក់ត្រចៀកនាងថា ៖

- នារីនៅក្នុងបេះដូងរបស់កិត្យាមានតែម្នាក់ហើយនារីនៅក្នុងជីវិត
របស់កិត្យាក៏មានតែម្នាក់ហ្នឹងនែល ។ គេមានឈ្មោះថា មាតានី ដឹងទេ អូន ? ហើយពេលនេះ
អូនដឹងទេ ថាគេនឹកអូនប៉ុណ្ណាដែរ នែលគេមិនបានឃើញរូបអូនតាំងពីម្សិលមក ?

ភ្លាមនោះគេក៏ស្រវាំងអោយនាងយ៉ាងណែន រួចហើយដាក់នាសា រាវរកផ្តាស់នារី
ស្រាប់តែនាងគេចយ៉ាងរហ័ស ៖

- លេងចេះគេម៉ែ: បងកិត្យា ?

ថាហើយ នាងគេចខ្លួនរត់ទៅរកទីធ្លាខាងក្រៅ នែលមានពួក
កម្មករនាឡឈរនៅទីនោះ ទំនងចង់ការពារមិនអោយកិត្យាតាម ថើបនាងបានឡើយ ។

កិត្យាឃើញហើយក៏ញញឹមឡើង ហើយ ស្រនីប្រាប់នាងពីចម្ងាយថា ៖

- ល្ងាចនេះ ហាមមិនអោយទៅផ្ទះមុនបងទេណា! បើមិនដូច្នោះ ទេ ស្លែកនេះ
បងដាក់ទោសអូន នៅមុខគេមុខបងហើយ ។

ថាហើយ មាណពក៏នើរចេញទៅ ។ បានបន្តិច គេក៏លួចងាក ក្រោយលួចមើលមាតានី
ក៏ចាប់បានស្នាមញញឹមមួយនៅលើផ្ទៃមុខ របស់នាងយ៉ាងស្រស់តបមករកនាយវិញ ។ ភ្លាមនោះ
បេះដូង របស់នាយក៏រណ្តចង្វាក់ភ្លេងស្នេហាយ៉ាងពិរោះរណ្តមួយ បំពេញរូប គេពេញមួយកំណាត់ថ្ងៃ
រហូតដល់ម៉ោងចេញធ្វើការ ។

លើកនេះ កិត្យាលេងហ៊ានសើចលេងចំអន់នារីណា បុរសណា ហើយ
ព្រោះអារម្មណ៍គេបានឆ្លើងអោយមាលានីបណ្តូលចិត្ត អស់ទៅ ហើយ...
ពួន្តរនាឡិកាប្រាប់ម៉ោងអោយផ្អាកការងារមិនទាន់ទេ
កិត្យាបានស្ទុះមកដល់មាត់ទ្វារខាងក្រៅយ៉ាងលឿន ចាំនារីជាស្រេច
មិនអោយខកដូចកាលពីម្សិលមិញទៀត ព្រោះកាលនោះគេរាល់យ លលេងមិត្តស្រីៗ
ធ្វើការជាមួយគ្នា ។ រំពេចនោះ កិត្យាបានប្រទះ មាលានីសើរចេញមក
ដោយមានយួរស្រាក់បាយមកជាមួយផង ៖

- សួន្តីម្ចាស់ចិត្ត! អោយបងជួយយួរស្រាក់បាយអោយទេ ?

មាលានីញញឹមទំនងរៀនខ្មាស់ ដែលនរយើងហៅឈ្មោះនាង ដូច្នោះ ។
ចំណែកមិត្តរបស់នាងដែលសើរចេញមកព្រមៗគ្នានោះ នាំគ្នាហ៊ោរឡើងចំអន់នាងយ៉ាងសប្បាយ ។
តាមផ្លូវ កិត្យាសង្កេត ឃើញថា មាលានីហាក់ដូចជាសាយចិត្តខ្ពក់ខ្ពាញ់ចំពោះនាយអស់
រលីងហើយ ហើយក៏ប្រព្រឹត្តកិរិយាចំពោះនាយដូចអម្បាញ ។

ស្តែកឡើង ព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យ...

មាលានីក្រោកឡើងចូលសំអាតតូបពីរនាក់បួនស្រីម្នាក់ ដើម្បី ទទួលភ្ញៀវដែលមកធ្វើសក់
ធ្វើក្រចក និងសំអាងមុខប្រចាំអាទិត្យ ស្រាប់តែឃើញតារាបរម៉ូតូមកដល់ ។

- ទៅជាមួយបងមួយភ្លែត បានទេ មាលានី ?
- ទៅណាបងតារា ?
- គឺបងមានការផ្ទាល់ខ្លួន ចង់និយាយជាមួយអូន ។

ឃើញតរិយាបចតារាទំនងប្លែក មាលានីមានអារម្មណ៍ហាក់ដូច
ជាទើសទាល់យ៉ាងណាមិនដឹងសោះ ។

- ព្រឹកនេះ ខ្ញុំមានណាត់ភ្ញៀវបីបួននាក់ ទាល់តែម៉ោងពីររសៀល ទើបទំនេរ
មិនអាចទៅជាមួយបងបានទេ ។
- តែនេះជារឿងសំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់បង ហើយបងត្រូវការអោយ អូនជួយសំរេចចិត្ត ។
- រឿងសំខាន់ ?
- មែនហើយ! ជារឿងជីវិត...!

ថាហើយ មាលានីក៏រកក្នុងមាលានីឡើងម៉ូតូរឺង ៖

- គាប់ឡើង! បងចាំយូរមិនបានទេ ។ អូនទៅជាមួយបងម៉ាភ្នែត សិនទៅ ចាំបងជួនមកវិញ ។

មាលានីមិនដឹងធ្វើម៉េច ក៏ផ្តាំនឹងប្អូនស្រីអោយប្រាប់ទៅក្រុម គ្រួសារ ហើយក៏ឡើងម៉ូតូចេញទៅ ។ ទើបឡើងជិះបានបន្តិច នាង ក៏ប្រទះកិច្ចាភាមនិងផ្លូវកំពុងងើរតម្រង់ទៅផ្ទះរបស់នាង ។ ស្រស់ ស្រីក៏លើកដៃជាសញ្ញា ថានាងនឹងត្រឡប់មកវិញគាប់ៗ ហើយឲ្យ កិច្ចារង់ចាំនាងនៅផ្ទះ ។

បន្តិចមក តារាណាំមាលានីមកដល់ផ្ទះមួយល្ងែង ដែលគេធ្លាប់ នាំនាងមកកាលពីលើកមុនម្តង ប៉ុន្តែពេលនេះ ផ្ទះនោះមានការកែ កុនយ៉ាងស្អាតស្ទើរតែចំណាំមិនបាន ។

- បងនាំខ្ញុំមកទីនេះធ្វើអី ?

- ចូលទៅក្នុងសិនទៅ ចាំបងប្រាប់!

តារាក៏ចាក់សោរដើរចូលទៅ ។ មាលានីសង្កេតឃើញថា ផ្ទះ នោះមានការតុបតែងទំនងហាក់ដូចជាបំរុងធ្វើពិធីមង្គលការរបស់គូ ស្រករណាម្នាក់អញ្ចឹង ។

- ហេតុអ្វីផ្ទះនេះមានការតុបតែងដូច្នោះ ? (មាលានីសួរ)

តារាទាញដៃមាលានីដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់ដំណេកមួយ ដែល មានការតុបតែងយ៉ាងប្រណិតទំនងជាបន្ទប់ផ្សំដំណេករបស់គូស្រករ រៀបការ រួចហើយក៏ទាញដៃមាលានីអោយអង្គុយលើពូកមង្គល ។

- អត់ទេ! (មាលានីគ្រវីក្បាល) នេះជាការមិនប្រពៃទេ ដែលនី ទៅអង្គុយលើពូករបស់អ្នកដទៃ ។

- ប៉ុន្តែ បើនីព្រមរៀបការនឹងបង អូននឹងក្លាយជាម្ចាស់របស់ពូក មង្គលនេះហើយ មិនមែននារីម្នាក់នោះទេ ។

មាលានីបើកភ្នែកធំៗ ហើយដើរចេញក្រោយ ៖

- នារីម្នាក់នោះ ? នារីណា ?... នេះបងតារាកំពុងតែជិតរៀបការ មែនទេ ?

- គឺ ដូចអូនឃើញស្រាប់ហើយតើហ៎!

- បើដូច្នោះមែន ហេតុអ្វីក៏បងទាញខ្ញុំមកអោយចូលជាមនុស្សទីបី ក្នុងជីវិតរបស់បងធ្វើអ្វី ?

- ព្រោះបងមិនបានស្រឡាញ់គេម្នាក់នោះ !

- បើមិនស្រឡាញ់ហេតុអ្វីក៏មានគំរោងរៀបការនឹងគ្នា ?

- គឺជាការរៀបចំរបស់ចាស់ទុំ...

- ប៉ុន្តែ យើងជាមនុស្សពេញវ័យអស់អំហើយ គ្មានឪពុកម្តាយណា ចាប់យើងបង្ខំអោយយើងរៀបការបានទេ ជាពិសេសកូនប្រុសស្អាត បង... ដើងវែងណាស់ ។ បើសិនបងមិនរួមនឹងទេ ការរៀបចំពិធី បែបនេះ ប្រាកដជាមិនកើតឡើងដាច់ខាត ។
- អូននិយាយត្រូវហើយ ។ កាលដំបូង បងគិតថា នឹងរៀបការភូត លេងៗទេ ព្រោះខាងស្រីជានិកជនពីអាមេរិក ។ បងចង់ទៅនៅ អាមេរិក ចែងនិយម ខាងស្រីគេមិនព្រម គេចង់រៀបការត្រឹមត្រូវមែន ទែនពិតប្រាកដ ណាមួយយើងក៏ជាញាតិសន្តាននឹងគ្នា ពិបាកនឹងឲ្យ បងប្រកែកណាស់ ជាពិសេសពេលចាស់ទុំទាំងសងខាងត្រូវរៀនគ្នា ។
- បើឈានដល់ថ្នាក់នេះទៅហើយ ហេតុអ្វីបងនៅមកសុំខ្ញុំជាកូន ក្រមុំរបស់បងធ្វើអ្វី ?
- ព្រោះបងគិតថា បងនឹងរៀបការជាមួយគេបណ្តោះអាសន្ន រួច ហើយ ពេលបងទៅដល់អាមេរិកមានសិទ្ធិមានសញ្ជាតិគេត្រឹមត្រូវ ហើយបងនឹងលែងលះនាង ហើយបងនឹងរិលមករៀបការជាមួយ អូនវិញ ។ ពេលនោះ បងនឹងធានាអូនទៅនៅអាមេរិកទាំងអស់គ្នា ណាំអូន ។
- ភ្លាមនោះ មាតានិស្សិតយកក្រែកក្រាម ៖
- នីមិនចូលដៃជាមួយបងទេ ក្នុងរឿងនេះ ។ បងមិនបាច់ពន្យល់ ថែមទៀតអី! នីមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះទេ ។ ការពិតបងជា បុរសបុគ្គលនិយមទេតើហ៎!
- នាងស្រីផង ហាក់ចេញទៅក្រៅផ្ទះផង ស្រាប់តែតារាស្ទុះទៅ ស្រវាអោយនាងពីក្រោយជាប់ ។
- បងមិនអោយអូនទៅទេ នី! អូនជានារីដែលបងស្រឡាញ់ ជា មនុស្សតែម្នាក់ដែលបងចង់រៀបការជាមួយ... យល់ព្រមជាប្រពន្ធ បងទៅ ណាំអូន... យល់ព្រមទៅណាំនី!
- អត់ទេ..! លែងខ្ញុំទៅលោកតារា!
- មិនលែងទេ លុះត្រាតែអូនយល់ព្រមនឹងបងសិន!
- មិនយល់ព្រមទេ! លែង! នីមិនបានស្រឡាញ់បងទេ!
- បើមិនស្រឡាញ់បង ហេតុអ្វីអូនទៅមកជាមួយបងយ៉ាងជិតស្និទ្ធ អស់រយៈជាច្រើនឆ្នាំដូច្នោះ ?
- គ្រាន់តែការរាប់អានជាញាតិ មានទៅទាស់ខុសអី បងតារា ?
- ជាញាតិ ? មិនមែនទេ! អូនបានធ្វើឲ្យបងលង់ចិត្តស្រឡាញ់ អូនយ៉ាងដឹងដល់ រួចហើយអូនសើចលេងបែបនេះ មែនទេ ?

- ផ្កាសប្លើយ បងតារា! ការពិត បងគិតតែម្នាក់ឯងតើហ៎! នី មិនដែលគិតពីបង អោយលើសពីបងប្រុស ឬញាតិសន្តានម្នាក់ទេ! ពេលនេះ នីមានម្ចាស់ចិត្តហើយ ។
- ម្ចាស់ចិត្ត ? នរណាគេ ? ហេតុអ្វីទៅ ? ហេតុអ្វីទៅ ? ហេតុអ្វី មាណីមិនជ្រើសរើសបង ? តារាច្របាច់ស្មាមាណីអង្រួន ។
- អ្វីយ! លែងខ្ញុំ បងតារា! ច្របាច់ស្មាខ្ញុំដោយកម្លាំងបាយបែប នេះ ចង់សម្លាប់ខ្ញុំអោយស្លាប់មែនទេ ?
- មិនមែនទេ! មាណីជាបេះដូងរបស់បង រឿងអ្វីដែលបងត្រូវ សម្លាប់អ្នកផង ? ការពិត បងចង់ថ្នាក់ថ្នែងអ្នក... ថ្នាក់ថ្នែងអ្នកអោយ សមស្របនឹងចិត្តដែលបងស្រឡាញ់អ្នកជាយូរមកហើយ ។ ថាហើយ តារាក៏កញ្ជក់ទាញប្រាណាស៊ីផ្តល់ទៅលើពួកយ៉ាងអស់ ទំហឹង រួចហើយក៏ស្ទុះទម្លាក់ខ្លួនទ្រោបលើកាយមាណីតាមកំស្លល់ ស្ទើរហាដែលបេះដូងរបស់គេកំពុងទាមទារ ។
- អត់ទេ!!

មាណីស្រែកឡើងយ៉ាងគ្រលួច ហើយលើកដង្ហើមខ្លួនតារា រួចហើយរាក់ចេញវិញអស់ទំហឹង ធ្វើអោយមាណាត្រាកក្រោយដួល គ្រាំងទៅលើកម្រាល ។ មាណីហាក់ព្រមៀលទៅម្ខាង ហើយស្ទុះ រត់ចេញទៅក្រៅយ៉ាងលឿនដូចព្រួញ ។ តារាស្ទុះងើបឡើងរត់តាម នាងពីក្រោយ ស្រវាចាប់មាណី តែចាប់ផុតៗ ៖

- ឈប់សិន នី! អោយបងសុំទោស... ស្តាប់បងសិនបានទេ ?
- ប៉ុន្តែ មាណីលែងចង់ស្តាប់នាយទៀតហើយ ។ នាងរត់ចេញ មកដល់ក្រៅ ហើយក៏រត់តាមបណ្តោយប្លុករហូតដល់ច្រក ហៅ រកម៉ូតូទាំងដង្កាក់ខ្យល់ ។ តារាក៏ប្រញិបញ្ជាប្រាប់បិទទ្វារចាក់សោរួចក៏ ទាញម៉ូតូបរតាមមាណីតាមពីក្រោយយ៉ាងលឿន ។

មួយស្របក់ក្រោយមក... មាណីឈប់ម៉ូតូនៅមុខផ្ទះ ក៏ប្រទះនឹងកិត្យាកំពុងនៅអង្គុយ លេងជាមួយឪពុកនាង តែនាងមិនបានគួរសមនឹងមាណាទេ បែរ ជានត់ប្រុយចូលបន្ទប់ លួចពួនខ្លាញ់តែម្នាក់ឯងដែលស្ទើរតែក្លាយជា ចំណីខ្លាស្រែនោះ ។ កាលដើមឡើយ នាងចូលចិត្តតារាណាស់ គិតថាគេជាញាតិគួរអោយស្រឡាញ់រាប់អានម្នាក់ ប៉ុន្តែថ្ងៃនេះ នាង ខឹងនឹងមាណា ហើយនឹកស្តាយដល់ចិត្តដែលធ្លាប់ស្រឡាញ់រាប់អាន

គោរពនាយតាំងពីដើមរៀងមក ។ នាងឆ្លាប់ល្អចំពោះការបញ្ជូនក្នុងចិត្តម្នាក់ឯង
ប្រៀបធៀបបុរសជាមួយកិត្យា ស៊ុនហេង នាយ បែន ថាតើបុរសណាមានគុណសម្បត្តិល្អជាងគេ
ដែលគួរអោយនាង ធ្វើចិត្តធ្វើជីវិតជាមួយបាន ។ ចែននិម្ម តារាបានបញ្ជូនក្រញាំ
ក្រខ្វក់របស់បុរសចំពោះនាងថ្ងៃនេះ ធ្វើអោយនាងអស់អារម្មណ៍នឹង គិតថា
គេជាបុរសល្អទៅទៀត ។ ទឹកភ្នែកពីរតំណក់ក៏ស្រក់ចុះពី នេត្រានីខ្មៅរលោងរបស់នារី ។
ស្រាប់តែនាងយកដៃជូតវិញយ៉ាង រហ័ស ហើយនិយាយប្រាប់ខ្លួនឯងថា ៖
- ហេតុអ្វី យើងត្រូវស្រក់ទឹកភ្នែកផង កាលបើយើងមិនបានធ្វើអ្វី ខុស ? នៅលើលោកនេះ
មិនខ្វះទេមនុស្សល្អ ទៅស្តាយអ្វីមនុស្ស ស្លូតតាវដែលជាបុរសអាត្មានិយមនោះ ?
យើងគួរតែជ្រើសរើស បុរសណាដែលគេផ្តល់តម្លៃមកយើងតាមប្រពៃណី ថ្វីបើគេមិនមាន ទ្រព្យ
មិនមានរូប មិនមានវណ្ណៈស្មើនឹងតារាក៏ដោយ ។

មាលានីជូតទឹកភ្នែកស្អាត ដើរចេញពីបន្ទប់មកវិញ ស្រាប់តែ ឃើញតារាបើកម៉ូតូមកដល់ ។
ស្រស់ស្រីយើងធ្វើមិនឃើញ រួចក៏ ដើរហួសទៅរកកិត្យាដែលនៅអង្គុយក្បែរពួនឯ ហើយស្រងឹត
៖

- សូមទោសពុក ! អោយខ្ញុំសុំបងកិត្យាម៉ែភ្នែក ! ម៉ោះបង !
ពួនឯឃើញកិរិយាចម្លែករបស់កូនស្រី ក៏បែរមើលនាង ធ្វើ ភ្នែកស្ទឹង ។
ចំណែកកិត្យាក៏មិនខុសគ្នានៃរ ដែលសុខៗមាលានី មកអូសដៃនាយចេញមកទាំងតក្កហល
ព្រោះអ៊ីប៉ូន្តាននាទីមុននេះ នាងមានកិរិយាហាក់ដូចជាមិនចាប់ភ្នែកពីវត្តមានរបស់គេសោះ ។
ប៉ុន្តែមាលានីគ្មានពេលគិតច្រើនទេ ។ នាងក៏កាន់ដៃកិត្យាអូស ដើរតាមជំរឿងផ្ទះ គេចពីតារា
រួចហើយឡើងម៉ូតូខុបចេញទៅ ទុក អោយតារាបែរសម្លឹងតាមអ្នកទាំងពីររហូតផុតស្រមោល
ទាំងក្រសែ ភ្នែកសោកស្តាយ...

នៅមាត់ទន្លេ លើកៅអីថ្ម ក្រោមម្លប់ឈើមួយដើម...
- ថ្ងៃនេះ មានរឿងអ្វីខ្លាំងក្នុងចិត្ត មែនទេ អូននី ?
កិត្យាសួរនារីយើង ព្រោះនាងមានកិរិយាកន្លះរាខុសធម្មតា ។
នារីឮហើយ មិនឆ្លើយទេ បែរជាសួរវិញថា ៖
- បងកិត្យា ! តើបងស្រឡាញ់នីប៉ុណ្ណាដែរ ?
មាណព្យាក្រពើត ឆ្លើយវិញយ៉ាងរហ័ស ៖

- គឺ... បងស្រឡាញ់អូន ពេញបេះដូងបងតែម្តង ។
- ហើយដែលបងសុំអូនរៀបការកាលពីម្សិលជាពាក្យពិតដែរទេ ?
ម្តងនេះ កិត្យាវិតតែភ្នាក់ផ្អែលខ្លាំងថែមទៀត ៖
- គឺពាក្យពិតពីស្តងចិត្តរបស់បង ឥតក្លែងក្លាយឡើយណាអូន ។
- បើដូច្នោះមែន អូនមានអ្វីមួយចង់សុំបង... មុននឹងអូនឆ្លើយ ចំពោះបងវិញ ថាយើងគួររៀបការនឹងគ្នាឬយ៉ាងណា ។
- អញ្ចឹង... អូនប្រាប់បងមក !
មាលានីសម្លឹងមុខកិត្យាយ៉ាងយូរ ទំនងចង់ស្តងចិត្តនរ : បន្ទាប់ មកក៏ស្រឡា ៖
- តើបងធ្លាប់មានប្រពន្ធ ឬនៅមានទំនាក់ទំនងជាមួយនារីណាពី អតីតកាលដែរទេ ?
កិត្យាគ្រវីក្បាល ៖
- មិនមានទេអូននី ! មនុស្សមានអតីតកាលល្អកំរស្តងចិត្តនេះ តើមាននារីណាគេប្រថុយមកស្ម័គ្របងទៅ អូននី ?
- អូហ៎...មានន័យថា អូននីជាមនុស្សយ៉ាងបំផុត បើសិនជានីជ្រើស រើសបង មែនទេ ?
ស្រាប់តែកិត្យាក្រឡេកមើលនារីដោយក្រសែភ្នែកភ្លឺច្របំផុត ៖
- ការពិត ជាកិត្តិយសខ្ពស់ចំពោះបងណាស់ បើសិននីយល់ព្រម ទទួលបងជាគូគ្រង ។
ថ្ងៃបើបងគ្មានអ្វីអោយនីធ្ងន់ចិត្តបានមែន តែ ហើយបងសន្យាថា នឹងកែប្រែជីវិត មិនអោយធ្លាក់ផ្លូវចាស់វិញជា ដាច់ខាត ហើយមិនអោយនីព្រួយចិត្តអំពីរឿងដែលបងមានប្រវត្តិ ជំពាក់ជំពិននឹងនារីណាម្នាក់ឡើយ ។
- បើដូចពាក្យបងមែន នីសូមយល់ព្រមទទួលពាក្យបងសុំអូនរៀប ការនោះដោយពេញចិត្តបំផុត ។
- មែនឬអូននី ? (កិត្យាខទានដោយភ្នាក់ផ្អែលកែលែង)
- ប៉ាស មែនហើយ ! ដោយមានព្រះអង្គជំនុំជាសាក្សី !
ថាហើយ នាងក៏អូសដៃនរទៅអុជអូបច្នាយបង្កីព្រះអង្គភ្លាម ។ រសៀលនោះ កិត្យាព្រេកអររំភើបក្នុងចិត្តរកពាក្យអ្វីមកច្រៀងច្រៀម សមមិនបានឡើយ ។
- យើងរៀបការនៅចំពោះមុខព្រះអង្គពេលនេះតែម្តងទៅ យ៉ាង ម៉េចដែរ បងកិត្យា ?
- ចាម៉េច ? រៀបការឥឡូវនេះ ?
- ប៉ាស !

- ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីក៏គាត់រហ័សម៉្លេះ ?

- បងខ្លាចមែនទេ ?

- មិនខ្លាចទេ ប៉ុន្តែ គ្រាន់តែមិនយល់ថា ហេតុអ្វីបានជា...

- អញ្ជឹង បងកុំសួរច្រើនអី! យើងសំពះសុំពរពីព្រះអង្គសិនទៅ ចាំស្រែក
យើងរៀបការនៅចំពោះមុខមេបារបស់យើងបង្កប់កិច្ច បន្ថែមទៀត
អោយសមស្របប្រពៃណីយើង ។

ស្រាប់តែ កិត្យាបែរជាមានកិរិយារោឡាញ់នាវីយើងសម្រេច ចិត្តលឿនពេក ។

មាលានីឃើញភរិយាបែរមកសំនាយយើង ក៏វាចា ឡើងថា ៖

- មិនអីទេ បងកិត្យា! បើសិនជាគិតថា បងមិនបានស្រឡាញ់អ្នក បងនៅអាចប្រកែកបានតើ
មិនបាច់ធ្វើតាមអ្វីដែលនឹងស្នើទេ.. អោយ អ្នកសូមទោសបងផង
ដែលខ្ញុំបង្ខំអោយបងរៀបការជាមួយអ្នក នៅចំពោះមុខព្រះអង្គ ថ្ងៃនេះ !

មាលានីទម្លាក់ទឹកមុខស្រពោន ហើយក៏ដើរចេញទៅ...

- អ្នកនី!

កិត្យាស្រែកហើយ ហើយស្ទុះទៅអូសដៃនាងអោយត្រឡប់មក វិញ
រួចក៏ហុចត្រចាមទៅអោយមាលានី ៖

- ម៉ោះ អ្នកនី! យើងចូលសំពះព្រះអង្គទាំងពីរនាក់!

ភ្លាមនោះ មាលានីក៏ញញឹមឡើងដាក់បុរសយើង ព្រមទាំងមាន ទឹកភ្នែករលីងរលោងផង
ហាក់ដូចជារំភើបចិត្តចំពោះការឆ្លើយតប របស់មាលាពយើង ។ កិត្យាស្រវាដៃនាងកាន់យ៉ាងណែន
បង្ហាញ នូវការដែលគេមានជំនឿចិត្តលើនាង យ៉ាងមោះមុតបំផុត ។ បន្តិច មក
គេក៏បន្តន់កាយអោនកេសាថ្វាយព្រះអង្គដង្ហើ មាត់ទន្លេចតុមុខ
ដែលធ្លាប់ល្បីល្បាញមានមហិទ្ធិបូជិសក្តិសិទ្ធិក្រៃលែង ។

រសៀលនោះ កិត្យាសង្កេតឃើញថា មាលានីបានលាចិញ្ចើម ឈប់ក្រញូរ
រួចញញឹមមកវិញយ៉ាងបំព្រង ។ ក្រោយមក មាលា ក៏នាំនាវីមកផ្ទះវិញជំរាបចាស់ៗ
សុំគាត់រៀបចំពិធីមង្គលការនៅ ពេលព្រឹកស្រែក ។ មិនថាតែពូនងនិងមីងម៉ៀនទេ សូម្បីតែឪពុក
ម្តាយរបស់កិត្យាក៏យកដៃវិញដើមទ្រូងនៃ ព្រោះរត់តាមការសម្រេច
ចិត្តរបស់កូនដ៏រហ័សចាប់មិនទាន់ ប៉ុន្តែគាត់ក៏សប្បាយចិត្ត ព្រោះដឹងថាកិត្យារបស់គាត់

កំពុងកែប្រែខ្លួនមកដើរផ្លូវត្រូវវិញ ដើម្បី គ្រួសារថ្មីរបស់គេ
មិនចង់ធ្វើអ្វីឲ្យល្អក៏ទឹកចិត្តរបស់កូនទេ ។

ទីបំផុត ចាស់ៗបានយល់ព្រមរៀបចំពិធីសែនព្រេនស្លូតតាមរៀប កូនចៅនៅព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់ ។
ព្រមជាមួយគ្នានោះដែរ មាលានីនិង កិត្យាបានទៅសុំច្បាប់ពីរោងចក្របីថ្ងៃ ។
ដោយសារគេជាមនុស្ស មានប្រវត្តិការងារល្អ ហើយការសុំច្បាប់នោះជាការសុំលើកដំបូង
គេក៏បានទទួលការអនុញ្ញាតិអោយឈប់ដើម្បីរៀបចំពិធីមង្គល ។

ថៃនិស្ស មិត្តជិតស្និទ្ធរបស់អ្នកទាំងពីរ មានសំរោង សារេន សុខុមជាដើម
សុទ្ធតែមានមុខរបរដែលមិនអាចឈប់ធ្វើការមកចង ដៃអ្នកទាំងពីរបានទេ
បានត្រឹមតែទូរស័ព្ទមកជូនពរតែប៉ុណ្ណោះ ។

ការពិត ចំពោះមាលានី ដែលបានសម្រេចចិត្តរៀបការទាំង តក្កហល
ព្រោះនាងចង់គេចពីតារា ខ្លាចគេមកតាមរំខានរបស់នាង
ខ្លាចវត្តមានរបស់តារាទាក់ទាញក្រុមគ្រួសាររបស់គេ ឲ្យមករំខាន គ្រួសាររបស់នាង
នាំតែមានរឿងរ៉ាវវែងឆ្ងាយឡើង ។ ជួនជា ថៃនិស្ស
កិត្យាក៏ធ្លាប់បានសុំនាងរៀបការថ្មីៗនេះដែរ ។ ថ្វីបើគេមិន មានអ្វីប្រៀបធៀបនឹងតារាបានមែន
ប៉ុន្តែគេថ្នាក់ថ្នែមចិត្តនាងណាស់ តាំងពីថ្ងៃដែលអ្នកទាំងពីរបានស្គាល់គ្នាមក ។ គេគោរពចិត្តនាង
ច្រើនជាងនរណាទាំងអស់ដែលធ្វើការក្នុងរោងចក្រជាមួយគ្នា រហូត
ដល់មានការចំអន់ព្រឹកល្ងាចពីសំណាក់មិត្តរួមការងារទាំងឡាយ ។

ចំពោះ កិត្យាវិញ ថ្វីបើការយល់ព្រមរបស់មាលានីនិងសំណើ សុំអោយរៀបការនោះ
ស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណៈតក្កហលយ៉ាងណាក៏ ដោយ គេក៏ពេញចិត្តទទួល
ព្រោះគេបានលួចពេញចិត្តនារីជាយូរ មកហើយ គ្រាន់តែគេមិនហ៊ានស្រនី ។
គេខិតខំផ្លាស់ប្តូរខ្លួនគេប្លែក ពីមុន ដើម្បីអោយនាងចាប់អារម្មណ៍ ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ គេហ៊ាន
យកខ្លួនទៅបំរើយកចិត្តឪពុកម្តាយនិងបងប្អូនមាលានីរហូតដល់ទាំង
អស់គ្នាបាក់ចិត្តស្រឡាញ់នាយគ្រប់គ្នា ។

គ្រាន់តែរៀបការក្បាលដល់កន្ទេលទទួលពរពីមាតាបិតាចប់សឹង តែមិនទាន់
កិត្យាបានរត់ទៅផ្ទះប្រមូលឥវ៉ាន់សំពីងសំពោងដាក់ម៉ូតូ យកមកផ្ទះមាលានី ។
- ស្លាប់ហើយ! បងកិត្យា! ពីណាគេចិត្តល្អអោយបងយកម៉ូតូដឹក
ឥវ៉ាន់ច្រើនយ៉ាងនេះ ខ្មោចម៉ូតូគេអស់ហើយ!

មាណសីលាន់មាត់ ។ កិត្យាសើចខ្លឹកៗ ហើយឆ្លើយថា ៖

- គឺម៉ូតូបងតើហ្ន៎! បងចាក់សោរទុកយូរហើយ ។
- អូហ្ន៎ ហេតុអ្វីក៏មិនប្រើវា ?
- បើប្រើវា ធ្វើម៉េចនឹងបងបានពេលដើរជាមួយនឹងទៅធ្វើការ ?
- ការពិត បងឯងខូចណាស់តើហ្ន៎!
- គឺ... មកពីបងចង់មានពេលច្រើនជាមួយនឹង ព្រឹកល្ងាចនោះអី ។
- សំណងល្អណាស់ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ បងមិនបាច់ភ័យទៀត ទេ ព្រោះបងនឹងមានពេលជាមួយអ្នករហូតមួយជីវិតឯណោះ ។

កិត្យារីកមុខស្ងួចគ្រាប់ជីវិតម្តង ៖

- ហើយសូមអោយយើងមានសុភមង្គលរៀងរហូតទៅណា៎អូន ។
- ចាស៎! សូមអោយយើងទាំងពីរមានសុភមង្គលរៀងរហូតទៅ ។

អ្នកទាំងពីរក៏ញញឹមនាក់គ្នាយ៉ាងបំពេញ ។

នៅថ្ងៃដែលអ្នកទាំងពីររៀបការនោះ តារាក៏ចូលរោងការស្តូចគ្នា ដែរ ។ ប៉ុន្តែ មាណសីលៃឯខ្លួនហើយ ថាតារានឹងមានជីវិតបែប ណា កាលបើគេបានបង្ហាញនូវឥរិយាបថមិនប្រពៃចំពោះនាង កាល ពីថ្ងៃមិស្សល ។

០០០០០០០០០០០០០០០០០០០

០០០០០

០

វគ្គទី១៣

ស្វែងរកចាកផ្ទះទៅ...

ក្រុងភ្នំពេញ...

ឆ្នាំ២០០៧...

កិត្យានីតិចេញមកក្រៅផ្ទះទាំងតែរះតតះ ណាមួយ គេមិនទាន់
ជាស្រួលបួលពីស្នាមមួលដែលត្រូវបងប្អូននាយស៊ុនហេងវាយទាត់ ថ្ងៃមុន
ណាមួយគេកំពុងរន្ធត់ញាប់ញ័រដោយភ្លើងប្រចណ្ឌនិងចិត្ត
ឃ្នាន់ខ្លាញ់លួចសង្ស័យមិនអស់មិនហើយអំពីមាណសិនិងប្រវត្តិអតីត របស់នាង ។

- ចេញទៅណាហ្នឹងកូន ? នេះ យប់ហើយណា ?

ពូនិងសួរទៅកិត្យា ពេលឃើញគេដើរចេញទៅក្រៅផ្ទះ ប៉ុន្តែ កិត្យាមិនឆ្លើយទេ
គ្រាន់តែអោនក្បាលលើកដៃសំពះ ហើយក៏ដើរ ត្រិបៗចេញទៅ ។ ពូនិងមីងមៀន
មើលមុខគ្នាហើយគ្រវីក្បាល ។

- ហេតុអ្វីក្មេងសម័យនេះ គេចូលចិត្តរត់គេចបញ្ហាដូច្នោះ ? ហេតុ
អ្វីគេមិនប្រយមមុខនោះស្រាយវា ? (ពូនិងលាន់មាត់)

ស្រាប់តែមីងមៀនឆ្លើយថា ៖

- អោយគេទៅក៏ល្អដែរ ដើម្បីអោយគេបានរំសាយកំហឹងនៅក្រៅ
ផ្ទះជាជាងឈ្លោះប្រកែកហើយវាយគ្នាពេញផ្ទះដែរ ។

- តែគួរអោយគ្រប់គ្រាន់ណាស់ ។ គេនិយាយថា គេស្រឡាញ់គ្នាណាស់ ពេលនេះ ទើបតែរៀបការបានប៉ុន្មានថ្ងៃ ឃើញតែងងឹកខឹងដាក់គ្នា អោយជាប់ តើកិរិយារបៀបនេះអោយយើងហៅថា គេស្រឡាញ់គ្នា នៃរបូទេ ហ្នឹង ?
- នេះគេហៅថា កិរិយាអភិវឌ្ឍន៍ ព្រោះហោចណាស់ គេមិនខឹង ហើយដេរក្តា រួចវាយក្តាទេ ប៉ុន្តែ គេខឹងហើយចែកផ្លូវគ្នាទៅនេក គិត ។ លុះនេកនិកនឡើយបន្តកំហឹងចោល ហើយគិតឃើញផ្លូវល្អ ក្នុងជីវិត គេក៏ត្រឡប់មកជាគ្នាស្រឡាតែវិញ ។
- មែនហើយ ! ម៉ែវាចេះនិយាយត្រូវបែបបទណាស់នៃរតីហ៍ ! ប៉ុន្តែ ចរិតរបស់បុរសដែលរត់គេចម្ល៉េះទៅក្រៅ ពេលគេខឹងប្រពន្ធ នោះក៏មិនល្អប៉ុន្មាន ជាពិសេស បើគេទៅនេកគិតពិតមែននោះ មិនអីទេ ខ្លាចតែគេទៅនេកគង មានស្រីកល់កើយ នោះច្បាស់ជា សិរយជីវិតគ្រុសករស្លាប់ហើយ ។
- មើលទៅកិត្យា គេមិនមែនជាបុរសបែបហ្នឹងទេ ពុកវា !
- សាអូ ! សូមអោយស្តេចភ្នែកម៉ែវាមើលឃើញផងចុះ ។
ពូនងលើកនៃឡើងថ្វាយមេម ។

នៅក្នុងបន្ទប់ មាណសីគេងស្រក់ទឹកភ្នែកតែម្នាក់ឯងទៀត ហើយ ។ នាងមិនយល់សោះ ថាហេតុអ្វីជីវិតរបស់នាងមានភាព រសើមរសាំម៉្លេះ ? ចង់រៀនធ្វើពេទ្យ ក៏រៀនមិនបានចប់... ចង់រៀប ការជាមួយបុរសកំណាស់ស្រុកកំណើត បែរជារលាយសង្ឃឹម... ចង់មានគ្រួសារជាមួយបុរសដែលចេះថ្នាក់ថ្នម ប៉ុន្តែគេបែរក្លាយជា បុរសខ្ជិកខ្ជក់ ប៉ុន្តែដឹងដាក់ជាងស្រីទៅទៀត ។ សំណាងល្អ នាងមាន ឪពុកម្តាយនិងបងប្អូនដែលតែងតែផ្តល់សេចក្តីកក់ក្តៅដល់នាង កុំ អីនោះ មិនដឹងជានាងស្រក់ស្រុតបាក់កម្លាំងចិត្តយ៉ាងណាទេ ។

ពេលនេះ នាងគិតថា នាងស្រឡាញ់កិត្យាយ៉ាងអស់ពីពោះពី ពុក ព្រោះគេមិនដែលបង្ខំចិត្តនាងរឿងអ្វីឡើយ ខុសតែម្យ៉ាង គឺ គេរាប់ខឹងខ្ជក់ចិត្តមិនព្រមនិយាយមកក្រៅ តែបើនិយាយគឺស្រី ដោយហឹង្សា ។ មាណសីគេងប្រែចុះប្រែឡើងយ៉ាងយូរ... មិនចេញ ទៅតាមកិត្យា ត្បិតនឹកថាគេកំពុងមានជម្ងឺ ប្រាកដជាទៅណាមិន បានឆ្ងាយឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត នាងក៏ចង់សាកចិត្តរបស់គេ ថាតើ គេចាប់សំនីនាង ហើយផ្តាសប្តូរចិត្តនៃរបូយ៉ាងណា...

ពេលវេលាកន្លងទៅយ៉ាងយឺតៗ... បង្អួចយកតំណក់ទឹកភ្នែក រាប់មិនអស់ពីមាឌានី ប៉ុន្តែ
កិត្យានៅតែមិនរិលវៃនៃនិល... ម៉ោង បីជិតភ្លឺហើយ... មាឌានីទ្រាំមិនបានក៏ងើបឡើង
ងើរចេញទៅ ក្រៅផ្ទះ តាមរកកិត្យាភ្លាម ។

ពួស្រូវសម្លេងម្នារបើក ពួនឯក៏ស្រែកស្រែកពីក្នុងផ្ទះមកថា ៖
- ទៅណាទាំងឯងភ្លឺភ្លឺកូននី ? បើចង់ទៅរកកិត្យា ចាំភ្លឺសិនទៅ កូន...
ទើបវាមានស្រវឹងភាព ។

ចៃនិស្ស មាឌានីមិនបានពួស្រូវសម្លេងភាគទេ ព្រោះនៅក្នុងចិត្ត នៅក្នុងអារម្មណ៍របស់នាង
ទន្ទេញជាប់តែសុខទុក្ខរបស់កិត្យាតែ ម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។

នាងក៏ងើរចេញទៅដល់ផ្នូល់ផ្នែកបែរមុខតម្រង់ទៅ ភ្នំពេញ ។ ពេលនោះ
ចរាចរមានតាមផ្លូវមួយៗហើយ ។ ការពិត មិនដឹងថា នាងចង់ទៅរកកិត្យានៅឯណាទេ ។
នាងគ្រាន់តែងើរ ចេញពីផ្ទះកុំអោយតប់ប្រមល់ផ្សេងៗប៉ុណ្ណោះ ។ មាឌានីងើរ
លង់អារម្មណ៍តែម្នាក់ឯង មិនបានចាប់ភ្លឺកន្លឹកចរាចរតាមដងផ្លូវទេ ទីបំផុត

ពេលនាងភ្ញាក់ស្មារតីឡើង នាងក៏បានមកដល់ស្ថានច្បារ ក្បាលជ្រោយ
ឃើញអ្នកស្រុកចេញងើរលក់អីវ៉ាន់ព្រាងព្រាត ។ នៅឯផ្ទៃនិរា

ព្រះសុរិយារះចែងចាំងយ៉ាងភ្លឺត្រកាល ។ ចៃនិស្ស
ដឹងចិត្តរបស់នាងមិនបានទទួលអនុភាពស្មើនោះទេ ។ ក្នុងកែវ ភ្នែករបស់នាង
អ្វីៗនៃលនាងសម្លឹង គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹតទាំង អស់ ។ ភ្លាមនោះ

នាងក៏បានពួសម្លេងមនុស្សស្រីហៅនាង ៖

- កូននី! សុខសប្បាយទេប្លែង ?

មាឌានីងាកមើល ក៏ប្រទះនឹងមីងលក់ចាប រួចស្រាប់តែមាន អារម្មណ៍ថាងងឹតមុខខ្លាំងណាស់
បន្ទាប់មកក៏ដួលបាត់ស្មារតីទៅ ។

និយាយពីកិត្យាម្តង...

ពេលគេចេញមកដល់ក្រៅ ឈរចាំយ៉ាងយូរម៉ោង មិនឃើញ
នរណាម្នាក់ចេញមកតាមរូបគេអោយត្រឡប់ទៅផ្ទះសោះ ។ គេបែរ ក្រោយរកមើល
ក្រែងមាឌានីចេញមកតាមអង្វរករ... ប៉ុន្តែគេចាំ យូរម៉ោងហើយ
មាឌានីនៅតែបាត់ស្រឡាដៃនិល...

- នី! អ្នកមិនស្រឡាញ់បង ហើយបានម្តីសុខទុក្ខរបស់បងទេឬ យ៉ាងណា បានជាអ្នកមិនចេញមកតាមបង ?

គេក៏លើកទូរស័ព្ទហៅសំរោងជាមិត្ត ។

- សូមទោសណាស់ម្ចាញ់! ថ្ងៃនេះកូនឈឺដល់ទៅពីរនាក់ ។ ឯ ប្រពន្ធបានចេញទៅទិញធុរាវត្ត មិនទាន់មកវិញទេ ។ គ្នា ជួយឯងមិនបានទេ ។ ពេលនេះ ឯងត្រូវពឹងខ្លួនឯង ដោះស្រាយ បញ្ហាជីវិតហើយ ។

កិត្យាទម្លាក់ទូរស័ព្ទចុះ ដើរទប់ខ្លួននឹងឈើច្រត់ ធ្វើត្រិះត្រុះៗ រេរាៗ នៅតែមិនឃើញអ្នកផ្ទះចេញមករកនាយដំណែល ។ ដោយ មិនអស់ចិត្ត គេក៏ដើរមកក្រោយវិញ ស្រាប់តែគេនឹកស្រមៃដល់ ពាក្យមាឈានីដំណែលស្រែកប្រាប់គេមុនពេលគេចេញពីផ្ទះមក ៖

- បងកិត្យា! បើសិនបងដើរចេញពីអ្នកនៅពេលនេះ សូមអោយ ដើរចេញរហូតទៅ ហើយមាឈានីដំណែលមួយជីវិត រួចហើយ យើងមិនបាច់ជួបគ្នាទៀតឡើយ ទោះជាតិនេះ ជាតិក្រោយឬជាតិ ណាៗទាំងអស់...!

កិត្យាឆ្លាក់ទឹកមុខជ្រប់ លែងហ៊ានបោះជំហានត្រឡប់ក្រោយ ហើយគិតក្នុងចិត្តថា ៖

- នី! តើអ្នកពិតជាស្អប់បងមួយជីវិតមែនឬ? ការពិត អ្នក មិនដែលស្រឡាញ់បងទេ មែនទេ? នេះ អ្នកលែងអធ្យាស្រ័យ ដល់បងទៀតហើយ មែនទេ អ្នក ?

មិនដឹងជាហេតុអ្វីទេ... កិត្យាតែងតែគិតថា គេមានចិត្តរឹង ណាស់ តែពេលនោះ

គេបែរជាមានអារម្មណ៍ថា គេកំពុងស្រក់ទឹក ភ្នែក... មិនដឹងថា

គេស្រក់ទឹកភ្នែកព្រោះអាណិតខ្លួនគេ ឬក៏ស្រក់ ទឹកភ្នែកព្រោះអាណិតមាឈានី

ដែលតែងតែទទួលរងគ្រោះអំពីភាព ឆេវឆាវកំបុតកំបុយរបស់គេទេ ។

គេឈ្លោកគិតមិនអស់មិនហើយ មិនដឹងយប់នេះ

មាឈានីនឹងរត់តាមរកនាយស្អប់មុនទៀតនៃរូប យ៉ាងណា... កិត្យានៅអង្គុយគិតម្នាក់ឯង

នៅក្រោមដំបូលតូប កញ្ចាស់លក់នំបញ្ចុកមួយ តាមផ្លូវទៅរោងច្រក ក្នុងចិត្តនឹកគិតថា

គេនឹងបានឃើញមុខប្រពន្ធនៅពេលព្រឹក ពេលនាងចេញដើរទៅ ធ្វើការ ។

- ពូ! ភ្ញាក់ឡើង! ខ្ញុំសុំរៀបតូបលក់នំវាស់វិញហើយពូ!

ក្មេងស្រីម្នាក់មកដាស់កិត្យា ។ គេភ្ញាក់សើងមើង ស្ទុះដើរដើរ

ចេញទៅឈរនៅចាំមើលមាឈានីនៅក្រោមដើមចាមីមួយ... តាម

ផ្លូវដែលនាងដើររាល់ព្រឹកទៅធ្វើការ ។ សំណាងមិនល្អ គេបានរង

ចាំរហូតដល់ពួកកម្មករចូលធ្វើការអស់ហើយ ក៏នៅមិនឃើញប្រពន្ធ ដើរចេញមកសោះ ។

គេនឹកបានម្តងទៀតនាងយ៉ាងណាមិនដឹង ក៏ស្ទុះ ដើរមកក្រោយត្រឡប់ទៅរកមាណាសីវិញ ។

គ្រាន់តែឃើញវត្តមានរបស់កិត្យាភ្លាម មីងមៀននិងពូនង ចំណែក សចក្តីត្រេកអរ ស្ទុះមកសួរនាយព្រមគ្នា ៖

- មកវិញហើយហ្ន៎ស កូន ?

កិត្យាធ្វើមុខញញឹមស្ងួត ស្រាប់តែពូនងសួរនាយថា ៖

- ហើយចុះឯណាមាណាសី ?

បុរសយើងភ្ញាក់ព្រើត សួរខ្ញុំពួកក្មេកត្រឡប់ទៅវិញថា ៖

- ក្រែងមាណាសីចេញទៅធ្វើការប្រអប់ពួក ?

- នាងមិនបានទៅធ្វើការទេ ព្រោះនាងបានរត់ចេញតាមឯង តាំង ពីម៉ោងបីដិតភ្លឺម៉្លេះ ។

កិត្យាប្រហោងពោះឆ្អឹងតែម្តង ៖

- ហើយនាងមិនទាន់មកផ្ទះវិញទេហ៎ ?

- មិនឃើញទេ កូន ។

ពេលនេះ មាណាសីយើងបែកញើសពេញខ្លួនស្រាក់ៗតែម្តង ។

- អូននី! បងនាំទុក្ខអោយអូនទៀតហើយមែនទេ ? (នរនឹកក្នុង ចិត្ត) តើពេលនេះ អូននៅឯណា ?

ពេលនោះ កិត្យាមានអារម្មណ៍ថា ផែនដីហាក់ដូចជាចងក្រងឡាប់ ហើយព្រះអាទិត្យក៏ធ្លាក់លិចបាត់ទៅក្នុងទឹក នៅសល់តែពិភព លោកខ្មៅងងឹតហើយរងាវែកលែង ។

- ពួក! ខ្ញុំសុំទោសដែលខ្ញុំឆេវឆាវ ធ្វើអោយអូននីជ្រួលច្របល់!

(កិត្យានិយាយឆង លើកដៃសំពះឆង) កូននឹងទៅតាមរកមាណាសី ឥឡូវនេះ បើរកនាងមិនឃើញ កូនក៏មិនត្រឡប់ចូលផ្ទះវិញដែរ ។

គេអោនសំពះពូនងដែលនៅចាំផ្ទះតែម្នាក់ឯង ហើយក៏ដើរ ចេញទៅ ។

គេបានទៅរកមាណាសីដល់រោងចក្រ បានជួបសំរោង និងសុខុមពេលគេចេញបរិភោគបាយថ្ងៃត្រង់ ប៉ុន្តែ អ្នកទាំងពីរ គ្រវីក្បាលប្រាប់ថា មាណាសីមិនបានមកធ្វើការទេ ។ កិត្យាអង្គុយនឹក ពេញមួយថ្ងៃរកនឹកថា តើមាណាសីចូលចិត្តទៅកន្លែងណាខ្លះ ។ បន្តិចមក គេក៏ទៅមុខវាំង បន់ព្រះអង្គដង្ហើ ៖

- សូមបារមីសក្តិសិទ្ធិបំភ្លឺផ្លូវជីវិតកូនចាបផង ។ ពេលនេះ កូន ចាបធ្វើខុសឆ្គង
បណ្តាលអោយប្រពន្ធខ្លួលខ្មាយ ហើយនាងក៏ចេញ បាត់ពីផ្ទះទៅដោយគ្មានដំណឹង មិនដឹងថា
នាងនៅកន្លែងណាទេ... ខ្ញុំដឹងខ្លួនថា ខ្ញុំស្រឡាញ់នាងណាស់ មិនថាខ្ញុំមាន អារម្មណ៍ល្អក៏កក
ចំពោះនាងយ៉ាងណាទេ... ក៏ខ្ញុំនៅតែស្រឡាញ់នាងជានិច្ច... សូម
មេត្តាជួយណែនាំផ្លូវឲ្យខ្ញុំបានជួបប្រពន្ធបណ្តាលចិត្តរបស់ខ្ញុំវិញផង !

គេនៅអង្គុយសំកុកយ៉ាងយូរនៅសួនច្បារមុខវាំង រំពេចនោះ គេក៏នឹកទៅដល់ក្បាលជ្រោយ
ដែលគេធ្លាប់នាំមាតានីទៅព្រៃលែង ចាប ។

- មែនហើយ ! មាតានីច្បាស់ជានៅទីនោះ ។

គេនឹកអរភើត ហៅម៉ូតូឌុបសឹកគេចេញទៅភ្លាម ។ ថ្ងៃបើគេនៅ ឈឺមុខរបួសក៏ដោយ
ប៉ុន្តែក្តីបារម្ភរបស់គេចំពោះមាតានីមានទំហំ ធំធេងណាស់
ធ្វើអោយគេភ្លេចខ្លួនជាមនុស្សមានជំងឺរបួសគ្រាំគ្រា
នោះបាត់ទៅហើយ ។

មកដល់សួនច្បារក្បាលជ្រោយ កិត្យាចុះពីម៉ូតូឌុប បែររកមើល
ជុំវិញទីធ្លា មិនឃើញមាននារីម្នាក់ណាមានភិនភាគដូចមាតានីសោះ
សូម្បីតែមីងលក់ចាបនិងកូនចៅក៏បាត់អស់រលីង មិនឃើញមាន ស្រមោលនរណាម្នាក់ដែរ
ឃើញតែភ្ញៀវអនិកជន និងអ្នកលក់ដូរ ផ្សេងៗ ។

គេនៅសំកុកនៅទីនោះរហូតដល់ថ្ងៃលិច... ប៉ុន្តែ ក្តីសង្ឃឹម របស់គេ
ក៏លិចសូន្យទៅតាមរស្មីថ្ងៃលិចដែរ ។ យប់ឡើង គេរិល ទៅផ្ទះ
ជួបឪពុកម្តាយក្មេកនិងកូនចៅរបស់គាត់ ដែលកំពុងតែ
ចលាចលខ្លួលខ្មាយចំពោះមាតានីជាអតិបរមា ព្រោះនារីមិនបានរិល មកផ្ទះវិញទេ ។
ពេលនេះចម្លើយមានតែមួយគត់ គឺកិត្យាត្រូវទៅ តាមរកមាតានីដល់កម្ពុជាក្រោម ។
បុរសយើងមិនដែលស្គាល់ កម្ពុជាក្រោមទេ ហើយក៏មិនដឹងថា ព្រះត្រពាំងនោះជាអ្វីផង ។
ពូនិងបុរសក្លាយជាជនពិការ មិនអាចដើរហើរជូនកិត្យាទៅណា មក ណាបានឡើយ ។
ចំណែកកូនចៅរបស់គាត់ជាប់ធ្វើការជាប់ រៀន គ្រប់គ្នា
ទើបកិត្យាសំរេចចិត្តទៅតាមរកប្រពន្ធរបស់ខ្លួន នៅស្រុក កំណើតរបស់នាងតែម្នាក់ឯង ។
មិនទាន់បានឡើងរថយន្តផង ចាន់ណាតជាម្ចាស់ជំនួយរបស់មាតានី ក៏បានមកដល់ ហើយប្រាប់ថា
ពូនិងមេញឲ្យជូនដំណើរកិត្យាទៅ ព្រោះខ្លាចកិត្យាវង្វេងផ្លូវ ។

នៅរវាងបួនប្រាំថ្ងៃបន្ទាប់មក កិត្យានិងបានណាតបានធ្វើដំណើរ ឡើងសោះខ្យល់ តាមសាកសួរញាតិគ្រប់គ្នាទាំងអស់ពេញខែត្រព្រះ ត្រពាំង ប៉ុន្តែ នរណាក៏គ្រវីក្បាលដែរ ថាគេមិនបានឃើញមាសានី ឡើយ ។ ពេលមួយនោះ បានណាតបាននាំកិត្យាទៅសួរនាយ បែនដល់ផ្ទះ ៖

- ណាតអើយ! បងបានការប្រពន្ធចោលនាងនី ធ្វើអោយគេខឹង នឹងបងណាស់ មិនព្រមមើលមុខបងទេ មុននឹងនាងចេញពីស្រុក ទៅរៀងរហូតមកទល់នឹងថ្ងៃនេះ ។ បងក៏ស្តាយក្រោយដែរ ប៉ុន្តែ ធ្វើម៉េចព្រេងវាសនា តម្រូវអោយយើងព្រាត់គ្នា...

កិត្យាស្តាប់ឮរឿងទាំងអស់ហើយ ក៏ត្រឡប់ចេញមកវិញទាំង ឱរកកក្កល ។ ពេលនេះ គេបានដឹងច្បាស់ហើយ ថាមាសានីបាន តស៊ូគ្រប់យ៉ាងដើម្បីការសិក្សា ប៉ុន្តែសំណាងនាងមិនល្អ នារីមិនបាន រៀនពេទ្យហើយក៏មិនបានរៀបការជាមួយបុរស ដែលនាងប៉ុនប៉ង ទុកនោះដែរ ព្រោះគេមានប្រពន្ធចោលនាងទៅហើយ ។

មកដល់ភ្នំពេញវិញ...

ក្រុមគ្រួសាររបស់មាសានីជ្រួលច្របល់គ្រប់គ្នា ព្រោះមាសានី មិនដែលវិលត្រឡប់មកផ្ទះវិញទេ តាំងពីថ្ងៃដែលនាងចេញពីផ្ទះ ទៅតាមរកកិត្យាផ្ទះ ។ ហេតុដែលនាងបាត់ពីផ្ទះ បានធ្វើឲ្យមាណា យើងវិតតែខ្វល់ខ្វាយឡើង ហើយនឹកស្តាយក្រោយចំពោះភាពឆេវ ឆាវត្រមាត់ត្រមុយរបស់គេ ។ ប៉ុន្តែ ដោយឃើញសភាពទ្រុឌទ្រោម របស់កិត្យាដែលមិនបានគេង មិនបានបាយទឹកត្រឹមត្រូវ អស់ជា ច្រើនថ្ងៃកន្លងមកនេះ ពូនិងមីងមៀនហាក់ដូចជាកើតចិត្តនឹក អាណិតកិត្យាណាស់ ថ្វីបើគាត់ខឹងពិរោធចំពោះបុរសយើងដែលជា មេភ្លើងធ្វើអោយមាសានី ចាកចេញពីផ្ទះបាត់ខ្លួនទៅនោះក៏ដោយ ។ ពេលនេះ ពូនិងមីងមៀនបែរជាគ្រវីក្បាលដកដង្ហើមធំ នៅស្ងាត់ ស្ងៀម មិនពូន្លឹបន្លោសកិត្យាអ្វីមួយម៉ាត់អោយឆ្អើលក្នុងក្បាល ដែល ជាហេតុធ្វើឲ្យកិត្យាវិតតែបន្លោសខ្លួនឯងកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ។

ពីរបីថ្ងៃកន្លងទៅ...

មាសានីក៏នៅតែបាត់សូន្យដំណឹងនៃល ។ កិត្យាបានទៅរក ឪពុកម្តាយ ដើម្បីសុំកម្លាំងចិត្តពីលោក ។ ឪពុករបស់កិត្យាក៏មាន ប្រសាសន៍ប្រាប់កូនថា ៖

- ជីវិតគ្រួសារវាដូច្នោះហើយណាកូន! អ្វីៗត្រូវសម្រេចដោយ មនុស្សពីរនាក់ ។
បើនិយាយមិនចុះសម្រុងនឹងគ្នា លទ្ធផលគឺដូច្នោះ ឯង... វាធ្វើអោយយើងខ្វល់ខ្វាយ
ស្រាយមិនចេញ ។ ប៉ុន្តែ ក៏គ្មាន អីប្រសើរជាងគ្រួសារយើងដែរ ។ ចិត្តយើងនឹងមានសេចក្តីសុខ
កាលណាយើងទាំងពីរនាក់ចេះយល់ចិត្តគ្នា ហើយចេះបន្តន់ចិត្ត បន្តន់កិរិយា
ដើម្បីចុះសម្រុងនឹងគ្នា ។ កិច្ចា! កូនត្រូវរៀនពន្លត់ ភាពឆេវឆាវត្រមាត់ត្រមុយរបស់កូនខ្លះទៅ
នោះជីវិតគ្រួសាររបស់ កូននឹងមានសេចក្តីសុខជាងនេះមិនខាន ។

- ប៉ុន្តែ កូនទប់ចិត្តមិនបានទេប៉ា បើសិនជាឆាន់ដែលកូនរៀបការ
មិនមែនជាក្រមុំបរិសុទ្ធស្ទុកកូនគិតស្មាននោះ! (កិច្ចាតប)

- តើធ្វើម៉េចកូននឹងដឹង ថាគេក្រមុំឬមិនក្រមុំ? (ឪពុកកិច្ចាសួរ)
កាលបើកូនមិនដែលឆ្លងកាត់ឆាន់ពីមុនមកសោះនោះ ។

- ដឹងណាប៉ា! ក្រែងស្រីក្រមុំតែងតែមានឈាមរក្ស៍ពេលផ្សំដំណេក ដំបូងនោះអី ។
បើសិនមិនមានឈាមរក្ស៍ មានន័យថាមិនបរិសុទ្ធ!

- នរណាថា? មិនមែនស្រ្តីទាំងអស់គ្រប់គ្នា មានឈាមរក្ស៍ពេល ផ្សំដំណេករាត្រីទឹកឃ្មុំនោះទេ ។

- ហេតុអ្វីទៅ ប៉ា?

- អី! ជួនកាលអាចគេពិការភេទ ស្ទុចជាពិការត្រចៀក ពិការភ្នែក អញ្ចឹង
កើតមកមិនមានលក្ខណៈប្រក្រតី ជួនកាលធ្លាប់មានជំងឺអ្វី មកបៀតបៀនកាលនៅពីក្មេង
ឬក៏មានមូលហេតុផ្សេងទៀតក្នុង ជីវិតដែលមានតែពេទ្យនិងម្ចាស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះដែលគួរដឹង..
ប៉ុន្តែ... តើសំខាន់អ្វីទៅនឹងព្រហ្មចារីយ៍នោះ កាលបើកូនស្រឡាញ់មាសា
និល់ថ្នាក់ហ្នឹងទៅហើយ?

- ក្រែងព្រហ្មចារីយ៍ ជាចំណង់ដែរវាដកម្លោះក្រមុំ នៅរាត្រីទឹកឃ្មុំ នោះអី ប៉ា?

- ចំពោះអ្នកដទៃគ្រប់គ្នា ប៉ាមិនដឹងទេ! ប៉ុន្តែ បើចំពោះរូបបារីវិញ
ព្រហ្មចារីយ៍នារីមិនមែនជាចំណង់ដែររាត្រីទឹកឃ្មុំសំរាប់ប៉ាទេ ។

- អូហ៍? បើដូច្នោះ តើជាអ្វីទៅវិញ?

- គឺជាចំណង់ទឹកចិត្តស្នេហារបស់គូស្រករចំពោះគ្នា ទៅវិញទៅ មកយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ។
ព្រហ្មចារីយ៍ គ្រាន់តែជាសំបកស្បែកមួយ បន្ទះយ៉ាងស្តើង កាលបើបានទទួលការប៉ះពាល់ម្តង
ក៏ក្លាយទៅជា អស់ន័យរលីង ប៉ុន្តែទឹកចិត្តស្នេហារក្តីវាដកស្រករវិញមានតម្លៃ មួយជីវិត
រហូតនិល់ស្លាប់ ក៏នៅតែមានតម្លៃខ្លាំងខ្លាស់ដដែល ឥត ធ្លាស់ប្តូរ

ជាពិសេសតម្លៃទឹកចិត្តដែលគូជីវិតមានចំពោះគ្នាទៅវិញ ទៅមកស្មោះស្ម័គ្រប្តូរស្លាប់ប្តូររស់
ប្តូររួមសុខទុក្ខជាមួយគ្នាមួយ ជីវិតនោះ ។ ការដែលកូនមានការសង្ស័យនៅក្នុងចិត្ត ជាការ
បង្ហាញនូវការខ្វះជំនឿទុកចិត្តចំពោះគ្នា មិនហ៊ានប្រគល់នូវសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏អំណោយអស់ពីចិត្តរបស់ខ្លួនចំពោះគូភាគ កំណាញ់
នូវភាពជិតស្និទ្ធស្នាលចំពោះគ្នា... ត្រូវគេនឹងទទួលបានអារម្មណ៍ថា
ប្តីមិនបានស្រឡាញ់គេអស់ពីបេះដូង ស្មោះត្រង់និយាយ ប្រាប់គេឡើយ
ព្រោះកិរិយារបស់ប្តីប្រកបដោយពិរុទ្ធនិងក្តីសង្ស័យ ស្ត្រី
បេះដូងរបស់នាងនឹងស្លោកស្រពោលដោយក្តីទុក្ខព្រួយ ។
ពេលនោះសេចក្តីសុខក្នុងគ្រួសារក៏ថយចុះទៅតាមនោះដែរ ។ កាលបើនារីដែលកូនស្រឡាញ់
ថយចុះទឹកចិត្ត និងភាពកក់ក្តៅ ជីវិតរបស់កូនក៏ខ្វះភាពរមនាស្តីតាម ។
ស្ត្រីកូនត្រូវដឹងណាកិត្យា! យើងមិនអាចទាមទារសេចក្តីសុខពីប្រពន្ធបានទេ កាលបើកូនពុំ
បានផ្តល់ភាពរមនា សេចក្តីស្រឡាញ់និងការទុកចិត្តដល់នាងដោយ បេះដូងសត្វ ។
នេះជាចំណុចហុចទៅបានមក ។ បើសិនកូនហុច សេចក្តីសុខអោយគេ
បេះដូងរបស់កូនច្បាស់ជាបានទទួលសេចក្តី សុខត្រឡប់មកវិញជាមិនខាន
ព្រោះត្រូវដែលរៀបការហើយតែង តែរក្សាភក្តីភាពចំពោះគូជីវិតរបស់ខ្លួនជានិច្ច
មិនងាយផ្លាស់ចិត្ត រៀបរយនឹងស្វែងរកគូថ្មីប្តីក៏រកក្រៅចែម ទុកបណ្តោះអាសន្ន ប្រមល់របស់ខ្លួន
ផុយៗងាយៗដូចបុរសៗឡើយ ។ ពេលនេះ កូន ធ្វើត្រូវហើយ ដែលកូនមិនស្វែងរកនារីថ្មី
ដើម្បីបញ្ជោះបណ្តោះ ប្រពន្ធ ឬជីវិតខ្លួនឯង ។ បើសិនកូនអាចឆ្លៀតឱកាសកែខ្លួន កែ
ស្ថានការណ៍អោយបានឆាប់រហ័ស ជីវិតគ្រួសាររបស់កូននឹងបាន
ទទួលសេចក្តីសុខយ៉ាងឆាប់រហ័សត្រឡប់មកវិញដែរណាកូន ។

កិត្យាឈ្មោកមុខស្តាប់ការពន្យល់របស់ឪពុក ដោយកិរិយាស្ងាត់ ស្ងៀម
ទំនងកំពុងពិចារណាប្រសាសន៍របស់លោកហើយ ។ ម្តាយ របស់កិត្យាក៏មានប្រសាសន៍បន្ថែមថា
៖

- ពេលនេះប្រហែលជាប្រពន្ធរបស់កូនកំពុងតែសាកចិត្តកូនហើយ
ថាតើកូនពិតជាស្រឡាញ់គេមែន ឬក៏គ្រាន់តែជាអារម្មណ៍ឆាប់ឆេះ តែមួយពេល ។
បើសិនជាកូនស្រឡាញ់នាងពិតប្រាកដ កូនត្រូវតែ បង្ហាញដល់ចិត្តនោះអោយនាងបានឃើញផង
ថាកូនពិតជាអាចផ្លាស់ ប្តូរខ្លួនដើម្បីនាង និងដើម្បីសេចក្តីសុខរបស់កូនទាំងពីរនាក់ ។ កូន

ត្រូវត្រឡប់ទៅវិញ ត្រឡប់ទៅរកនាងអោយឃើញ នឹងអាចបាន
បង្ហាញនូវសេចក្តីស្នេហាស្រស់ថ្លាបរិសុទ្ធរបស់កូនអោយនាងបាន ឃើញ ។ ម៉ាក់ថា
មាលានីច្បាស់ជាអើបចិត្តចំពោះកូនមិនខាន! ពេលនោះ កូនប្រុសម៉ាក់
នឹងបានទទួលនូវភាពទន់ភ្លន់របស់នាង
ហើយបេះដូងកូនក៏នឹងបានទទួលសេចក្តីសុខមិនលែងឡើយ ។
កិត្យាក៏រលឹករលោងទឹកភ្នែកឡើង ដោយបានទទួលនូវការណែនាំ
យ៉ាងត្រជាក់អំពីឪពុកម្តាយ មិនថាខាងឪពុកម្តាយក្មេក មិនថាខាង ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួនទេ
ម្នាក់ៗតែងតែណែនាំកូនដោយភាពស្រឡាត់ ត្រជាក់ដោយទឹកចិត្តសម្រាប់
ធ្វើអោយបេះដូងរបស់មាលាពេញចិត្ត
រំងាប់នូវភាពពុះកញ្ជ្រោលឆេវឆាវដោយភាពសង្ស័យនិងភាពអន្ទះ សា
ជាពិសេសគឺរលត់នូវកំហឹងប្រចណ្ណមាលានីទៅនឹងបុរសនាង
ដែលនាងបានស្គាល់មុនពេលមករៀបការជាមួយគេ ។

នៅផ្ទះពូនិងមីងម៉ៅន...
កិត្យាអង្គុយក្នុងមុង អោបខ្លឹមមង្គលរវាងគេនឹងមាលានី ថៃ
ថើបមិនចេះអស់មិនចេះហើយ... ពេលវេលាកន្លងទៅ ច្រើនថ្ងៃ ច្រើនអាទិត្យហើយ...
មាលានីនៅតែបាត់ស្រមោលទៅមិនមាន ដំណឹងអ្វីបន្តិចសោះ
សូម្បីតែមិត្តភក្តិដែលធ្វើការនៅទោងចក្រជា មួយនាងក៏មិនបានដឹងដែរថា
នារីយើងទៅណាមកណា ព្រោះនាង បានបាត់ខ្លួនពីការងាររហូតដល់ត្រូវបញ្ឈប់
ហើយត្រូវមានអ្នកថ្មី ចូលមកធ្វើការជំនួសបាត់ទៅហើយ ។
- នី! ហេតុអ្វី ខឹងនឹងបងយូរម៉្លេះអ្នក ? តើពេលនេះ អ្នកនៅ ឯណា ? នឹងទេ
បងនឹកអ្នកណាស់ ហើយបងក៏ស្តាយក្រោយណាស់ ដែរ
ដែលបងបណ្តោយអោយភាពល្អកំករក្នុងចិត្តរបស់បងមក
រំខានសេចក្តីសុខក្នុងគ្រួសាររបស់យើង... នី! គាប់វិលមកផ្ទះវិញ ណា
នឹងអាចអោយបងបានសូមទោសអ្នកផង ណាប្រពន្ធបណ្តូល ចិត្ត! បងពិតជានឹកអ្នកខ្លាំងណាស់...
មាលានី...! ជីវិតរបស់បង គ្មានពន្លឺស្ទើរទេ ពេលដែលគ្មានរូបអ្នកនៅក្បែរ... ពេលនេះបេះដូង
របស់បងរងាកណ្តោចកណ្តោងរកអ្វីប្រៀបស្មើមិនបានទេ...

កិត្យាល្អច្រកទឹកភ្នែកតែម្នាក់ឯង ។ មែនហើយ! ជាតិជា
បុរស ស្វីស្រក់ឈាម មិនអោយស្រក់ទឹកភ្នែកទេ ប៉ុន្តែ...តើនរណា ម្នាក់ក្នុងលោកនេះដែលថា
មិនធ្លាប់មានស្នេហា ? តើបុរសណាមួយ ដែលក្លាហាន
មិនចេះរំលឹកបំណងចិត្តចំពោះនារីគូស្នេហាដែលខ្លួន ស្រឡាញ់អស់ពីពោះនោះ ?
ជាពិសេសពេលគេដឹងខ្លួនថា បាន ប្រព្រឹត្តកំហុសទៅលើនាង ?
កិត្យាសំកុកអោយខ្លើយមង្គល កើតទុក្ខរៀងរាល់យប់ មិនដែល បានឆ្លេច
អោយយល់សេចក្តីសុខក្នុងចិត្តបានមួយភ្លែតណាឡើយ ។

ពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅ...

កិត្យាក៏កាន់តែរីងវៃឡើងដែរ ។ ថ្ងៃមួយ ស្រាប់តែមានអ្នករត់
ម៉ូតូឌុបម្នាក់យកសំបុត្រមួយមកជូនពូនង ។ គាត់ក៏ហែកអានភ្លាម ស្រាប់តែគាត់ស្រែកវ៉ាសឡើង
ហោរកកិត្យា ៖

- កិត្យា! យើងទទួលសំណឹងពីមាណសីហើយ ។

បុរសយើងត្រេកអរហើយលើដំបូង ឆ្ងុះរត់មកលុតជង្គង់សំពះ ឪពុកក្មេកដោយក្តីសោមនស្ស
រួចហើយក៏ទទួលសំបុត្រមកអាន មានសេចក្តីយ៉ាងខ្លីថា ៖

- កូននីសុខសប្បាយទេ! សូមពុកម៉ែកុំបារម្ភពីកូនអី! ឲ្យស្រួលកូន
នឹងត្រឡប់មកផ្ទះយើងវិញហើយ ពេលណាដែលកូនមានអារម្មណ៍
ស្រួលក្នុងចិត្តគ្រាន់បើជាងនេះ...

ស្រាប់តែកិត្យាខកចិត្តរលីងរេងតែម្តង ដែលសំបុត្រដ៏ខ្លីនោះ
ពុំមានចារឈ្មោះរបស់គេមួយម៉ាត់ណាសោះ រួចក៏គ្មានអសយដ្ឋាន
អាចអោយគេទៅរកនាងឃើញដែរ ។ ភ្លាមនោះ នរយើងញ៉ាំង ទទ្រើកឡើង
ហើយធ្វើមុខក្រហមរកស្រក់ទឹកភ្នែក ។ ពូនងឃើញ ហើយ

ក៏យកដៃទះស្មាតាយបង្ហើរៗ ទំនងជួយល្អដល់លោមចិត្តកូន ប្រសារ ៖

- កិត្យា! កុំខ្វល់ខ្វាយច្រើនអី! ហោចណាស់ កូនបានដឹងថាប្រពន្ធ របស់កូន
បានសុខសប្បាយដែរ ។

កិត្យាយកដៃឈឺច្រាស់ ទំនងចង់រំលត់នូវភាពកង្វល់ក្នុងចិត្ត ៖

- កូនមិនយល់ទេពុក ថាហេតុអ្វី អូននីមិនទុកឱកាសអោយកូន បានសុំទោសនាង ហើយបានកែខ្លួនស្ថានភាពក្រីក្រស្រាវអោយបាន ប្រសើរឡើងវិញ ?

ហេតុអ្វីក៏នាងគេចមុខពីកូនដូច្នោះ ?

ពូនឯក្រវីក្បាល ៖

- គិតខុសហើយកិត្យា! ពុកថា ពេលនេះ មាលានីកំពុងទុកឱកាស អោយកូនហើយ ទើបគេនឹងដំណឹងមកមិនអោយកូនខ្លាចខ្លាស់អំពី សុខទុក្ខរបស់នាង ។

- ទុកឱកាសយ៉ាងម៉េចកើត បើនាងមិនទាន់បានទទួលការសុំទោស ពីកូន ហើយក៏មិនទាន់អភ័យទោសអោយកូននៅឡើយនោះ ?

- គឺទុកឱកាសអោយកូនគិត ហើយកែប្រែចិត្តនិងឥរិយាបថរបស់ កូននោះអី នើម្បីពេលថ្មីនៃលំនឹងជួបកូនម្តងទៀត នាងនឹងជួបតែ សេចក្តីសុខរបូត គ្មានភាពសៅហ្មងព្រឹកល្ងាចដូចពេលមុនៗនោះអី នឹងទេកូន ?

កិត្យាដើមមុខសម្លឹងពូនឯ ៖

- ហេតុអ្វីពុកមានជំនឿម៉្លេះ ថាមាលានីគេគិតដូច្នោះ ?

- ព្រោះពុកជាឪពុករបស់គេ ធ្លាប់ចិញ្ចឹមគេដោយផ្ទាល់ដៃ រឿងអី

ដែលពុកមិនស្គាល់ចិត្តកូននោះ ? មាលានីជាមនុស្សមានចិត្តទៀង និងយាយទៀង ប្រព្រឹត្តទៀង តាំងពីតូចក្រូចឆ្មារម៉្លេះ ។ បើនាង សម្រេចចិត្តរៀបការនឹងកូនហើយ គឺពិតជាការសម្រេចដ៏ច្បាស់ លាស់របស់នាងថា នាងសាងវាសនាជីវិតជាមួយកូនយ៉ាងជាក់លាក់ ណាស់ ។

ហើយហេតុដែលនាងគេចចេញទៅនោះ ប្រហែលជាគេ

ចង់អោយកូនមានឱកាសស្វែងរកនឹងក្នុងចិត្តទេសីង មុននឹងជួបគ្នា សាជាថ្មី... ? ប្រហែលជានាង មិនចង់រស់នៅក្នុងជីវិតក្រីក្រស្រាវដែល

ប្រកបដោយភាពឃ្នឹងឃ្នោងខ្លះលំនឹងក្នុងចិត្តនោះទេ ណាកូន !

កិត្យាស្តាប់ហើយ ក៏នឹកនឿមយូរយ៉ាងវែងបន្តិចភាពតានតឹងពី ក្នុងឱវា ៖

- បើដូច្នោះមែន កូននឹងត្រៀមខ្លួន ត្រៀមលក្ខណៈសម្បត្តិដែល អូននឹងពេញចិត្ត នើម្បីទទួលគេមកផ្ទះវិញ ។

ថ្ងៃនោះ កិត្យាបានចេញទៅក្រៅដើររកការងារធ្វើពេញទីក្រុង ភ្នំពេញ ។ សំណាងល្អ ពីរថ្ងៃក្រោយមក តាមរយៈមិត្តភក្តិរបស់គេ

កាលពីនៅរៀនដែលប្រាប់ដំណឹងអំពីការងារដែលគេកំពុងផ្សាយរក បុគ្គលិកថ្មី

កិត្យាបានដាក់ពាក្យប្រឡងចូល ហើយក៏បានជាប់ការងារ
ជាបុគ្គលិកជំនួយរបស់ក្រុមអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល សង្គ្រោះភ្នំពេញ ពិការមួយ ។
គេធ្វើការមួយអាទិត្យ៦ថ្ងៃ ដើម្បីរកលុយជួយទប់ទល់
សោហ៊ុយក្នុងគ្រួសារពូនងដែលបាត់បង់មាណសីទៅ ។ សល់ពេល ទំនេរ
គេតែងទៅសំរុកនៅមុខព្រះអង្គនឿងដែលជាទីសក្ការៈសាក្សី រវាងរូបគេនឹងមាណសី
ដែលបានឱ្យរក្សាមិនឱ្យស្រាយជាគូជីវិតនៅ ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ ។
ជូនកាលគេក៏ទៅសំរុកនៅសួនច្បារ ក្បាលជ្រោយក្រែងលោហៈបានជួបនារីកំពូលដួងចិត្តរបស់គេវិញ
ប៉ុន្តែ គេមិនដែលបានជួបនាងនូចប្រាថ្នាឡើយ ។ សព្វថ្ងៃនេះ កិត្យាស្រែ នៅស្ងៀមស្ងាត់
មិនសូវមាត់ក មិនសូវបញ្ចេញអារម្មណ៍មកក្រៅ អោយនរណាបានដឹង
ថាបេះដូងរបស់គេមានពណ៌យ៉ាងណាហើយ ទេ ។ គេក៏បានជួបនារីប្លែកៗជាច្រើននាក់
ដែលធ្វើការជាមួយគ្នា នៅឯការិយាល័យអង្គការ ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់អាចអង្រួនបេះដូង របស់គេ
អោយរំភើបរំជើបរំជួលញាប់ញ័រមកវិញឡើយ ព្រោះសូរ សម្លេងខ្សឹកខ្សួលរបស់មាណសី
តែងតែចេញមកប្រលែងអារម្មណ៍ របស់គេរៀងរាល់រាត្រី ។
នរៈយើងគេដឹងនិករណ៍យុវនាងស្ទើរតែ ប្រេះទ្រូងក្រយសង្វារម្តងៗទៅហើយ...
- អូននី! តើថ្ងៃណាយើងជួបគ្នាវិញ ? ហេតុអ្វីអូនដាក់ទោសបង ឲ្យបងរីងវៃយូរម៉្លេះអូន ?
បងនឹកអូនណាស់ មាណសី ប្រពន្ធតែ មួយរបស់បង !
កិត្យាតែងតែឆ្លេចភ្នែកប្រឡែងជាមួយអនុស្សាវរីយ៍រវាងគេនឹង មាណសីតែម្នាក់ឯង
រៀងរាល់ពេលផ្អែកកេសាលើខ្នើយមង្គល ដែល
ផ្គិតផ្គាយចំណងដែលត្រីទឹកឃុំក្រមុំកម្លោះដីផ្លែមល្លៃមបំផុត...

បួនខែកន្លងទៅ...
អាទិត្យនេះ ក្រសួងត្រូវបិទការិយាល័យបីថ្ងៃ ដើម្បីចូលរួម ប្រារព្ធបុណ្យជាតិ ។
កិត្យាឆ្លៀតពេលទំនេរតាមស៊ីបសួរដំណឹងពី មាណសីម្ចាស់បេះដូងរបស់គេ ។ ថ្ងៃនេះ
គេដឹងម៉ូតូទៅក្បាលជ្រោយ ទៀតហើយ ។ គេនៅអង្គុយសំរុកលើវាលស្មៅ ម្នាក់ឯង សម្លឹង
មនុស្សម្នាទាំងឡាយទាំងដួងចិត្តខ្មាញ់ខ្មាញ់ ។
រំពេចនោះ គេហាក់ដូចជាចាប់ភ្លឹកអ្វីម្យ៉ាង ។ គេក៏ងើបឡើង
បណ្តើរម៉ូតូទៅឈប់នៅផ្ទះភ្ញៀវមួយតាមដងផ្លូវ ដែលកំពុង

តាំងគ្រឿងវត្ថុអនុស្សាវរីយ៍ប្លែកៗ មានតាំងពីខ្សែដៃ ខ្សែកអង្កាំ កងដៃវល្លីថ្លៅ
ស្បែកចាក់ដោយដៃ កម្រិតយូរ ខោអាវក្លែងៗជាម៉ូដ ខ្មែរប្រពៃណី ។ អ្វីដែលចាប់ភ្នែកជាងគេនោះ
គឺឥវ៉ាន់ទាំងឡាយ ដែលក្រងអំពីកំប្លោក ។ គេយកដៃទៅស្តាប់អង្គុយកូនតុក្កតាកុមារី
មួយយ៉ាងស្រស់ស្អាត ក្រងអំពីសរសៃកំប្លោកហាល ហើយក៏នោះ យកមកកាន់
រួចហើយក៏សួរម្ចាស់តូបដែលជាក្លែងស្រីជំទង់ម្នាក់ ៖

- ថ្ងៃប៉ុន្មាននៃរ នាងតូច ?

- ចាំស! មិនដឹងទេ ចាំខ្ញុំសួរម៉ែសិន!

នាងតូចនោះអើតកទៅខាងក្រោយផ្ទះ រៀបសួរម្ចាស់នាង
ស្រាប់តែមានសម្លេងក្លែងប្រុសឆ្លើយថា ៖

- ម៉ែទៅទទួលអីវ៉ាន់មកពីផ្ទះតាយាយទៀតហើយ មិនទាន់មកវិញ ទេ ។

បងដឹងលក់តែអីវ៉ាន់ណាដែលបងដឹងតម្លៃសិនទៅ បន្តិច ទៀត ម៉ែយើងមកវិញហើយ ។

ក្លែងស្រីនោះក៏បែរមកវិញ ហើយស្រីដឹងថា ៖

- ម៉ែមិននៅ ពួកយើងមិនដឹងតម្លៃទេ ពូចាំបន្តិចបានទេ ពេលម៉ែ មកដល់វិញ

ចាំទិញពីគាត់ទៅ ។

កិច្ចាលើកតុក្កតាមកកាន់មើលយ៉ាងយូរ ហើយលួចខ្សឹបសួរ ខ្លួនឯងក្នុងចិត្តថា ៖

- តើនេះជាស្នាដៃរបស់អ្នកមែនទេ ប្រពន្ធសម្លាញ់របស់បង ?

ពេលនោះ កិច្ចាត្រេកអររំភើបក្នុងចិត្ត យ៉ាងណាមិនដឹងទេ ស្រាប់តែឈ្នួលចុងច្រមុះ
រកស្រក់ទឹកភ្នែកតែម្តង ។ គេប្រឹងព្រិច ភ្នែកយ៉ាងញាប់ ដើម្បីបន្តប់ភាពញាប់ញ័រនៅក្នុងដួងចិត្ត
បន្តិចមក ក៏និយាយទៅកាន់ក្លែងស្រីនោះថា ៖

- អោយពូសុំអង្គុយចាំក្នុងភ្ញៀវរបស់ប្អូនបានទេ ទំរាំម្តាយរបស់ ប្អូនមកវិញ ។

- ចាំស! មានអី! ហើយបើពូចង់ជាន់វ៉ាន់អីៗទៀត សូមដើរ មើលតាមចិត្តចុះចាំស!

កុមារីស្រីតបដោយកិរិយាទន់ភ្លន់ ។ កិច្ចាដាក់ខ្លួនចុះលើកៅ
អីខៀវមួយក្បែរមាត់ទ្វារ សម្លឹងគ្រប់ឥវ៉ាន់ទាំងឡាយដែលដាក់តាំង លក់នៅទីនោះ
ឃើញហាក់ដូចជាមានទឹកដមស្នាដៃប្លែកៗណាស់ ហើយមួយណា
ក៏មានសញ្ញាបង្ហាញអត្តសញ្ញាណរបស់ជាតិខ្មែរនៃ
សមជាស្នាដៃបុគ្គលដែលស្រឡាញ់ជាតិកំណើតរបស់ខ្លួនយ៉ាងមុតមាំ បំផុត ។
កំពុងតែលួចស្រឡាតែស្រឡាដៃរបស់អ្នកក្រងនៅក្នុងចិត្ត

កិច្ចាបានដាក់ភ្នែកទៅចំក្រណាសប្រាក់ប្រាំពាន់រៀលមួយសន្លឹកដែល រុំនឹងថង់ផ្លាស្ទិក បិទជញ្ជាំង ។
គេក៏លាន់មាត់សួរនារីដទៃយាមតូច នោះថា ៖

- ការបិទលុយទុកលើជញ្ជាំងនោះ ជាសញ្ញានាំរាសីជោគជ័យដល់
ការរកស៊ីរាល់ថ្ងៃរបស់គ្រួសារនាងតូចមែនទេ ?

នាងតូចនោះឮហើយក៏ញញឹមឡើង ហើយឆ្លើយថា ៖

- បាទ! អត់ទេ! ការពិត គឺជាការរំលឹកនូវសម្ព័ន្ធមិត្តភាពរបស់
ញាតិពិរនាក់ដែលមែនបស់ខ្ញុំបានជួបនៅម្តុំៗនេះ ។ ម៉ែតែងរំលឹក ថាញាតិទាំងពីរនោះ
បានណែនាំអោយគាត់ឈប់រកស៊ីលក់កូនចាប ហើយបែរមកចាប់របរផ្ទៃទៀត
ដែលអាចនាំអោយគាត់មានរាសីល្អ ហើយរកលុយចិញ្ចឹមគ្រួសារមានប្រាក់ចំណូលច្រើនជាងមុន ។

កិច្ចាភ្ញាក់ព្រើត កាលបើឮដូច្នោះ ក៏ស្រម័យទៅដល់មាសានី និងមីងលក់ចាប ។ ភ្លាមនោះ
គេសួរថា ៖

- ហើយហេតុអ្វីបានជាសន្លឹកប្រាក់ ដែលដាក់តាំងលើជញ្ជាំងនោះ
មានសរសេរអក្សរតូចល្អិតៗពីលើ ដូចគេចារយ័ន្តដូច្នោះ ? ឬក៏
ម្តាយរបស់ប្អូនបានយកទៅបញ្ចុះមន្តសក្តិសិទ្ធិ ដើម្បីអោយរកស៊ី ឆ្ងរឆានមានបាន ?

- អត់ទេ! គឺជាស្នាមសរសេររបស់បងស្រីម្នាក់ដែលជួយបង្រៀន
ពួកយើងក្រងវត្ថុអនុស្សាវរីយ៍ទាំងនេះ ។ គាត់បានចារតួអក្សរ
លេងពីលើលុយនោះ ពេលគាត់មកលេងពួកយើង ប៉ុន្មានថ្ងៃមុន ។

កិច្ចាភ្ញាក់ក្រញាង ដូចគេចាប់គ្រវែងទម្លាក់ពីលើមេឃអញ្ចឹង! គេក៏លាន់មាត់សួរនាងទៀតថា
៖

- បងស្រីម្នាក់បង្រៀនក្រងរូបតុក្កតា និងស្តុក កន្តាំងក្បាច់ទាំង អស់នេះ
ឈ្មោះមាសានីមែនទេ ?

- បាទមែនហើយ... ម៉េចក៏ពូស្គាល់គាត់ដែរ ?

ភ្លាមនោះ កិច្ចាងើបឈរឡើង ៖

- ស្គាល់! ពូស្គាល់គេច្បាស់ណាស់! នាងតូច អោយពូស្តុំមើល លុយមួយសន្លឹកនោះ
បន្តិចបានទេ ?

នាងតូចនោះញញឹម ហើយដោះលុយនោះហុចអោយមាណា យើងភ្លាម ៖

- ព្យាបាលចែកពួកយើងស្តាប់ផង ព្រោះខ្ញុំចង់ដឹងថា បងស្រីគាត់ សរសេរអំពីអ្វីដែរ ព្រោះពួកយើងមិនបានរៀន មិនចេះអានអក្សរ ខ្មែរទេ ។

កិត្យាសម្លឹងកុមារី នឹកអណោចអរម្នាក់ចិត្តណាស់ កាលបើឮ នាងតូចនោះស្រដៀងនឹងខ្លួន ព្រោះវ័យស្ទើរតែដូចគ្នាដែរ ការសិក្សា មិនគួរណាស់ល្អដូចខ្លួននោះទេ ។ គិតទៅភាពក្រីក្រធ្វើ អោយមនុស្សរិតតែល្ងង់ខ្លៅឡើងចៀសមិនរួច ។

នរណាដែលយកប្រាក់មួយសន្លឹកនោះ មកពិនិត្យមើល រួចហើយក៏អានពាក្យដែលចារលើនោះ មានសេចក្តីថា ៖

- ពិតជាមិនយល់នោះទេ បុរសម្នាក់ដែលមានចិត្តស្ងួតបូតទន់ភ្លន់ អាណិតស្រណោះសូម្បីតែជីវិតកូនចាបតូចៗ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជា គេគ្មានបេះដូងទន់ភ្លន់ អាណិតស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់គេ ? ចុះកូន របស់គេវិញ...

តើគេមានចិត្តមានអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរទៅ ចំពោះ

តំណក់លោហិតដែលគេផ្ដិតចោលដោយចៃដន្យ ? ឬក៏គេជាមនុស្ស អាត្មានិយម ធ្វើពិធីអាណិតសត្វ ដើម្បីទាក់ចិត្តនារីភេទអោយលង់ អន្ទាក់កាមគុណរបស់គេ ?

បើដូច្នោះពិតមែន គេជាមនុស្សដែល គួរឲ្យខ្លាចបំផុត នៅក្នុងលោកនេះ

មិនគួរអោយជួបមុខទៅ ទៀតទេ... !

កិត្យាអានចុះអានឡើង ទាំងនៃញ័រទទ្រើកដោយវិប្បដិសារី ៖

- ម៉េចក៏ចាប់បងគ្មានបេះដូងទន់ភ្លន់សំរាប់ប្រពន្ធនោះ ?

កិត្យាវាចាខ្សឹបៗ ។ បេះដូងរបស់គេក៏កញ្ជ្រោលឡើងស្ទើរតែ ឆ្ងាយទ្រូងមកក្រៅ ។

គេដើមមុខឡើងដើយមើលទៅពិដាន ដើម្បី លេបទឹកភ្នែកទុកក្នុងទ្រូង

ព្រោះក្តីអាល័យចំពោះមាតានីមាណវី ម្ចាស់ស្នេហា ។

ក្មេងស្រីដំទង់នោះឃើញកិរិយាចម្លែករបស់កិត្យា ក៏នៅស្ងៀមមិនហ៊ាននិយាយសួរអ្វីទេ

គិតតែពីអង្គុយធ្វើភ្នែកម៉ែក ។ បន្តិចមក កិត្យាទប់អារម្មណ៍បាន ក៏សួរទៅនាងតូចនោះថា ៖

- នាងតូចដឹងទេ ថាបងស្រីដែលបង្រៀនប្អូនក្រវង់ស្តុកនោះ នៅ ឯណាដែរ ?

នាងគ្រីក្សាល ៖

- គាត់បានផ្តាំផ្តាច់ហើយថា គាត់មិនជួបញ្ជាតិណាទេ ។

- ហេតុអ្វីទៅ ?

- ព្រោះគាត់ថា មានមនុស្សតាមយាយីជីវិតរបស់គាត់...

- ខុសហើយនាងតូច... ការពិត អ្នកដែលតាមរកបងស្រីនោះគឺជា បុរសដែលស្រឡាញ់នាងបំផុត នៅក្នុងលោកនេះ ។

ពួកស៊ីនោះភ្លាម នាងតូចក៏បើកភ្នែកអំឡុង ។ កិត្យាងកំក្រាល ៖

- មែនហើយ! ពូគឺជាប្តីរបស់បងស្រីម្នាក់នោះ... ពូតាមរកនាង យូរហើយ ។

នាងតូចភ្ញាក់ក្រញាង ។ តែលុះឃើញបុរសយើងមានទឹកភ្នែក រលីងរលោង នាងក៏នឹកអាណិតពន់ពេក ក៏ស្រែកហៅប្អូនប្រុស អាយុប្រហែល១២ឆ្នាំ ឲ្យជូនដំណើរកិត្យាទៅផ្ទះតាយាយ ។

កន្លះម៉ោងក្រោយមក...

កុមារបាននាំកិត្យាមកដល់ផ្ទះឈើចាស់មួយ ដែលគ្មាននរណា នៅផ្ទះម្នាក់សោះ ព្រោះគេចេញទៅធ្វើការរកស៊ីអស់ ។ កុមារយក ដៃចង្អុលទៅខ្ទមស្បូវតូចមួយ ដែលសង់ទេរចុះចូលទៅក្នុងបឹង កំប្លោក នៅខ្លោយពីផ្ទះប្រហែលពីររយម៉ែត្រ ៖

- បងស្រីនៅទីនោះហើយ! ពូទៅជួបគាត់ទៅ ។ ខ្ញុំរត់ទៅលេង តាយាយនៅម្តុំៗនេះទេ ។ មួយម៉ោងទៀត ចាំខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ។

ថាហើយ កុមារនោះក៏រត់ចេញទៅ ។ កិត្យារន្តត់ចិត្តក្អកក្អាតៗ ញ៉ែនដៃញ៉ែនជើងរកថាមិនត្រូវ ។ គេក៏បោះជំហានចូលទៅក្នុងខ្ទម ស្បូវដែលមានទ្វារបង្អួចបើកចំហយកខ្យល់អាកាស ។

នៅរាសហាល ចំហៀងខ្ទមដែលសង់លើទៅក្នុងទឹកបឹងកំប្លោក កិត្យាប្រទះឃើញ មាសានីរំសាយកេសាវៃវង់អន្លាយ អង្គុយបត់ជើងបែរខ្នងមករកគេ

កំពុងពត់ខ្សែកំប្លោកស្អាតកាច់ចុះកាច់ឡើងជារូបរាង ។ ភ្លាមនោះ

បេះដូងកិត្យាក៏រណ្តចង្វាក់ស្នេហាយ៉ាងញាប់ញ័ររន្ថើន ។ នរៈនើរ ចូលលឺប្រយ័ត្ន យឺតៗ

ទំនងមិនចង់អោយម្ចាស់ខ្ទមមានការភ្ញាក់ផ្អើល រួច ហើយក៏ទៅដាក់ខ្លួនលុតជង្គង់ពីក្រោយនារី ហើយលាតរង្វង់ដៃ ស្រវាអោបចង្កេះនាងពីក្រោយយ៉ាងរហ័សព្រមទាំងស្រនីខ្សឹបៗ ៖

- នី ប្រពន្ធបណ្តូលចិត្តបង!

ស្រាប់តែមាសានីភ្ញាក់ក្រញាងប្រមះយ៉ាងរហ័ស ចែនន្យកិត្យា បានត្រៀមខ្លួនទុកជាមុនស្រេចហើយ ។ គេមិនបណ្តោយអោយនារី

ងើបគេចរត់ទៅណាមួយឡើយ ។ គេស្រវាអោបនាងបន្ថែមទៀត

រួចវាចោលដៃស៊ីអួលរកស្រែកទឹកភ្នែក ៖

- អូននី! បងមកសុំទោសអូនហើយ! អភ័យទោសអោយបងផង ណាអូន!

ស្រាប់តែគេទប់ទឹកភ្នែកលែងជាប់តែម្តង ។ មែនហើយ! គេ
ចង់យំទម្លាយអារម្មណ៍របស់គេយូរហើយ តែគេធ្វើមិនបាន ។ ពេល នោះ
គេបានត្រកង់អោបនារីម្នាក់បេះស្លូង ដែលគេគេងនឹករលឹក រាប់ខែមកហើយនោះ
តើមិនអោយគេរំភើបចិត្តម្តេចនឹងបានទៅ ?

កិត្យាលុតជង្គង់អោបចង្កេះនារីពីក្រោយ សំរក់ទឹកភ្នែកយ៉ាងយូរ ។

ចំណែកមាលានីវិញ ក៏នៅសម្ងំស្ងៀម ក្នុងរង្វង់នៃស្វាមី លែង រើបម្រះតទៅទៀត ។
ពេលវេលាក៏ហោះអណ្តែតទៅយ៉ាងយឺតៗ...

ពេលនោះ កិត្យាបានទទួលអារម្មណ៍ថា មាលានីក៏ទទួលភាពញាប់
ញ័រក្នុងកាយមិនខុសប៉ុន្មានពីរូបគេទេ ។ ដៃនាងត្រជាក់ស្របស្ងួត ទឹកកក ។
ឯខ្លួននាងញ័រទម្រើក ។ ភ្លាមនោះ ដៃស្តាំរបស់កិត្យា ដែលស្រវាអោបចង្កេះប្រពន្ធយូរហើយ
ស្រាប់តែទទួលអារម្មណ៍ថា មានអ្វីកម្រើកកញ្ជ្រោលក្នុងផ្ទៃពោះរបស់មាលានី មកប៉ះបាតដៃ
របស់គេស្រាលៗ ។ កិត្យាភ្ញាក់ក្រញាប់ស្ទុះលើមកឈរពីមុខនារី
ហើយស្រវាលើកកាយនាងអោយឈរឡើងមកដែរ ។

- អោយបងសុំអោបកូនដែលនៅក្នុងផ្ទៃរបស់អូន ដើម្បីផ្តល់ការ កក់ក្តៅដល់គេខ្លះបានទេ
ប្រពន្ធសម្លាញ់ ?

ភ្លាមនោះ កិត្យាប្រទះឃើញទឹកភ្នែកធ្លាក់ ពីរតំណក់រមៀលចុះ
ចេញពីកែវភ្នែករបស់មាលានី ។ នរក៏លើកដៃទៅផ្តិតចេញពីផ្ទៃ មុខរបស់នាង ៖

- នី! បងសុំទោសចំពោះពាក្យពេចន៍និងកិរិយា ដែលបងបានធ្វើ
មិនសមរម្យចំពោះអូនកន្លងមក! បងមកជួបអូនពេលនេះ គឺដើម្បី
សុំចាប់ផ្តើមជីវិតជាថ្មីជាមួយអូននិងកូនរបស់យើង ដែលបំរុងនឹង ប្រសូត្រមកឆាប់ៗនេះ ។
បងសន្យាថានឹងផ្តល់សេចក្តីកក់ក្តៅដល់ គ្រួសារយើង
មិនឲ្យមានឱស្តានដូចកាលក្រាមុនៗទៀតឡើយ ។

ថាហើយ គេក៏ស្រវាអោបនាងយ៉ាងណែន ។ ភ្លាមនោះមាលានី
ក៏ប្រោបមុខលើដើមទ្រូងកិត្យាប្រហោយខ្សឹកខ្សួលតែម្តង ។ កិត្យា អង្អែលខ្លងភរិយាបន្តើរៗ
បញ្ជាក់នូវក្តីស្រឡាញ់និងការថ្នាក់ថ្នម ដែលគេមានចំពោះនាង ។
ទឹកភ្នែករបស់មាលានីមិនខុសឡើយពី អង្គុយទូងដាស់សតិរបស់មាណា

អោយភ្ញាក់ភ័យភាពសង្ស័យទាំង ឡាយដែលគេធ្លាប់មានចំពោះប្រពន្ធ ។ មែនហើយ! ឪពុកម្តាយ
របស់គេមានប្រសាសន៍ត្រូវណាស់ ។ កាលបើប្រគេមិនបានប្រគល់ ភាពរមនាសីលស្តង់ដារភរិយា
មាណពក៏មិនអាចបានទទួលវិញដែរ នូវភាពរមនាសីលប្រពន្ធអាចប្រគល់មករូបគេវិញ ។
ពេលនេះ បុរសយើងបានយល់ការឈឺចាប់ផ្លូវចិត្តរបស់ភរិយាហើយ ឈឺចាប់
ព្រោះប្តីមិនបានផ្តល់ភាពរមនាសីលស្តង់ដារភរិយា... រហូតដល់
ខំរត់មកលាក់ខ្លួនចំពោះកាយយ៉ាងឆ្ងាយពីប្តី ដើម្បីរំលែកអារម្មណ៍...
- ឈប់យំទៅអូន! បងសន្យាថា ចាប់ពីថ្ងៃនេះតទៅ បងឈប់
មានកិរិយាល្អក់កករចំពោះអូនទៀតហើយ ។ យើងមានតែសេចក្តី
ស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាតែម្យ៉ាងប៉ុណ្ណោះ ។

កិត្យាក៏សំរួតខ្លួនលុតដង្ហើមចុះ យកផ្តាច់របស់ខ្លួនទៅផ្លិចផ្លង ផ្លែពោះរបស់មាណសី ៖
- កូនរបស់ប៉ាអើយ! សូមអភ័យទោស អោយប៉ាផង ព្រោះជាង ប្តីខ្លួនក៏មិនបាន
ប៉ាមិនបានថែរក្សាម៉ាកកូន និងរូបកូនអោយ សមជាមេត្រីសារទេ ។ ចាប់ពេលនេះទៅ
ប៉ាមិនអោយកូននិងម៉ាក កូនមករស់នៅរសាត់អណែតនិច្ច្លះទៀតឡើយ...ប៉ាក្រៀមក្រំណាស់
គឺយើងក្រៀមក្រំទាំងសងខាង... អោយប៉ាសុំពេលវេលាបាននៅ ជិតម៉ាកកូន និងនៅជិតកូន
ដើម្បីថែរក្សាអ្នកទាំងពីរផងណា! ។

ចាហើយ គេក៏លូកដៃស្រវាអោយចង្កេះមាណសីសាជាថ្មី ដោយ សេចក្តីស្នេហាយ៉ាងធំធេង
គ្មានពាក្យណាសឹងថ្លែងអោយសមស្តី បាន ។ ចំណែកមាណសីមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់
ចំពោះវត្តមាន របស់កិត្យានិងភាពទន់ភ្លន់របស់គេចំពោះនាង គឺខុសផ្ទុយស្រឡះពី
ថ្ងៃចុងក្រោយដែលគេនឹងចេញពីផ្ទះរបស់នាងទៅ... មាណសីរំជួល ចិត្តក្រៃណា ។ សំបូងនាងគិតថា
នឹងគេមិនអោយជួបគេវិញទេ មួយជីវិតនេះ តែលុះដល់ជួបមុខគេ នាងបែរជាធ្វើមិនបាន
ស្ទុចចិត្ត ដែលនាងបំប្រាច្ឆានោះអ្វីបន្តិចឡើយ ។ វត្តមានរបស់គេបានធ្វើឲ្យ
បេះដូងរបស់នាងទន់ជ្រាយហើយញាប់ញ័រស្ទើរទប់ចិត្តមិនបាន ។

ឃើញប្រពន្ធនៅឈរស្ងៀម កិត្យាក៏ចាប់ចង្ការភរិយាភ្លើយឡើង ហើយមានវាចាទៅកាន់នាងថា
៖

- ត្រឡប់ទៅផ្ទះយើងវិញណា អូនសី! បងមកទទួលអូនហើយ!
មាណសីងើបមុខឡើង សម្តីងកែវភ្នែករបស់កិត្យា ធ្វើកិរិយា
ហាក់ដូចជាមិនទុកចិត្តស្វាមីរបស់នាងអ្វីបន្តិចឡើយ ។

- អោយខ្ញុំសុំគិតមួយថ្ងៃសិនបានទេ ? ចាំស្លែក ខ្ញុំនឹងជូនដំណឹង !
- អត់ទេ អូននី ! បងបានចាំអូនយូរណាស់ហើយ ចាំរហូតដល់
អស់ថ្ងៃស្លែកនឹងរង់ចាំទៀតហើយ ។ ស្លែកទាំងនោះបានចាកផុត អស់ហើយ
យើងមានសល់តែថ្ងៃនេះ គឺថ្ងៃដែលយើងស្រឡាញ់គ្នា ថ្នាក់ថ្នូរគ្នា !
យើងមិនបាច់រង់ចាំថ្ងៃស្លែកតទៅទៀតទេអូន ។

មាលានីឈ្មោកមុខ ជ្រួញចិញ្ចឹមទំនងគិត មួយស្របក់ក៏វាចា ឡើងចា ៖

- តើធ្វើម៉េចនឹងមាលានីនឹងទៅ ចាប់យប់ឆេវឆាវ ហើយយប់ ចុះចេញពីផ្ទះ
ពេលបងខឹងនឹងអូនម្តងៗ ? នីពិតជាទ្រាំមិនបានទេ ដែលត្រូវចេញតាមរកប្តីព្រឹកល្ងាចៗ
ព្រោះតែគេប្រចំណូលខុសទំនង ដដែលជាដដែល...

- ប៉ុន្តែ... បងបានផ្តាច់និស្ស័យផ្តេសផ្តាសនោះចោលហើយ បង ហ៊ានសន្យាដោយជីវិត !

- ផ្តាច់និស្ស័យបានពិតមែនឬបង ?

កិត្យាងក់ក្បាល ។ មាលានីក៏វាចាបន្តទៀតថា ៖

- ហើយ បងនៅចង់នឹងទៀតទេ ចាំអូនមានប្រវត្តិអាស្រូវជាមួយ បុរសណាខ្លះ ?

ពួនច្នោះ បុរសយើងបែរជាស្រវាអោបនាងខ្លាំងជាងមុន ៖

- លែងចង់នឹងហើយ ព្រោះអតីតកាលរបស់អូនលែងសំខាន់សំរាប់ បងហើយ ។ អ្វីដែលសំខាន់
គឺបច្ចុប្បន្នរបស់អូន... ហើយបច្ចុប្បន្ន នេះ អូនគឺជាប្រពន្ធតែម្នាក់គត់របស់បង
ជានារីដែលបងស្រឡាញ់ លើសអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងលោកនេះ !

មាលានីក៏ញញឹមឡើង ទទួលយករង្វង់ដៃនិងការចែចើបរបស់
ស្វាមីដោយក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងរំលោភ ។ នាងក៏ស្រវាអោបប្តីវិញយ៉ាង
ណែនដោយការនឹករលឹករកអ្វីប្រៀបមិនបាន ។ ពេលនេះ ពិភព
លោកក៏បានប្រែមាត់ស្តីក្តីត្រកាលយ៉ាងបំពេញវិញហើយ...

ព្រលប់ ថ្ងៃដដែល....

ទាំងឪពុកម្តាយកិត្យា ទាំងឪពុកម្តាយនិងក្រុមគ្រួសាររបស់ មាលានីមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់
ដែលឃើញកិត្យាបាននាំខ្លួនប្រពន្ធ ត្រឡប់មកផ្ទះវិញដោយសុខសប្បាយ ។
ទាំងអស់គ្នាបានរត់ទទួល
នារីយើងដោយក្តីត្រេកអរសោមនស្សក្រៃលែង ។

នៅក្នុងបន្ទប់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ដែលមានជញ្ជាំងជាក្រណាត់ វាវងននចាស់ពីរផ្ទាំង បាំងញែករូបគេពីក្រុមគ្រួសារ...

កិត្យាវៀបកន្លែងទទួលភរិយាយ៉ាងឆ្លើតឆ្លងបំផុត ។ ពេញមួយ ថ្ងៃនេះ គេបានសម្តែងនូវការរំភើបចិត្តចំពោះមាណសីនៅមុខគេឯង ដោយមិនមាននឹកអៀនខ្មាស់នរណាឡើយ ។ នេះជាលើកទីមួយ ហើយដែលមាណសីគិតថា កិត្យាមិនទាមទារការចាប់អារម្មណ៍ពីនាង ទេ ផ្ទុយទៅវិញ គេបែរជាផ្តល់នូវការថ្នាក់ថ្នែមរបស់គេយ៉ាងទន់ ភ្លន់បំផុតមកលើរូបនាង ។ ធីតាអង្គុយសម្លឹងភរិយាបែរមកកិត្យា ពេញមួយថ្ងៃ ចង់ដឹងថាតើគេពិតជាផ្លាស់ប្តូរមែនឬក៏យ៉ាងណា ។ បន្តិចមក កិត្យាយកដៃគោះខ្នើយមង្គុល រួចហើយក៏ស្រវាទាញកាយ ប្រពន្ធនោយទំរេតលើខ្នើយផ្ទុមៗ ។

- គេឯទៅនី! ខ្នើយមួយនេះកំពុងនឹកអូនខ្លាំងណាស់!

មាណសីទំរេតខ្លួនលើខ្នើយ ហើយស្រងឹតបថា ៖

- បើសិនជាខ្នើយនេះនឹកអូនពិតមែន សូមអោយគេថ្នាក់ថ្នែមចិត្ត អូនអោយត្រជាក់ យល់តែសេចក្តីសុខរាល់យប់រាល់ថ្ងៃកុំបីខាន ។

កិត្យាក៏ដាក់ក្បាលលើខ្នើយក្បែរនារី ៖

- ចំណែកម្ចាស់ខ្នើយម្នាក់ទៀតក៏នឹកអូនដូចគ្នាដែរ...
- តើគួរអោយនឿយដែរទេ ថាម្ចាស់ខ្នើយនោះគេនឹកអូនពិតមែន ?

ភ្លាមនោះ កិត្យាយកដៃត្រកងកាយភរិយា មកផ្តាប់នឹងដើម ម្រូងរបស់គេ យ៉ាងណែនតែម្តង ៖

- លើកនេះ បងអោយអូនសាកល្បងចិត្តបងម៉ាស្រឡាញ់! ចង់ សាកទេអូន ?
- បងប្រាកដហើយឬ ថាបងមិនឆេវច្រឡោតដើរចោលនីអោយ គេឯងតែម្នាក់ឯងទៀត ?
- សូមស្បថថ្វាយព្រះ ណាំអូន! កាលនោះ បងដើរចេញពីអូនតែ មួយយប់ទេ ត្រាប់តែដល់ពេលបងត្រឡប់មកវិញ អូនបែរជាដើរ ចោលបងដល់ទៅរាប់ខែឯណោះ !
- អញ្ជឹង បងឈប់ចង់សាកទៀតហើយប្តីស ?
- ឈប់ហើយ! បងសុំលើកទង្គិយសហើយណា! ត្រឡប់មកមើល ខឹងដំបាងយូរណាស់ មិនវាយរសាយទេ ។

- ពេលនេះ បងយល់ហើយឬនៅ ថាអារម្មណ៍អ្នកដែលត្រូវគេ ទន្ទឹងរង់ចាំផ្លូវជីវិត ពិបាកក្នុងចិត្តយ៉ាងម៉េច ?

កិត្យានៅស្ងៀម ។ បន្តិចមក មាណសីក៏ស្រងឹបន្តទៀតថា ៖

- លើកក្រោយ បើយើងមានរឿងអ្វីខានចិត្ត យើងដៃដៃកង្ហានាយ ស្រួល មិនបាច់ប្រើហិង្សាឆេវឆាវ បានទេបង ?

- បាទ ! យល់ព្រម ! ពេលនេះ បងកំពុងរៀនសូត្រពីជីវិតគ្រួសារ ហើយ ។ បើសិនមានការខុសឆ្គង អ្នកអភ័យទោសអោយបង ផងណា ! កុំខឹងនឹងបង យូរខែអញ្ចឹងទៀតណាអូន ។

មាណសីសម្លឹងមុខកិត្យានាយក្រសែភ្នែកភ្លឺថ្លាផ្លែកៗ រួចហើយ ក៏ឆ្លើយថា ៖

- បើកាលនោះអ្នកមិនគេចចេញទៅទេ បងក៏មិនមានឱកាសនឹង បានស្គាល់រសជាតិនៃការបាត់បង់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់នោះដែរ ។

- ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីដល់ទៅបួនខែផង ?

- នោះគឺការជ្រើសរើសរបស់បងតើហ៎ ! កាលនោះ មីងលក់ចាប បានប្តូរមកលក់គ្រឿង វត្តអនុស្សាវរីយ៍ឆ្ងាយគ្នាតែបួនដប់ម៉ែត្រពី កន្លែងលក់ចាប ក៏បងមិនព្រមទៅរកគាត់ដែរ ។ អ្នកតែងតែឆ្កាំ អោយគាត់ជួយមើលផ្លូវបងជានិច្ច តែគាត់ប្រាប់ថាមិនដែលឃើញ បងមកទីនោះទេ ទើបអ្នកអស់សង្ឃឹមរលីងពីជីវិត លែងចង់មាន ជីវិតរស់នៅតទៅទៀត ។

- ពុទ្ធា ! អូននី ! (កិត្យាខទានដោយក្តីអាណិតចំពោះភរិយា)

- សំណាងល្អ ! ពេលដែលអ្នកបានដឹងថា អ្នកកំពុងមានផ្ទៃពោះ អ្នកបែរជារំភើបត្រេកអរនឹងកំណើតរបស់កូន ហើយក៏ប្តេជ្ញាដើម តស៊ូប្រឈមមុខនឹងជីវិត ដើម្បីឈាមមួយតំណក់នោះ ព្រោះគេជា ចំណង់នៃជីវិតក្រមុំដែលអ្នកប្រគល់ជូនបងក្នុងរាត្រីមង្គល... ជា សាច់ឈាមនៃសេចក្តីស្នេហារបស់អ្នកចំពោះបង... អ្នកប្រាថ្នាចង់ ឲ្យបងបានឃើញរូបកូនរបស់យើងនៅថ្ងៃណាមួយ ដើម្បីបញ្ជាក់ថា បងគឺបុរសដែលអ្នកស្រឡាញ់បំផុត ក្នុងលោកនេះ ។

កិត្យារលីងរលោងទឹកភ្នែក កាលបើបានស្តាប់ការរៀបរាប់របស់ ប្រពន្ធចប់ចុងចប់ដើម ។ គេក៏ស្រវ៉ាអោប្រពន្ធចែចើបដោយក្តី រំភើបរំជើបរំជួលក្នុងចិត្តនិងក្តីអាណិតចំពោះនាង ដែលគេធ្លាប់បាន យល់ច្រឡំលើនារី ។ ពេលនោះ គេក៏នឹកដល់គុណឪពុកម្តាយរបស់ គេ

និងឪពុកម្តាយរបស់មាណសី ដែលរង់ចាំផ្តល់នូវកម្លាំងចិត្តនិង ការណែនាំដ៏ប្រពៃដល់រូបគេ
ដែលនៅវ័យក្មេង ប្រព្រឹត្តអ្វីតាមតែ អារម្មណ៍ពុះកញ្ជ្រោល ដោយមិនគិតពីលទ្ធផលចុងក្រោយ ។
នេះ បើសិនគេមិនបានទទួលការលើកទឹកចិត្តពីឪពុកម្តាយនិងការណែនាំ
របស់លោកទាំងសងខាងទេ ម៉្លោះសមជីវិតគ្រួសាររបស់គេនឹងរអាក់ រអួលយ៉ាងណា
កាលបើគេនូវបានមិនព្រមស្តាប់គ្នាយ៉ាងនេះ ។

- នី! ថ្ងៃបើបងមានការសោកស្តាយដែលត្រូវព្រាត់រូបអូន...ព្រាត់ សេចក្តីសុខអស់ជាងបួនខែ
ហើយបានធ្វើអោយអូនអស់ការងារធ្វើ ប៉ុន្តែ បងក៏សប្បាយចិត្តដែលថ្ងៃនេះ
បងបានទទួលមេរៀនជីវិតដ៏ ល្អមួយ ។ បងជឿថា បងនៅសល់ពេលវេលាច្រើនណាស់ សំរាប់
កែច្នៃខ្លួន ដើម្បីសេចក្តីសុខសុភមង្គលក្នុងគ្រួសាររបស់យើង មិន
អោយនើរជាន់គន្លងចាស់តទៅទៀតឡើយ ។

- អូនក៏ត្រេកអរសោមនស្សមិនខុសគ្នាដែរ ដែលអូនបានជួបប្តី របស់អូនវិញ...
ជាប្តីដែលយល់ចិត្តប្រពន្ធជាងមុន ។ អូនមិនស្តាយ
ក្រោយទេដែលអូនបានសម្រេចចិត្តរៀបការជាមួយបង ។ យើង
នឹងចាប់ផ្តើមគ្នាសាងជីវិតគ្រួសារឲ្យយល់តែសេចក្តីសុខរៀងទៅ ។

- ចាប់ពីពេលនេះទៅ យើងឈប់រិលទៅអតីតកាល ហើយក៏ ឈប់ប្រើពាក្យថា “ចាំស្លែក”
ទៀតហើយ ណាអូន!

- ចាំស! គ្មានពាក្យនោះទៀតទេ ។ យើងនឹងប្រើពេលបច្ចុប្បន្ន
ដើម្បីកែច្នៃជីវិតរបស់យើងអោយប្រសើរឡើង ។ បើសិនយើង មានរឿងអ្វីក្នុងចិត្ត
យើងពិគ្រោះគ្នាភ្លាមៗ ដោយប្រើសតិប្រាជ្ញា ប្រាសចាកនូវចិត្តទោស: និងអំពើហឹង្សាចំពោះគ្នា...

- រួចហើយយើងនឹងក្លាយជាមាតាបិតាគម្រូរបស់កូន...
- ចំណែកបងនិងអូនក៏ជាកូនជីវិតគម្រូរបស់សង្គមយើងផងដែរ!
- ហើយគ្រួសាររបស់យើងនឹងជួបតែសុភមង្គលតរៀងទៅ ។

គូស្នេហ៍ទាំងទ្វេហាក៏ញញឹមដាក់គ្នាយ៉ាងបំព្រង ។ សូរសៀង
សំណើចសុភមង្គលក៏លាន់ឡើងរអឹក ក្នុងបន្ទប់រមនា ដែលមានតែ
ក្រណាត់រាំងននពណ៌ខៀវជាជញ្ជាំង...

၆၆

CHANBOKEO.COM